Loveswept

Roman de dragoste

Susan Connell

E minunat!

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Evadînd dintr-o viață prea monotonă, Sandy pleacă în Grecia să picteze și să descopere pasiunea, care acasă i-a fost interzisă...

Loveswept

Lei 1 200

Some Kind of Wonderful
by Susan Connell

© copyright 1993 by Susan Connell

© copyright 1993 by Editura VICTORIA

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***Victoria.***

LOVESWEPT® AND THE WAVE DESIGN
ARE REGISTERED TRADEMARKS OF BANTAM
BOOKS, A DIVISION OF BANTAM DOUBLEDAY
DELL PUBLISHING GROUP INC.

REGISTERED IN U.S. PATENT AND TRADEMARK
OFFICE AND ELSEWHERE.

ALL RIGHTS RESERVED

ROMANIAN LANGUAGE EDITION PUBLISHED

© copyright grafică Editura MIRON.

Loveswept

Susan Connell

E minunat!

Traducere de Ani Florea

Editura VICTORIA
București 1993

ISBN 973-95055-1-4

Lui *Jim* -
pentru timpul minunat
petrecut în Grecia.

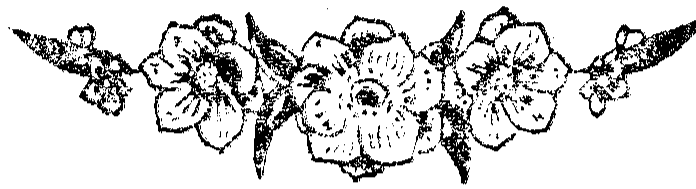

Unu

Alex Stoner ar fi avut o sumedenie de motive ca să se întoarcă la biroul său, dar numai unul singur pentru a mai trage de timp acum, cînd lua prînzul în piaţa Plaka.

Ea nici măcar nu era genul lui. Se uită la ceas, apoi clătină din cap, în timp ce rîse în sinea lui. Era nebun? Pierduse aproape două ore, încercînd să intercepteze privirea unei turiste, care era atît de ocupată cu cumpărarea

suvenirurilor, încît nu îl observa. Zîmbi. Ah, dar ce turistă. Picioarele ei lungi, trupul ei mlădios, faţa aia de înger...

Încearcă să pui mîna pe ea, Stoner, îşi spuse el, bătînd nervos cu degetele pe masă. Asta fusese ultima lui zi petrecută în întregime la Atena, înainte de a zbura în refugiul lui de pe insulă. Avea o groază de lucruri de rezolvat la *Stoner Exports*, fără a mai vorbi de întîlnirea aceea misterioasă de la trei şi cincisprezece. Privi spre cer, amintindu-şi şi de celelalte lucruri pe care le mai avea de făcut. Încă nu împachetase şi trebuia să-şi facă timp şi pentru inspecţia de la fabrica de covoare. Şi apoi, mai avea nişte lucruri de pus la punct pentru întîlnirea cu fraţii Grimaldi.

Se întinse după ochelarii de soare, apoi ezită. Stătea în umbra copacilor, în acest sfîrşit de mai, la masa aceasta care îi oferea o vedere excelentă spre Acropolis, şi iată că ora siestei la Atena începuse.

În plus, îşi spuse în timp ce se lăsa pe spate în scaun, *nu ar fi rău deloc dacă s-ar mulţumi să privească.*

– Nu e genul tău, Alex.

Alex privi într-o parte, spre proprietarul

tavernei, Dimitri, şi îi vorbi destul de tare ca acesta să îl audă şi să îi zîmbească.

– Mă cunoşti destul de bine, Dimitri, dar am renunţat azi la desert şi uite că acum simt nevoia de ceva dulce.

Privi în josul străzii, cercetînd-o din ochi pe brunetă.

– Ar trebui să fii la casa ta, ajutînd-o pe nevastă-ta cu dulciurile, dragul meu. Să faci copii.

Dîndu-i nota de plată, Dimitri îl întrebă aşa cum numai un vechi prieten şi-ar fi permis:

– Ce s-a întîmplat cu franţuzoaica?

Alex se ridică, îşi scoase un teanc de note de plată din buzunar şi le puse pe masă:

– M-a lăsat.

– Ştiu că te-a lăsat. Dar de ce?

Alex privi la micul magazin din care se auzea tare muzică bazuki. Se uită din nou la ceas. Bruneta intrase înăuntru acum cincisprezece minute.

– Ei, dacă vrei să ştii, murmură absent, a făcut-o pentru că am refuzat să o iau pe insula Zephiros cu mine.

Dimitri îşi puse mîinile pe piept şi rîse atît de zgomotos, încît cîţiva trecători se întoarseră să îl

privească.

– Ţi-a cerut o bucăţică din sufletul tău şi tu nu ai fost dispus să îl împarţi, spuse el.

Din nou schimbară o privire plină de înţelegere reciprocă. Alex se îndrăgostise de stilul simplu de viaţă de pe Zephiros, cu cîţiva ani în urmă. Deşi nu îşi prea putea explica de ce, făcuse un fel de jurămînt tacit să nu amestece viaţa din oraş cu cea de pe insulă. Reuşise foarte bine pînă acum să îi ţină pe clienţi departe. Dar era mai greu să împiedici o iubită să afle despre Zephiros.

Dimitri îl privi mustrător, apoi se retrase în tavernă.

Alex se uită din nou înspre strada plină de turişti. Trăia şi muncea la Atena de şapte ani. Cu toate astea, nu îşi putea aminti de cît timp nu-şi mai prelungise prînzul pînă la ora trei, cu excepţia unuia de afaceri. Îşi trecu degetele prin părul blond şi se reaşeză. Nu auzise el oare că viaţa se desfăşoară în cicluri de şapte ani? O idee amuzantă faţă de care era însă sceptic. Bineînţeles, dacă ar fi fost vorba de un moment de cotitură în viaţa lui, poate că nu şi-ar fi pierdut timpul încercînd să agaţe o turistă drăguţă.

E minunat!

Discutînd cu Dimitri, o pierduse din vedere. Unde se dusese? Îşi aprinse o ţigară, apoi o stinse, după ce trase două fumuri. Voia să renunţe. Era doar o problemă de timp.

Unde era bruneta aceea şi de ce îi plăcuse atît? Poate că îl atrăsese tinereţea ei sau poate felul aparte în care îşi arunca părul pe spate. Felul în care se mişca fusta de jeans, bluza roz şi sandalele roz din piele îi amintea de fetele din anii de universitate. Se gîndi la timpurile acelea, pentru un moment. Faptul că, la cei treizeci şi trei de ani ai săi, se simţea atras de o fată la vîrsta studenţiei, i se păru puţin pervers, sau, mai rău, sentimental.

Simţi sprîncenele ridicîndu-i-se odată cu această revelaţie, pentru că, dacă Alex Stoner se cunoştea întrucîtva, ştia că măcar nu era un sentimental. Nu în felul în care erau unii. Şi, cu toate astea, era ceva cald şi plăcut la bruneta asta. De la distanţă, putea aprecia acel „cald şi plăcut".

După cîteva minute, aşteptarea îi fu recompensată. Ea stătea în mijlocul străzii, numărîndu-şi banii, în văzul tuturor hoţilor de buzunare din zona turistică. Ea îşi umezi buzele cu vîrful limbii, în timp ce îşi număra banii.

El clătină din cap, privind-o de sus pînă jos. Era probabil păcălită de toţi vînzătorii din Plaka. Aranjîndu-şi pachetele, ea porni în direcţia lui. Relaxîndu-se în sfîrşit, Alex calculă că ar fi trebuit să aibă aproape treizeci de ani. Era categoric singură şi, judecînd după pachete, încerca să practice la un nivel superior arta de a cumpăra suveniruri.

Cerceii mari de aur se legănau pe obrazul ei şi printre şuviţele lungi de păr. Se aplecă înainte, în scaun. Ochii ei erau de culoarea berii şi priveau curios în jur.

Apoi minunea se întîmplă.

Alex îi captă privirea şi i-o menţinu. Ea zîmbi cald. El îi zîmbi la rîndul lui şi scoase o nouă ţigară. La ce dracu' se aşteptase? Să îi facă cu ochiul, să-l fi invitat să o însoţească sau să se fi făcut că nu îl vede? Nici una din posibilităţi nu l-ar fi surprins, dar zîmbetul acela... zîmbetul acela cald şi deschis! Îşi aprinse ţigara şi trase adînc. Un sentiment de singurătate reverbera dureros înăuntrul lui. Nu îi plăceau astfel de stări şi încerca să le evite, ori de cîte ori apăreau. Pe lîngă asta, devenise prea bătrîn pentru tipul ăsta de tortură.

Rearanjîndu-şi din nou pachetele, ea îşi

aruncă părul de pe ochi într-o parte şi îşi privi ceasul. Apoi se grăbi spre o stradă îngustă.

– Nu e interesantă, spuse Dimitri din pragul tavernei. Făcu un semn spre Alex cu cîrpa cu care ştergea un pahar. Reuşeşti întotdeauna să nu le bagi în seamă, dar dacă te grăbeşti...

– Întotdeauna, confirmă Alex, în timp ce îşi strînse ţigările. Le puse în buzunarul cămăşii, îl salută ironic pe Dimitri şi se îndreptă spre biroul lui.

Cu pachetele în braţe, Sandy Patterson se grăbi pe treptele clădiri pline de birouri, deschise apoi cu cotul uşa de sticlă pe care scria *Stoner Exports.* Trecînd pe lîngă aranjamentul de cergi şi covoare făcute de mînă, se îndreptă spre coridorul din marmură, rugîndu-se în gînd să nu fi pierdut întîlnirea cu Alex Stoner.

Secretara lui fusese politicoasă, dar precisă, cînd telefonase ieri:

– Calendarul domnului Stoner este complet, dar am să încerc să vă fac loc la trei şi cincisprezece, mîine. Vă rog să fiţi punctuală.

Pleacă într-o călătorie şi nu se va mai întoarce decît peste cîteva săptămîni.

Punînd pachetele pe primul birou întîlnit, Sandy îşi îndreptă fusta, îşi ridică mînecile bluzei şi, pentru prima dată de ieri, cînd ajunsese în Grecia, se simţi nervoasă. Inspiră, privi spre recepţie, apoi expiră oftînd. Fără nici o îndoială, întîrziase şi birourile erau goale. La dracu! Aproape că terminase cu cadourile obligatorii şi îşi dorea să sfîrşească cu treaba asta odată. Apoi, şi-ar fi putut vedea de planurile ei. Odată scăpată de obligaţii, şi-ar fi putut permite să-şi petreacă restul verii pictînd. Cînd cursurile ei de artă vor începe, în toamnă, se va simţi inspirată de această excursie. Viaţa era din nou palpitantă şi posibilităţile de a fi fericită erau nesfîrşite. Se simţea gata de orice, cu excepţia renunţării la această întîlnire cu Alex Stoner.

Scotocind în geanta de pe umăr, scoase o carte de vizită. Cu excepţia unui colţ îndoit, cartea de vizită era în aceleaşi condiţii perfecte ca acum doi ani, cînd o primise. Micuţa carte de vizită albă, scrisă cu albastru, fusese pusă alături de scrisoarea de condoleanţe primită din partea lui Alex Stoner. Îşi trecu degetul peste nume, în timp ce îşi aminti de fostul ei soţ.

E minunat!

Jackson insistase întotdeauna pentru culoarea neagră în privinţa cărţilor de vizită şi a rechizitelor.

– Negrul nu este doar potrivit, Sandy, ci este expresia perfectă a sincerităţii, îi spusese el.

Şi a unei pedante corectitudini, adăugă ea acum, în gînd.

Îşi închise ochii. Se terminase cu toţi anii aceia şi, îndată ce i-ar fi predat lui Alex Stoner toate amintirile acelea din universitate ale soţului ei, s-ar fi eliberat de orice obligaţie care ar mai fi legat-o de trecut. Era liberă să îşi continue noua ei viaţă.

– Ce-aş putea face pentru dumneavoastră?

Sandy se întoarse spre vocea baritonală.

– Păi, eu... începu ea, apoi îşi puse cartea de vizită în dreptul buzelor. Oricine ar fi fost, era nemaipomenit, înalt, cu părul auriu. Foarte înalt. Chiar şi la cei un metru şaizeci ai ei, trebuia să privească în sus, spre el. Stătea cu picioarele depărtate, cu mîinile în buzunarele pantalonilor şi cu bărbia ridicată, gata pentru orice posibilă confruntare.

Ea realiză imediat că el o studia cu ochii aceia pe jumătate acoperiţi de gene lungi. Nasul lung şi drept, umerii pătraţi şi pieptul larg o

pironiră ca un ordin regal, dar gura lui era lipsită de acea expresie intimidantă. Avea o gură aidoma unei statui greceşti. O gură făcută pentru plăceri păgîne. Ea clipi. Dumnezeu să o ajute. Acum două zile era în Atlanta, iar astăzi iată că se şi abandona senzualităţii.

Lăsînd în jos cartea de vizită, arătă spre el.

– Tu eşti bărbatul pe care l-am văzut pe micuţa terasă?

El aprobă din cap, continuînd să o privească.

– Şi tu eşti turista în goană după cumpărături.

Scuturîndu-şi capul, ea rîse încet:

– Oh, Dumnezeule, am fost atît de uşor de observat?

El îi surîse la rîndul lui, continuînd să o privească; îşi trase mîna din buzunar şi îşi aranjă o şuviţă de păr blond.

Ea s-ar fi simţit mult mai bine dacă el ar fi zîmbit în felul în care o făcuse în Plaka. Ar fi făcut minuni acum, dar era probabil ocupat şi căuta să iasă din situaţia asta de stînjeneală reciprocă. Îi ghici gîndul.

Iat-o, o absolventă a Şcolii domnişoarei Hollingsworth, pentru tinere fete, uitînd de

bunele maniere.

– Îmi pare rău, dar nu m-am prezentat. Sînt Sandy Patterson şi mi-e teamă că am întîrziat la întîlnirea cu domnul Stoner de la trei şi cincisprezece.

– Eu sînt Alex Stoner.

Ea îşi simţi sprîncenele ridicîndu-i-se, dar imediat zîmbi îndreptîndu-se spre el, pentru a-i strînge mîna. Nu părea deloc tipul libertin, căutător de aventuri, pe care i-l descrisese Jackson. Descrierea aceea era total anulată acum de această prezenţă.

– Alex, ce mai faci?

– Sandy Patterson? Mi-e teamă că nu ne-am mai întîlnit pînă acum.

– E adevărat, Alex. Sînt văduva lui Jackson Benedict. Mi-am preluat numele de fată.

Îl observă încercînd să alăture imaginile. Luîndu-i mîna într-ale ei, i-o strînse uşor.

– Te-am surprins, nu?

El părea încă mirat şi ea începu să se întrebe dacă ideea de a veni pe neaşteptate fusese chiar atît de bună.

– Sînt doi ani de cînd a murit Jackson, dar ţi-am promis în scrisoare că am să-ţi dau amintirile lui din universitate.

Îi eliberă mîna dintr-ale ei.

– Oh, da, îmi amintesc că mi-ai scris ceva despre nişte fotografii şi o bluză de munte.

Arătînd spre o cutie de lemn, ea spuse:

– Toate lucrurile astea au fost puse laolaltă de un prieten şi le-am descoperit numai cu o lună în urmă. Tocmai făceam curăţenie prin pod... ştii, nu arăţi deloc ca în fotografiile alea.

Privită de aproape, Sandy Patterson nu era doar drăguţă, ci de-a dreptul frumoasă. Delicată şi graţioasă. Liniştită şi caldă. Şi sclipirea din ochii ei îi sensibiliza toate zonele erogene ale corpului. Adevărul era că ea îi stîrnea interesul mai mult decît toate femeile deştepte şi sofisticate cu care îşi petrecuse timpul pînă atunci.

– Îmi pare rău, am fost băgat pînă peste cap în hîrtii. Nu mă aşteptam... la dumneata. Credeam că întîlnirea de la trei şi cincisprezece este o întîlnire de afaceri.

Nu îşi putea lua ochii de la ea. Accentul ei dulce, din Sud, împreună cu ochii de culoarea berii, făceau o combinaţie nemaipomenită. Ea îi amintea de acel gen de fete pe care şi le-ar fi dorit, dar pe care ştiuse că nu le-ar fi putut avea. Fetele acelea de calitate, destinate să se

căsătorească cu bărbaţi de familie bună.

Ce prost fusese crezînd că scăpase de sentimentele acelea. De dorinţele acelea...

Zîmbetul ei era mai ezitant acum.

– Ei bine, începu ea, încercînd să se scuze în şoaptă, nu te voi mai deranja mult. A fost o plăcere să te întîlnesc, în sfîrşit. O să las cutia şi plec.

Planul lui păru să se destrame într-o clipă, cînd o văzu gata să plece.

– Te rog, intră. Pot pierde cîteva minute pentru... văduva prietenului Jackson.

El deschise uşa biroului lui şi avu impresia că cerul se coboară pînă la el.

Simţind că parfumul ei va fi o comoară pe care ar trebui să o fure, rămase în pragul uşii, lăsînd-o să treacă pe lîngă el. Se aplecă spre ea. Dulcele, caldul parfum de miere îi invadă nările, împrăştiindu-se prin creierul lui, ca un drog.

Evitîndu-i ochii, se aşeză la birou şi se sprijini pe spate în fotoliul moale de director. Încă puţină pălăvrăgeală şi ea va pleca, luînd acele amintiri din trecutul lui. Acele sentimente de stinghereală în preajma celor privilegiaţi.

Destul de ciudat, dacă nu ar fi fost la mijloc

fostul ei soţ, ar mai fi putut purta încă numele de Stoner cel singuratic. Bătrînul Jackson cel bun. Echilibrat, om de cuvînt şi născut aristocrat, lui Jackson îi plăcea stilul lui Alex, isteţ şi întreprinzător. Vechiul proverb, cu contrariile care se atrag, fusese baza acestei prietenii care se prelungise şi după terminarea facultăţii. Ce avea de-a face această minunată creatură care stătea în faţa lui cu dizolvarea acestei prietenii? *Uită,* îşi spuse el. *Nu mai are nici o importanţă. Jackson e mort şi Sandy nu vrea decît să lase pachetul ăsta cu amintiri şi să îşi vadă de drum.* Nu era aşa?

Ea se foia. Nu îi plăcea să vadă femei stîngherite. Era aproape la fel de penibil ca atunci cînd plîngeau. Nu ştia ce să facă cu ele cînd se întîmpla aşa.

– Călătoreşti singură, nu?

Întrebarea lui suna mai mult ca o acuzaţie decît ca o invitaţie spre o conversaţie politicoasă.

Văzu ochii ei de culoarea berii închizîndu-se puţin.

– Dar cum de ţi-ai dat seama? zise ea cu un aer puţin vinovat. Ce căuta ea la mii de mile de Atlanta?

E minunat!

– Sandy, cînd te-am zărit astăzi, erai singură. Şi, dacă îmi permiţi, te comportai neatent.

Buzele ei frumoase se subţiară. Îşi împreună degetele în poală şi îşi ridică bărbia.

– Neatent? Pot să te întreb ce înţelegi prin asta?

El îşi aranjă nodul cravatei, perfect, de altfel, apoi îşi ridică mîinile cu palmele în sus.

– Iartă-mă, dar arăţi ca şi cînd ai avea nevoie de ajutor.

Nu chiar la fel cu ajutorul de care el însuşi avea nevoie acum. În plus, ea nu părea să aibă un ton prea iertător. Caldă şi prietenoasă, Sandy Patterson îşi pierduse zîmbetul, privind acum fix la nodul cravatei lui Alex. O privire lungă, fixă, care intenţiona probabil să îl concedieze ca pe o persoană care nu merită nici un răspuns. În timp ce această linişte inconfortabilă continua, el îşi fixă ochii pe lanţul de aur din jurul gîtului ei. O parte din el era ascuns înăuntrul bluzei şi, după ce îl trase afară, ea îşi trecu degetele peste el. Gestul ei atît de feminin îl răscoli şi, cînd realiză ceea ce se întîmpla, se enervă. Din toate femeile din lume, iată că tocmai ea, binecrescuta Sandy Patterson îl făcuse să se aprindă ca lemnul uscat.

Blestema valul de căldură care îl străbătea. Era exact tipul de femeie care îi amintea că, oricît ar fi fost de impresionante realizările lui, nu ar fi putut candida la o posibilă căsătorie.

Sandy se încruntă. Familia şi prietenii ei fuseseră împotrivă să facă această călătorie, dar ea luptase pentru fiecare argument posibil. Călătoria era importantă şi nu era vorba doar de dorinţa ei de a începe o viaţă nouă. La dracu, Alex Stoner. Nu numai că o făcuse să se îngrijoreze cu modul ăsta al lui de a fi simplu, dar mai mult, spusese de fapt că avea nevoie de ajutor. Ca şi cînd ar fi ştiut pe care buton să apese din nou, arătă spre ea ca spre un copil iertat. Poate voia numai să o informeze despre ceva, dar o izbi privirea lui uşor dispreţuitoare.

– Îţi dai seama că stăteai în mijlocul unei pieţe numărîndu-ţi banii în faţa tuturor?

Ea nu avu posibilitatea să-i răspundă, pentru că telefonul sună şi, scuzîndu-se scurt, el răspunse. Vorbea în greceşte şi, după cîteva cuvinte, îşi puse o mînă pe birou şi se întoarse puţin cu spatele spre ea.

Abia se întoarse şi privirea ei căzu pe birou... apoi pe mîna lui. Mare, masculină, puţin bronzată, contrasta minunat cu mîneca albă a

cămăşii. Unghiile îi erau tăiate scurt, iar inelul de la universitate, cu piatră albastră, era la locul lui, pe deget. Ea continua să privească, fermecată de imaginile senzuale pe care mîna lui i le crea. Simţi un fel de furnicătură între coapse, cînd şi-l imagină mîngîind-o, excitînd-o pînă la punctul de extaz la care nu mai ajunsese niciodată înainte. Felul în care îşi mişca degetele, puternice şi delicate în acelaşi timp, o făcu să inspire profund... Îşi întoarse brusc capul, cînd eşapamentul unui autobuz de afară pocni. Şi, ca şi cum nu ar fi fost destul de stingheritor pentru ea, se trezi uitîndu-se direct în ochii lui albaştri. Obrajii i se înroşiseră, inima îi bătea tare şi gura îi saliva. Ar fi putut oare să-şi dea seama la ce se gîndea ea?

De fapt, şi el părea că şi-a pierdut puterea de concentrare şi se întoarse repede spre ea. Cîteva secunde mai tîrziu, termină conversaţia şi puse receptorul în furcă. Trecîndu-şi degetele prin păr, reuşi să transforme atmosfera în ceva nu chiar atît de perfect, dar oricum mai atractiv.

– Îmi pare rău că am fost întrerupţi.

Dar imaginile sexy nu încetară. Şi nici nu era posibil sub privirea brusc serioasă de pe faţa acestui semizeu. Slavă Domnului că Alex Stoner

nu putea să-şi dea seama de ce era în mintea ei. Erotismul o domina şi era aproape de nestăpînit. Următoarele lui cuvinte destrămară intensitatea momentului.

– Sandy, sper că ţi-ai plănuit călătoria în aşa fel încît să te afli în siguranţă. Sînt surprins, oricum, că faci călătoria asta singură. Strînse din umeri. Bineînţeles, poate ai de gînd să te întîlneşti cu vreun... prieten. Bănuiesc că ai deja un prieten.

În timp ce sesiza aluzia lui, ea se simţi ca un barometru înaintea furtunii. Voise să spună „un iubit". Întinzîndu-se, ea se aplecă peste birou:

– În locul de unde vin eu, lucrurile astea nu se presupun. Şi nici nu s-ar spune, chiar dacă ar fi aşa. Noi avem maniere, domnule Stoner, iar dumneata ai cam sărit peste cal.

Se mişcase atît de repede, încît lănţişorul de aur rămăsese la locul lui, lîngă guler.

– Nu voiam să te jignesc, Sandy. Dar, luînd în consideraţie naivitatea ta, pari să ai nevoie de asistenţă sau măcar de cineva care să aibă grijă de tine, din cînd în cînd.

„Să aibă grijă?" Cuvintele o răniră ca un ciob de sticlă. Erau chiar cuvintele lui Jackson, atunci cînd ea voia ceva ce lui nu-i convenea. Se

ridică.

– Greşeşti. Ultimul lucru de care am nevoie sau pe care-l doresc este să-mi poarte de grijă cineva.

Smulgîndu-şi poşeta de pe scaun, şi-o aruncă pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

– Te las cu amintirile. La revedere.

Era deja în coridor, aproape de uşa din faţă, cînd el o ajunse. O prinse şi o întoarse cu faţa spre el.

– Dă-mi voie să-mi cer scuze. Nu aveam nici un drept să spun tot ce-am spus.

Ea nu încercă să scape de strînsoare, dar nici nu părea incitată. El ştia că nu mai era nevoie să continue să o ţină, dar era o senzaţie atît de plăcută să-i simtă braţele. Şi-o imagina înotînd într-o piscină la un club din afara oraşului, ameţindu-şi adversarul pe cîmpul de tenis sau atrăgîndu-l într-o îmbrăţişare. O îmbrăţişare fierbinte, nebunească, unde să nu conteze nimic în afara senzaţiei pielii pe piele şi a gurii pe gură. Închise ochii şi înghiţi în sec. Dorinţa lui de a face dragoste cu Sandy Patterson devenise prea puternică.

– Spune-mi, cum aş putea face să mă scuz pentru prezumţia mea?

– N-ai avea timpul necesar. Se uită exact la pieptul lui. Secretara ta abia mi-a putut fixa o oră, astăzi.

Uşor enervat, el îşi retrase mîinile de pe mînecile roz ale bluzei ei. Îşi ridică bărbia şi închise ochii. Întîrziase deja destul la inspecţia de la fabrica de covoare, prea mult pentru a mai merge. Pe urmă, trebuia să facă pregătiri pentru vacanţa pe Zephiros:

– Trebuie să fac o călătorie de o zi spre nord, mîine. Poate m-ai putea însoţi?

Ridicîndu-şi capul suficient pentru a-l privi, ea păru să reflecteze la invitaţia lui.

– Îmi propusesem mîine alte cumpărături.

– Alte cumpărături? o ironiză el cu o expresie surprinsă, încă nu ai terminat?

Ochii ei se măriră de indignare.

– Nu, nu am terminat. Am o grămadă de prieteni şi rude şi... dar de ce încerc să mă justific faţă de tine pentru ceea ce am de făcut? Te amuză situaţia asta, nu?

El îşi ridică sprîncenele, încercînd s-o lase să vadă partea nostimă, dar ea n-avea pic de umor.

– Păreai să te distrezi, acolo, azi. Ca un copil într-un magazin de dulciuri.

– Nu sînt un copil într-un magazin de

dulciuri. Ea deschise uşa. Am douăzeci şi şapte de ani. Îi împlinesc în vara asta.

Strîngîndu-şi buzele şi ridicîndu-şi capul pentru a sublinia seriozitatea momentului, se întoarse şi ieşi.

O păţise din nou. O înfierbîntase ca pe o navetă spaţială şi, înainte de a putea face ceva, o pornise în jos pe scări aşa, pe negîndite. Ea trecuse pe lîngă doi vînzători de seminţe, înainte ca el să o ajungă. Încercînd să ţină pasul cu ea, se decise să nu o atingă. Cine ştie ce ar putea face în plină stradă?

– Sandy, mi-ar plăcea să ne întîlnim şi să stăm de vorbă.

– Îmi pare rău, trebuie să fac cumpărături. Noi, turiştii, sîntem înnebuniţi după ele. Ştii la ce mă refer, domnule Stoner. Cînd nu casc gura la arhitectură, mă leg de toate pietrele de pe Acropolis şi de toate mătăniile pe care le găsesc.

Privind înainte, ea continuă să meargă în ritm accelerat, pînă reintră în Plaka.

– Eşti sigur că vrei să fii văzut cu mine? Trebuie să te avertizez că pot să-mi scot aparatul fotografic la cea mai mică provocare.

Oprindu-se să respire, îşi rearanjă mînecile

bluzei, apoi îşi încrucişă braţele. Tot vrei să mai vorbim?

El se forţă să nu rîdă.

– Dacă mă poţi include în agenda ta prea plină...

Ea îşi petrecu următoarea jumătate de minut privind fiecare copac şi fiecare clădire, înainte de a-şi scutura capul şi de a rîde.

Rîse şi el, apoi îi aruncă o privire cercetătoare.

– Eşti întotdeauna atît de explozivă sau ăsta e un obicei al femeilor, în general?

– E un obicei al meu.

El aprobă din cap, apoi şi-l scutură.

– Nu m-am prins.

– Asta-i problema mea, Alex. Nimeni nu se prinde.

Voia să o întrebe mai multe despre ce spusese, dar înţelese că nu era încă nici momentul şi nici locul să o facă. O ajută să se ferească de camioneta pe trei roţi care trecu în viteză pe lîngă ei.

– N-ai venit tocmai în Grecia doar ca să-mi dai lucrurile alea. Probabil că mai ai şi alte planuri. Ce zici despre Delphi? Oricine vrea să vadă Delphi.

E minunat!

Un zîmbet ca acela pe care i-l oferise în Plaka, îi lumină faţa.

– Bineînţeles că am de gînd să vizitez Delphi.

– De ce nu m-ai lăsa să te însoţesc? Mîine călătoresc în direcţia aia şi ţi-aş putea arăta ruinele. Pe urmă, am putea lua prînzul împreună. Am putea vorbi. Şi, dacă te-ar interesa, am putea vizita împreună una din fabricile mele de covoare. Ce spui?

La început, ea păru sceptică, dar apoi, ridicîndu-şi umerii aceia roz, drăguţi, spuse:

– Depinde.

– De ce?

– Ce se poate cumpăra pe acolo?

– O mulţime de lucruri. E o zonă recunoscută pentru ceramica ei şi...

Ochii ăia mari erau serioşi. Prea serioşi. Îl ironizau fără milă. El se sprijini de zidul de piatră şi rîse. Ce senzaţie caldă şi satisfăcătoare trăia.

Doi

Oprindu-se din drumul lor în sus, pe cărare, Sandy îşi scoase micul rucsac de spate, îl puse jos lîngă ea şi se întoarse pentru a privi mai bine bătrînul Delphi. Soarele dogorea deasupra lor, învăluind ruinele într-o lumină pură ca de cristal. *Cărţile şi fotografiile subapreciaseră locul*, îşi spuse ea zîmbind, în timp ce se lăsa învăluită de puterea mistică a vechiului Delphi. Inspiră adînc aerul muntelui. Era o putere magică sau efectul

aerului rarefiat?

Rîzînd încet, se întoarse spre Alex:

– Nu m-am simţit niciodată atît de departe de Atlanta, în toată viaţa mea.

El surîse şi sclipirea ochilor lui o intimida. Se gîndea probabil la ea ca la un copil emoţionat la primul spectacol de circ sau în magazinul de dulciuri. Se simţi confuză. Şi simţi nevoia de a mărturisi acest lucru cuiva... anume. Pentru o fracţiune de secundă, privirile lor se întîlniră, dar imediat ea se uită în altă parte.

Atracţia asta magnetică pe care o simţea pentru el era incredibilă. Devenea din ce în ce mai puternică, cu fiecare privire pe care i-o arunca. Se gîndea dacă el putea, oare, să-şi dea seama de ceea ce simţea ea fizic? Se întreba dacă nu cumva asta semnifica sclipirea surîsului din ochii lui.

Privind înspre ruine, încerca să-şi calmeze nervii pe care-i simţea în stomac. Un caz tipic de infatuare, asta era el. Ei bine, nu era chiar atît de amărîtă pentru că nu-i putea înţelege cauzele. Entuziasmul de a călători singură într-o ţară străină n-o putea feri întotdeauna de un moment întîmplător de singurătate. Şi Alex, cu aspectul lui de zeu auriu, era chiar lîngă ea. Şi mai era şi

limba. În afară de cîteva nume de mîncăruri, nu înţelegea nici un cuvînt grecește, iar felul excelent în care el rostea silabele o fascina. Fără nici un ajutor şi fără ca familia să-i fi lăsat moştenire vreo afacere, îşi construise compania de export de unul singur. .

El îşi propti un picior pe un bloc de piatră şi-şi odihni braţele musculoase pe şolduri. Mîna pe care i-o studiase ieri nu-şi pierduse farmecul. Ca şi gura lui. Gura lui frumoasă. Şi limba... Şi-o închipui trecînd expertă peste sînii şi pîntecele ei. Închise ochii. Sex, se gîndi ea, *sau nimic.* Toate prietenele ei fuseseră de acord.

– Mai curînd sau mai tîrziu, Sandy, vei simţi nevoia.

Măcar dacă ar fi ştiut. Se muta de pe un picior pe altul, încercînd să-şi alunge gîndurile de la imaginile alea care o tulburau. Călătoria ei într-un spaţiu străin, fără a mai menţiona moralul, nu îi permitea aventuri de-o noapte sau pentru o vacanţă. Şi, cu toate astea, ceva dincolo de frumuseţea lui Alex, ceva dincolo de nevoile de a face dragoste ale unui bărbat şi ale unei femei, ceva puternic şi aproape înrobitor, o atrăgea spre el.

– Sandy!

Îşi simţi inima bătînd din nou, cu putere.

– Da?

– Nu eşti singura care simte aşa.

A fugi în jos pe potecă şi a opri un autobuz spre Atena erau singurele soluţii.

– Da?

Vocea ei fusese o şoaptă purtată de briză.

– Delphi rămîne la fel de ameţitor, ori de cîte ori îl vezi.

Ea încercă să zîmbească. Cel puţin, nu aţîţa focul infatuării ei, şoptind ceva romantic.

„Ameţitor. Cu siguranţă, ameţitor".

– Da. Aproape că am uitat ce impact poate avea cu cineva care-l priveşte prima dată. Faţa ta, ochii tăi mă fac să retrăiesc emoţia.

Ea repetă cuvintele lui în tăcere. Faţa ta, ochii tăi mă fac să retrăiesc emoţia. Dulcea simplitate a cuvintelor lui îi ajunse la inimă. Privind spre ruine, scoase harta abia cumpărată a Delphi-ului şi o desfăcu.

– Alex, ce-i cercul acela din blocuri de marmură? Ştii?

Înainte de a se putea întoarce pentru a-l privi, el fu lîngă ea, cu respiraţia lui caldă peste obrazul ei. Şi aşa era dificil pentru ea, dar cînd el îi atinse mîna pentru a aranja harta, un val de

căldură îi inundă fiecare părticică sensibilă a corpului. Mirosea a lămîie şi era, probabil, mirosul lui natural. Curat şi masculin. Dacă ea şi-ar fi înălţat gura şi el ar fi aplecat-o pe a lui, Dumnezeule, s-ar fi terminat vreodată ziua aceea?

În acel moment, o pală de vînt fură harta din mîinile ei. Reacţia ei fu imediată, la fel şi consecinţele. Cu călcîiele înfipte în pămînt, se aplecă şi se dezechilibră. El o prinse de mijloc în acelaşi moment în care ea începuse să alunece. Manevrele ei neglijente nu erau o problemă pentru forţa lui. Şi, totuşi, ea se lupta să-şi recapete echilibrul, rugîndu-se să reuşească înainte de a trebui să ajungă exact în braţele lui. Pietrele săreau peste tot şi praful îi umpluse pantofii. Ştia că va pierde oricum, cînd el făcu un pas înainte, aşa încît ea se simţi lipită cu fundul de partea lui din faţă. De ce se simţea atît de bine?

– Relaxează-te! Te-am prins.

– E-n ordine, minţi ea.

El nu-i dădea drumul. *Atingerea nu avusese niciodată un sens atît de minunat*, îşi spuse ea închizînd ochii, lăsînd harta să zboare. Bluza lui din bumbac albastru nu reuşi să îndulcească

suprafaţa tare a corpului lui. Se consolă gîndindu-se că răul trecuse. Greşise. Tălpile pantofilor ei îi alunecară peste pietre şi picioarele îi zburară. În timp ce cădea, braţul şi apoi mîna lui alunecară peste sînul ei. Ea simţi degetele lui atingîndu-i sfîrcul moale, apoi apăsîndu-i sînul. Contactul dură mai puţin de două secunde, dar fusese suficient pentru a trimite un curent electric prin întregul ei corp.

– Ţi-am spus să te relaxezi, spuse el parcă scuzîndu-se.

Ea îşi perie praful inexistent de pe mîneci.

– Iar eu ţi-am spus că sînt în regulă.

– Dar nu erai.

Ea deschise gura, gata să se certe, dar i se păru că e ridicolă. Sau poate că fusese doar nostimă.

– Ei bine, mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Cuvintele erau melodramatice şi, după cum înţelese ea mai tîrziu, îi creaseră lui o perfectă posibilitate de a relua iniţiativa.

– A fost plăcerea mea.

Îşi întinsese singură capcana. Privind spre dealul prăfos, îşi luă rucsacul şi o porni la vale, spre ruinele pline de vegetaţie sălbatică.

Oric[illegible] o hartă bună.

– O pot vedea de aici. N-o să păţeşti nimic dacă mă duc după ea?

Cu ochii întredeschişi, îi răspunse printre dinţi:

– Am să iau în braţe pietroiul ăsta şi am să încerc să mă ţin de el pînă te întorci.

El începu să coboare, apoi se întoarse şi o privi:

– Sandy?

Ea îi răspunse, în timp ce-şi curăţa un pantof:

– Da?

– Nu ezita să mă chemi, dacă simţi că aluneci din nou.

Aşezîndu-se pe iarbă, nu se putu opri să nu zîmbească de felul în care rostise fraza.

Cu tot incidentul de mai înainte, cînd mîna lui alunecase peste sînul ei, era bucuroasă să-l vadă relaxîndu-se împreună cu ea. Deşi el încerca din greu să ascundă asta, ea începuse să-i observe un excelent simţ al umorului. Era şi timpul. Fusese un perfect gentleman pe drumul dinspre Atena. Aproape rigid de perfect. În timpul călătoriei, el ascultase atent, în vreme ce ea îi povestea despre împlinirile politice, civice şi sociale ale lui Jackson. Despre casa lor şi scorurile lui minore de la golf. Şi chiar despre

faptul că fusese partener într-o afacere cu un cal de curse. Dar cînd ar fi trebuit să-i spună despre ultimele zile ale lui Jackson, o liniște totală se lăsă între ei. Chiar dacă Alex n-ar fi întrebat despre zilele acelea, ea tot nu ar fi avut dispoziția să vorbească despre amintirile alea dureroase. El luă, în sfîrșit, inițiativa și-i spuse cum vacanța lui în Grecia devenise o perioadă de majoră tranziție în viața lui. Aflat la început în căutarea unei cergi perfecte, ajunsese, doi ani mai tîrziu, să le exporte în toată lumea.

În timp ce ea îl aștepta să se înapoieze cu harta, își scoase caietul de schițe. Era deja prinsă de compoziție, cînd el se înapoie. El puse harta în rucsacul ei, în timp ce ea își privea desenul:

– Mulțumesc, voi fi gata cu asta, într-o secundă. A venit probabil timpul să mergem la fabrica ta de covoare.

El se așeză, întinzîndu-și picioarele lungi lîngă ale ei și sprijinindu-și cotul în iarbă.

– Nu te grăbi. Avem destul timp.

Își rezemă bărbia în mîini, privind modul în care creionul ei aluneca peste compoziție.

– Un hobby?

– Oh, n-aș putea face din asta un hobby

– Nu?

Tonul lui interogativ o ruga să spună mai mult, dar cum ea nu-i răspunse, el îşi scoase bluza, şi-o puse pe spate şi, întinzîndu-se, închise ochii. Ar fi fost un privilegiu pentru ea să se poată alătura liniştii lui, pentru că avusese parte atît de puţin de aşa ceva în viaţa ei. Dacă nu i-ar fi dat un răspuns acum, el i-ar fi putut pune apoi o întrebare pe care n-ar mai fi putut s-o evite.

– Cred că voiam să spun că am avut intenţia ca asta să fie mai mult decît un hobby. Ani de zile, singurele desene pe care le-am făcut au fost posterele din grădina clubului. Vezi, am fost... am fost destul de ocupată ca soţie a lui Jackson.

Ea aşteptă reacţia lui, dar cum el nu avu nici una, teama ei dispăru. Atît de multe lucruri rămăseseră în urmă şi nu avea nici un motiv să privească înapoi. Cu un uşor exces de entuziasm, spuse:

– Uitasem cît de bine te poţi simţi să pui un creion pe hîrtie şi să desenezi ce vrei.

Cuvintele lui sunară pe jumătate adormite:

– Ei da, ăsta-i locul unde se pot face desene frumoase.

Inspiră profund, apoi respiră mulţumit:

– Apropo, unde te gîndeşti să mai mergi?

– În insule.

Cu coada ochiului, îl văzu ridicîndu-se pe coate.

– Care insule?

– Mykonos, Santorini, Creta.

Întorcîndu-şi capul pentru a-l vedea, ea observă un mic semnal de alarmă care apăruse pe faţa lui, cu un moment înainte. Observă bucăţile de iarbă prinse în guierul lui şi o şuviţă de păr care-i atîrna pe frunte. Ea culese un fir de iarbă din gulerul lui, apoi îl privi în ochii lui adînci, sexy.

– Şi poate o să mă întorc aici. Locul ăsta are ceva ameţitor, spuse ea, surprinzîndu-şi vocea care devenise aproape o şoaptă.

El fu primul care privi într-o parte, în timp ce ea se întoarse spre caietul de desen. Ridicîndu-se în şezut, el luă caietul şi studie desenul.

– Ai redat forţa coloanelor, dar le-ai îndulcit cu umbre. Arată ca nişte giganţi adormiţi.

O privi cu alţi ochi, cînd îi înapoie caietul:

– Sandy, eşti prea bună ca să numeşti asta un hobby.

Apoi lucrurile se repetară. Degetele lui

trecură peste ale ei, trimiţînd scîntei prin braţul şi întregul ei corp. *Eh,* îşi spuse ea, *nu atingerea, ci complimentul lui fusese cel care o încălzise. Oricine ar fi fost măgulit de o asemenea afirmaţie. Chiar dacă ar fi venit de la diavolul însuşi.*

– Mulţumesc.

Punînd deoparte caietul de desen, îşi încolăci mîinile în jurul genunchilor şi privi într-o parte. Un fluture galben zbura în cercuri în jurul unui mănunchi de maci roşii, apoi deodată zbură departe. Nu era genul să se umfle în pene, dar era mai bine să-şi ţină gîndurile departe de el şi să nu-i spună că fusese acceptată de una dintre cele mai prestigioase şcoli de artă din Chicago. O ceată de puşti gălăgioşi fugi pe lîngă ei, aruncînd în urma lor praf şi pietricele în toate părţile. Deşi nu înţelegea greceşte, mesajul lor fusese clar imediat. Fuga de la şcoală, într-o zi minunată de primăvară, şi atitudinea lor erau molipsitoare. Îndepărtînd praful cu mîna, ea tuşi teatral:

– Cred că Delphi este invadat din nou de barbari.

Alex privi spre copiii care ţipau:

– Hm, sînt prea mici, pentru a fi barbari.

E minunat!

Ea rîse. Cîţiva copii cîntau tare un cîntec sexy al Madonnei. Alex zîmbi şi îşi scutură capul. Cîntecul deveni şi mai provocator. Curînd, Sandy începu să rîdă de-a binelea, ca şi Alex de altfel. Timbrul rîsului lui o acoperi ca o îmbrăţişare caldă şi familiară, pînă cînd îşi pierdu ecoul, odată cu cîntecul, printre ruine.

El îşi învîrtea inelul de la universitate în jurul degetului, în timp ce se priveau unul pe celălalt, ironic, în joacă. Erau complet singuri şi ea se aplecă spre el, sprijinindu-se de braţul lui.

– Pariez că erai un neastîmpărat la şcoală.

Privind-o stăruitor, el clătină din cap serios:

– Foarte neastîmpărat.

Fascinată de vocea lui joasă şi de ochii lui albaştri, strălucitori, ea şopti:

– Cît de neastîmpărat?

– Atît de neastîmpărat.

Prinzîndu-i bărbia cu degetele, el îşi trecu buzele peste ale ei, apoi se retrase. Sărutul lui fusese ultimul lucru la care se aşteptase, dar propriul ei răspuns o surprinse şi mai mult.

– Asta nu-i chiar „atît de neastîmpărat".

Fără a spune un cuvînt, el îşi trecu braţul împrejurul ei şi o trase mai aproape. Începu să o sărute la fel ca prima dată, trecîndu-şi buzele

peste ale ei. *E numai un sărut*, îşi spuse ea, cînd el începu să îi sărute încet buzele. Senzaţia pe care o încerca la atingerea lui se revărsa prin ea ca un soare lichefiat şi, curînd, gura ei începu să ceară atenţie, în timp ce el îi săruta colţurile buzelor. *Pot să opresc asta oricînd aş vrea*. Ea închise ochii. Cu o uşoară atingere el îi sigilă buzele cu ale lui. Pătrunzînd cu limba în gura ei, el şi-o întoarse uşor, făcînd ca pieptul ei să se înalţe la maximum. Fusese politicos. Îi fusese într-adevăr util. Fusese chiar nostim, dar acesta era un alt Alex Stoner. Pasional. Chemător. Excitant. Şi excitat. El se lipi de ea, în timp ce continua să o sărute. Pătrunzînd şi mai adînc cu limba, el mîngîie aproape ritmic cele mai sensibile zone ale gurii ei. Ea gemu sub această imensă plăcere. Nimeni nu o mai sărutase pînă acum în felul acesta. Nu îşi putuse imagina că un sărut putea fi atît de sublim.

Alex Stoner era pe cale să treacă peste limite, şi dacă nu ar fi fost sunetul acela pe care îl făcea ea, el ar fi uitat unde era şi cu cine. Punînd capăt sărutului, îşi înălţă capul şi îi privi ochii închişi pe jumătate. Dorinţa care i se citea în ei îi strînse inima şi îl excită şi mai mult. Ea mirosea a miere, într-o zi caldă de vară şi avea

acelaşi gust. Miere. De ce dracu stătea cu el?

O lăsă, apoi căută o ţigară.

– Am fost destul de neastîmpărat după părerea ta?

Cu obrajii arzînd, trecîndu-şi degetele prin păr, ea spuse:

– Destul.

Ştia că ar fi putut să o rănească cu sarcasmul lui, dar ar fi greşit dacă ar fi lăsat-o să îşi imagineze prea multe din cauza acestui moment. Mersese poate prea departe cu sărutul, poate prea intens, prea pasional şi prea revelator. Supărat pe el-însuşi, îi aruncă întrebarea:

– De ce dracu ai venit în Grecia?

Ea nu îl privi.

– Ţi-am spus. Am vrut dintotdeauna să văd Grecia şi am promis că îţi voi da lucrurile acelea din partea lui Jackson.

Luînd-o pe după umeri, o întoarse cu faţa spre el.

– Spune-mi adevăratul motiv.

Hotărîrea sclipi în ochii ei:

– Adevăratul motiv, Alex, cît de caraghios ar putea să sune, este că sînt aici pentru a mă testa pe mine însămi. Să văd de ce sînt

capabilă. Să găsesc nişte răspunsuri. Oricît de bine intenţionaţi ar fi unii oameni, nimeni nu are dreptul să-mi spună cum să îmi trăiesc viaţa. Şi, poate, nici nu ştiu care este adevăratul meu drum, dar cred că a venit timpul să aflu.

Confuzia şi intimidarea îi umbriră ochii, iar sinceritatea luase locul mîniei. Accentul ei sudic, dulce, pătrundea adînc în sufletul lui.

– Alex, am atîtea întrebări.

O privi.

– Ce fel de întrebări? Sandy, tu ai tot ce îţi trebuie în Atlanta. Eşti o membră respectabilă a comunităţii. Ai prieteni şi o familie căreia îi pasă de tine. Un loc pe care îl numeşti casă. Mie îmi sună perfect, al dracului de perfect. Şi, deci, în loc să te plimbi prin insulele Greciei, cred că ţi-ar fi mult mai bine dacă ai fi în Atlanta în mijlocul acelei vieţi perfecte.

Rîsul ei fu scurt şi ascuţit:

– Am crezut pentru un moment că tu ai putea fi unul care să mă înţeleagă.

– Ce să înţeleg?

– Am avut o viaţă perfectă, dar acum vreau una adevărată.

Desfăcîndu-se din braţele lui, se ridică.

– Şi, oricum, ce te priveşte?

E minunat!

Luîndu-şi rucsacul, ea păşi peste picioarele lui spre potecă şi apoi, dintr-odată, alunecă şi căzu: Durerea din încheietura mîinii fu imediată şi puternică.

– Alex, e numai o zgîrietură.

O ajută să iasă din maşină pînă lîngă zidul de piatră al micului restaurant în aer liber.

– Aşează-te.

Ea îşi cuprinse încheietura mîinii stîngi cu cea dreaptă, mişcînd-o cînd el puse în poala ei cutia de prim-ajutor.

– Nu mai sîngerează de cel puţin zece minute. Vezi? Îi arătă încheietura.

Cîţiva dintre cei care aşteptau să intre în restaurant îi priveau.

– Ştiu că încheietura nu mai sîngerează, zise el, îngenunchind pe pietrele pavajului în faţa ei. Dar piciorul abia acum începe.

– Piciorul? N-am ştiut...

Înainte de a-l putea opri, el îi rupse pantalonii de la gleznă pînă la genunchi.

– Doamne, Dumnezeule, Alex! Ce faci? Toţi

se uită la noi.

El o luă în braţe şi o aşeză ceva mai departe.

– Dacă nu vrei să încerci la toaletă cu singura mînă disponibilă pe care o mai ai sau să îţi scoţi pantalonii în spatele tufelor ălora, ăsta-i singurul mod de a vedea ce ai. Ridicînd pantalonul sfîşiat, el fluieră a pagubă.

– Văd că ai un genunchi zdrelit frumuşel.

Trăgîndu-şi încheietura mîinii din poală, Sandy se aplecă să privească. Era foarte aproape el.

– Nu prea mă doare... Serios.

– O să doară, cînd am să încep să culeg pietricelele.

După cum îşi mări ochii, înţelese că minţise cînd spusese că nu o durea. Avea dureri şi el voia să i le oprească cu orice preţ. Ce-i drept, zdrelitura de la genunchi nu era serioasă, dar el îşi făcuse ceva asemănător lui însuşi şi îi usturase straşnic. Îi cuprinse genunchiul bun cu mîna.

– Aşteaptă aici. Am să iau ceva cu care să curăţăm asta.

În timp ce el era plecat, ea îşi inspectă din nou genunchiul. Un pic de antiseptic şi un bandaj ar fi rezolvat problema. Încheietura

scrîntită era o altă problemă. O privi. Nu voia să se gîndească la ce avea acolo. Cu un oftat, se întoarse şi privi în spatele ei. Golful Corintului era minunat, de un albastru superb, dar ar fi dorit să îl poată privi fără să scîncească. Călătoria ei abia începuse şi dificultăţile se şi îngrămădiseră una peste alta într-un mod alarmant. Un genunchi paradit, o încheietură posibil luxată, şi... Alex. Chiar şi cele mai calme momente petrecute cu el reverberau o anumită tensiune. Îi provocase aproape toate emoţiile de care era capabilă şi alte cîteva pe care nu le mai cunoscuse. Şi sărutul acela! Se ţinuse deoparte şi faptul că nu participase fusese pentru el ca o provocare. Apoi, tocmai cînd începuse să intre în acţiune, el se retrăsese şi o tratase ca pe un copil. Omul ăsta o înfuria, pur şi simplu.

Alex puse o sticlă de plastic plină cu apă pe piatra de lîngă ea:

– Sandy!

Cu buzele strînse, ea îşi întoarse privirea de la imaginea golfului. Dacă mai avea de gînd să o certe, ea era gata să suporte.

– Sandy, îmi pare rău că s-a întîmplat aşa, ar fi trebuit să te avertizez...

Nu cuvintele furâ cele care o înfuriară, ci

tonul lui calm şi poruncitor. Dacă nu înceta să o trateze ca pe un copil de patru ani, avea de gînd să ţipe.

– Vreau să-ţi spun că ăsta e rezultatul neatenţiei mele şi nu al neatenţiei tale, Alex.

În timp ce ea vorbea, el îi scoase pantoful şi ciorapul:

– Neatenţie, repetă el.

– Da. Neatenţia mea.

El luă sticla de apă şi-i desfăcu dopul.

– Sinceritatea ta e liniştitoare. Ar putea fi relevantă dacă te-ai asculta obiectiv.

Ridicîndu-i încheietura, turnă apă pe ea.

– Ce vrei să spui?

Punîndu-şi mîna pe sub genunchiul ei rănit, el trecu peste întrebare cu o comandă fermă:

– Nu te mişca. Asta o să te doară.

Îi turnă jumătate de sticlă pe genunchi.

– Văd că pietricelele astea se duc uşor.

Îi zîmbi. Ea nu îl văzu. Cu ochii închişi, într-o poziţie rigidă, ea respira greu, cu dinţii strînşi.

Tonul lui se schimbă:

– Sandy, îmi pare rău că fac să te doară. Se pare că mă pricep doar la aşa ceva.

Deschizîndu-şi ochii, ea luă sticla din mîna lui şi o puse lîngă ea:

E minunat!

– Tu nu mi-ai făcut nimic, ţi-am mai spus, a fost vina mea.

El luă un spray antiseptic şi un bandaj din cutia de prim-ajutor.

– Şi asta demonstrează încă o dată că nu poţi călători singură.

– Dar eu călătoresc singură.

– N-o s-o mai faci, începînd de azi.

El scutură spray-ul, apoi îndreptă un jet pe genunchiul ei. Cu grijă îi luă încheietura mîinii şi aruncă un jet şi pe ea.

– În nici un caz nu îţi poţi continua vacanţa în halul ăsta.

Ea abia avu curajul să apese marginile rănii cu un deget, dar se retrase brusc.

– Alex, n-am de gînd să mă întorc. Nu încă, în orice caz.

Suflînd peste genunchiul ei, el trecu repede bandajul peste rană.

– Cum crezi că o să te descurci? Rana asta e superficială, dar priveşte-ţi încheietura. Cîte valize ai?

– Trei.

– Trei? În plus, rucsacul şi poşeta. Şi cine o să care toate astea?

– Ei bine, eu voi, voi... am să le dau bacşiş

bun taximetristului şi portarilor.

El îşi scutură capul:

– Şi ai de gînd să te duci în insule. Taximetriştii nu or să-ţi ducă valizele decît pînă la navă şi, odată ajunsă pe insulă, va trebui să te descurci singură, pînă la hotel.

– Alex, mă pot descurca, insistă ea.

Tonul ei simpatic nu păru să îl mişte în vreun fel. Ea privi în jur, apoi zări sticla de apă.

– Vezi?

Prinse sticla cu mîna a cărei încheietură o durea, reuşi să o ridice cîţiva centimetri, dar apoi o lăsă să cadă, cu un ţipăt.

Sticla de plastic căzu pe pietre, iar durerea i se strînse în stomac ca o bilă îngheţată de bowling. Fruntea şi buza superioară i se umplură de transpiraţie şi ea se chirci de durere. Alex fu lîngă ea într-o secundă, sprijinindu-i capul de pieptul lui, în timp ce ea încerca să respire. Cînd începu să respire normal, el îi privi încheietura mai îndeaproape, apoi privi spre ea, acuzator.

– Chiar, ce îţi imaginezi că reuşeşti să demonstrezi?

– Nu ştiu. Oh! Nu o mai atinge.

Alex aruncă bandajul în cutia pe care o

închise ferm şi, ridicîndu-se, zise:

– Hai să mergem.

– Nu prea mi-e foame. De ce nu te aşezi la coadă?

– Lasă prînzul. Trebuie să mergem.

Ea clătină din cap, surprinsă de schimbarea lui de atitudine. Apoi îşi aminti unde ar fi trebuit să fie el astăzi.

– Fabrica de covoare. Sigur, nu vrei să ratezi inspecţia.

– Fabrica de covoare este ultima pe lista mea, dacă mai poate fi vorba despre asta acum.

El îşi puse ciorapul ei în buzunar şi îi puse pantoful în picior.

– Aşteaptă o secundă. Aşteaptă numai o secundă.

Dacă îşi închipuia că o va putea urca în avionul pentru Atlanta...

– Uite ce e, Alex, nu ai să mă poţi duce la aeroport. Vorbeam serios cînd îţi spuneam că încă nu mă întorc în Atlanta.

– Oricît aş încerca să te conving, ştiu că tu trebuie să hotărăşti. Sandy, vreau să mergem la un doctor.

– Un doctor? Încheietura o durea de-adevăratelea acum.

Zîmbi uşor.

– Bănuiesc că nu o să doară.

O oră mai tîrziu, ea îl privea pe Alex ascultîndu-l cu atenţie pe doctorul din clinica locală. Aproape că nu se putea auzi nimic din cealaltă parte a holului, dar cum ea nu înţelegea greceşte, asta nu avea nici o importanţă. Alex îi tradusese deja diagnosticul. Luxaţie. În timp ce minutele treceau, inima ei se făcea tot mai mică. Oricît nu ar fi vrut să admită, Alex avea dreptate. Nu mai putea continua călătoria de una singură. Din cauza durerii, dar şi din cauza acestei decizii, lacrimile i se strînseră în ochi. Ăsta nu era sfîrşitul vieţii ei, dar nu era nici începutul pe care îl plănuise. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz. La dracu, de ce tocmai acum?

Alex îşi trecea mîna prin păr aprobînd cele spuse de doctor. *Cîte instrucţiuni,* se gîndi ea, *pentru o luxaţie!* Şcolarul neastîmpărat dispăruse şi în locul lui vedea acum un bărbat hotărît şi îngrijorat. Un om gentil şi tandru, căruia îi făceau rău lacrimile ei.

Doctorul se apropie şi o bătu uşor pe umăr. După ce spuse ceva în greceşte, zîmbi, apoi îi lăsă singuri în camera albă, goală.

Alex arăta ca şi cînd se pregătea pentru o

tortură lentă.

– Asta aranjează lucrurile, Sandy. Doctorul şi cu mine sîntem de acord. Planurile tale trebuie să se schimbe.

– Mă aşteptam la asta, înainte de a ajunge aici.

Alex zîmbi pentru prima dată de cînd se găseau acolo. Ea îşi lăsase deoparte îndrăzneala, cel puţin pentru moment, şi, privind spre el, aştepta să audă inevitabilul.

– Poate ne-am putea opri la agenţia de turism de vizavi ca să-mi schimb biletul.

Ea îşi înghiţi alte cîteva lacrimi.

– În felul ăsta, mi-aş putea lua lucrurile din hotelul de la Atena şi m-ai putea lăsa la aeroport. Sînt o mulţime de zboruri.

– Aşteaptă. Am spus că planurile tale se schimbă. Dar nu ţi-am spus cum.

– Nu înţeleg.

– După părerea doctorului, dacă o să păstrezi pansamentul ăsta şi nu mai ridici sticle de apă, în vreo două-trei săptămîni vei fi complet vindecată. Alegerea este a ta. Sau te întorci în Atlanta să te plimbi în jurul livezii de piersici ca doamna Melanie, sau faci ceea ce ar face Scarlet în locul tău.

Ea zîmbi, deşi se simţea confuză.

– Adică?

– Poţi veni cu mine pe Zephiros. Mă gîndeam, oricum, să-mi petrec cîteva săptămîni la casa mea de acolo. Asta ţi-ar da destul timp să te refaci.

– N-aş putea. Nu pot să mai profit de prezenţa ta nici un minut în plus.

Alex nu putea crede că încerca să convingă o femeie să meargă împreună cu el pe Zephiros.

– Nu am să iau cu forţa, dar gîndeşte-te înainte de a-mi răspunde. Tu alegi. Înapoi în Atlanta, la toată perfecţiunea aia, sau pe Zephiros, cu adevăratul Alex Stoner, spuse el. Ce-o să alegi?

Ea îşi muşcă uşor buza, în timp ce privi spre faşa care îi cuprindea încheietura. O zi mai putea să o scoată la capăt cu Alex. Dar să rămînă trei săptămîni cu omul ăsta, care-i stimula întreaga imaginaţie? Apropierea de el era o provocare, ca şi cuvintele lui.

– Eşti sigur că nu aş fi o intrusă în viaţa ta?

– Nu, doar să te poţi hotărî.

Trei săptămîni? Trei săptămîni absolut imprevizibile, în care orice s-ar fi putut întîmpla? Nu venise de fapt tocmai pentru asta?

Ea zîmbi:

– Atunci, adevăratul Alex Stoner, dacă eşti amabil.

El aprobă din cap, apoi o ajută cu atenţie să coboare de pe masa de consultaţie.

– Alex!

– Te-ai răzgîndit?

– Nu. Mă întrebam ce o fi spus oare doctorul înainte de a părăsi camera?

– A spus „Bine aţi venit în Grecia!"

Trei

Cînd Bertram MacDougal intră în aeroportul din Zephiros, Alex era pe punctul să-şi piardă răbdarea. Avusese timp să reconsidere invitaţia făcută lui Sandy. Deşi ştia că el ar fi putut foarte bine să reziste pentru următoarele cîteva săptămîni, nu era la fel de sigur că şi ea ar fi putut face acest lucru. Grupul de prieteni autoexpatriaţi ai lui Alex nu era un grup de club elegant. Imprevizibilitatea lor era suficientă

pentru a-i trimite pe indivizii respectabili de unde veniseră.

Se uită în jos la Sandy, ghemuită în scaun, dormind, apoi spre prietenul care se apropia. Bertram purta costum scoţian.

Alex închise ochii.

– Unde-i Nike?

– Hei, salut Alexander! Menajera ta mi-a telefonat înainte de cină să îmi spună că soţul ei a lovit cu camionul o capră şi să mă întrebe dacă aş putea veni eu să îl conduc pe domnul Alex de la aeroport. Îmi pare rău pentru întîrziere.

– Mai bine te gîndeai să mori cu o zi înainte.

Scoţianul de peste un metru optzeci zîmbi personalului din aeroport şi, prinzîndu-şi degetele în fusta scoţiană, închise un ochi spre Alex.

– De ce?

– Pentru că altfel o să întîrzii la propria ta înmormîntare.

Alex continuă:

– Îţi termini cina în jur de opt. Acum e nouă. Ce-ai făcut în ultima jumătate de oră?

Bertram îl bătu pe umăr, apoi îi strînse mîna cu forţă:

– Ei bine, dacă vrei să ştii, mi-am acordat

vioara. Se trase înapoi, pentru a o privi mai bine pe Sandy.

Alex îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. *Acum să vezi*, se gîndi.

– Şi, după cum se vede, continuă prietenul lui, şi tu ai acordat-o pe a ta, nu-i aşa?

Strîmbîndu-şi gura a dezaprobare, Bertram luă cîteva valize şi o porni spre uşă.

– E o ruşine că a trebuit să îi luxezi încheietura pe cînd i-o făceai. Mai există şi tehnică.

Alex închise ochii. Din momentul în care se decisese să o aducă pe Sandy, ştia că va fi subiectul tuturor bancurilor.

Luînd-o în braţe, îşi urmă prietenul spre micul autobuz parcat neregulamentar în faţa uşii de la intrare şi se aşeză pe scaunul din faţă ţinînd-o pe genunchi. După ce Bertram aranjă lucrurile, se urcă la volan şi porni motorul.

– Era şi timpul să îţi împarţi casa aia splendidă cu cineva.

– Bertram, ştii al dracului de bine ce cred despre lucrurile astea. Muncesc destul la compania mea ca, atunci cînd vin aici, să nu trebuiască să distrez pe cineva în fiecare minut. În afară de asta, ultima oară cînd am adus pe

ciñeva aici, n-a mai vrut să plece.

– Astea-s semnalele pe care le trimiteai tipelor care te-au aranjat?

– Ce semnale?

– Tu eşti un burlac care a decis că îi place aşa. Mai eşti şi bogat, arăţi bine, şi nu prea stai mult fără o iubită. Gîndeşte-te la provocarea pe care le-o arunci acestor fete.

Alex privi pe fereastră. Cele spuse de Bertram erau adevărate. Chiar de la început, le arăta limpede fetelor pe care le întîlnea că nu era interesat de o relaţie de lungă durată. Şi, de cele mai multe ori, se simţiseră şi mai provocate. Şi iată că pentru prima dată i se părea că o femeie înţelesese. Şi o adusese pe Zephiros. Înainte de sfîrşitul lunii, îi vor sosi pe insulă îmbrăcămintea, colecţia de artă şi cîinele afghan.

– Fata asta nu e o provocare, Bertram. Numele ei e Sandy Patterson. E văduva unui prieten vechi. A avut un accident la Delphi şi m-am oferit să îi dau camera de oaspeţi pînă va fi suficient de bine pentru a-şi continua călătoria.

Bertram schimbă vitezele, apoi privi pe fereastra deschisă:

– Sandy Patterson. Şi dacă soţul lui Sandy

Patterson s-ar ridica din mormînt, tu l-ai mai iubi la fel?

Alex îi aruncă o privire de avertisment:

– Bertram!

– Ei bine, ai fi putut să o întinzi în spate, amice. E o minune că nu ţi s-a oprit circulaţia în...

– Bertram!

Scoţianul rîse cu poftă, făcînd-o pe Sandy să geamă. Apoi, ea îşi frecă nasul de bărbia lui Alex, în timp ce acesta continua să se uite cu un ochi la Bertram, care-l bătea uşor cu mîna peste coapse. Nici un om nu putea avea un prieten mai bun, dar Bertram avea un simţ al umorului mai îndrăzneţ decît oricine altcineva. Alex închise ochii şi îşi sprijini bărbia de fruntea lui Sandy.

– Ia medicamente pentru dureri, cum vei face şi tu, dacă nu îţi ţii gura.

– S-a rănit, nu-i aşa?

În timp ce se apropiau de intersecţia de pe deal, Bertram încetini. De obicei, vira pe două roţi.

Mulţumit pentru coastele lui că nu făcuse asta, Alex îl întrebă despre cel de-al doilea lucru drag inimii lui.

E minunat!

– Cum merge galeria? Vînzările au crescut sau mai aştepţi încă vasele cu turişti la vară?

Cu nesfîrşită plăcere, Bertram cheltui restul timpului povestindu-i lui Alex despre galerie. Ascultînd numai pe jumătate, Alex îşi trecu mîna pe sub încheietura mîinii lui Sandy, ţinînd-o într-o poziţie mai confortabilă. Ea se luptase cu el pentru a nu lua nici un fel de medicamente toată după-amiaza. Cînd Alex îi spusese că scurtul zbor spre Zephiros va fi un zbor plin de hurducăieli, acceptase, în sfîrşit, şi luase o pastilă.

Ca un pisoi somnoros, ea rămase adormită, în ciuda primirii zgomotoase a menajerei lui Alex. În timp ce Eleni avea grijă de somnoroasă, aşezată acum pe patul din dormitor, Bertram şi Alex luară bagajele.

– Clanul te aşteaptă la şapte, mîine seară. Nu uita să îţi aduci fata.

– Nu e fata mea.

– Aha!

Bertram închise uşile microbuzului şi se urcă la volan.

– Adu-o pe văduva prietenului, atunci. Taro ştie că te-ai întors şi pregăteşte ceva cu sos negru.

– Bertram!

– Zi!

El clătină din cap.

– Nimic, voiam numai să îţi mulţumesc că ne-ai condus acasă.

Alex rămase în faţa uşii, mult timp după ce farurile din spatele microbuzului dispăruseră.

Vuietul valurilor care se spărgeau la ţărm şi mirosul mării umpleau aerul din jurul lui şi un fel de pace îl cuprinse. Deci Taro pregătea sosul negru pentru întîlnirea de mîine seară. Bertram purta costumul scoţian, ceea ce însemna că avea o nouă poveste în viaţa lui. Şi soţul îngrijitoarei lovise o capră. Părea că viaţa pe Zephiros mergea înainte, în ritmul ei obişnuit. Partea interesantă a întîlnirii va fi reacţia lui Sandy la întîlnirea cu „clanul", după expresia favorită a lui Bertram. Rîzînd în sinea lui, se întoarse să intre.

– Domnul Alex?

– Da, Eleni, cum e musafirul nostru?

Menajera lui, rotundă şi scundă, zîmbi atotştiutoare:

– Drăguţă. Foarte drăguţă. E plăcut pentru dumneavoastră să aduceţi o domnişoară drăguţă pe Zephiros, nu-i aşa?

Ar fi fost mai bine să treacă peste observaţiile ei şi să se ducă în dormitorul lui, pentru un somn bun.

– Plăcut, aprobă el. Doarme?

– Da. A luat pastilele pe care mi le-aţi dat. Domnule Alex, are lucruri de noapte foarte drăguţe. Veniţi să vi le arăt, adăugă ea.

El o bătu uşor pe umăr:

– Nu, mulţumesc. Asta ar fi tot, pentru seara asta.

– Niko se întoarce să mă ia la o plimbare. Nu trebuie să mă conduceţi. Domnule Alex, se va însănătoşi în curînd?

Grija din ochii ei îl mişcă.

– Da, se va însănătoşi în curînd. În două sau trei săptămîni, după cîte spune doctorul.

– *Sînteţi un om bun că aţi adus-o aici.* Vă va mulţumi. Bine aţi venit acasă, domnule Alex, spuse ea înainte de a închide uşa în urma ei.

Alex se duse în camera de oaspeţi, spunîndu-şi că ar fi fost normal să vadă cum se simţea Sandy. Aprinse doar lumina din baie, dar fu dificil să o vadă la început. Reuşi să audă cum se foia în pat. Simţi emoţia urcîndu-i-se în gît. O interpretă ca pe o nevoie de acţiune. Sandy nu avea nevoie să îşi extindă perioada de

recuperare printr-o nouă rănire, aşa că amplasă o pernă sub încheietura mîinii ei. Înainte ca ochii lui să se adapteze la lumină, se retrase de lîngă pat. Ultimul lucru care i-ar mai fi trebuit ar fi fost să arunce o privire spre sînii ei, sub cămaşa aia de noapte atît de sexy.

Sandy controlă ca toţi nasturii să-i fie încheiaţi, înainte de a apuca mînerul uşii. Reuşi să-şi strîngă degetele în jurul clanţei, apoi le trase repede înapoi. Privi în jos, spre podea, apoi îi luă ceva timp să îndrepte colţul unui covor cu degetul de la picior. Felul ei uşor ezitant de a mînui lucrurile începuse să o enerveze.

Pentru Dumnezeu, îşi spuse. *Ăsta nu e sfîrşitul lumii.* Dacă nu îşi amintea cînd s-a dezbrăcat pentru culcare, în noaptea trecută, nu ar putea fi decît o singură explicaţie. Alex fusese acela care o dezbrăcase, o îmbrăcase în neglijé-ul ei diafan şi o pusese în pat. Circumstanţele fuseseră de aşa natură încît, dacă i le-ar fi amintit lui Alex sau ar vorbi el despre asta, ar fi trebuit

să îi mulţumească pentru efortul lui.Nu era prea distractiv să dezbraci pe cineva adormit. Nu?

Murmurînd o rugăciune în sinea ei, ca obrajii să nu îi fie roşii, îşi aruncă o şuviţă de păr peste ureche şi deschise uşa. Îi trebuiră cîteva minute ca să găsească bucătăria, iar căutarea îi fu din plin răsplătită. Casa era primitoare prin simplitatea ei rustică. Cergi mici şi mari şi covoare manuale erau aşezate peste podelele de marmură şi din lemn, în camerele însorite. Spre deosebire de mobilele ei vechi şi fragile, mobila lui Alex părea confortabilă şi solidă. Singurul lucru în comun cu casa ei din Atlanta era preferinţa pentru obiecte de bună calitate.

– Alex!

Vocea ei răsună între pereţii finisaţi manual, cu bîrne pe tavan şi cu faianţă colorată în stil grecesc. Cum el nu îi răspunse, ea încetă să îl mai caute şi ieşi pe terasă. Resturile dejunului lui mai erau încă pe masă, împreună cu un al doilea tacîm, probabil pentru ea. În timp ce bău un pahar cu suc de portocale, se plimbă pe terasă, încercînd să nu-şi amintească noaptea trecută. Partea aceasta a casei fusese construită în apropierea unei stînci şi formaţiunea aceea de roci se înălţa ca un turn în faţa ţărmului. La

capătul spaţioasei terase, se găsea o platformă de un albastru deschis şi o intrare cu scară, care ducea spre mare. Luînd o felie de pîine prăjită, ea se îndreptă spre scări şi începu să coboare.

Pe la jumătate, dincolo de turnul de stîncă, văzu plaja de nisip care îmbrăţişa sclipitoarea Mare Egee. Soarele era deja sus, pe un cer fără nori, împrăştiindu-şi reflexele aurii peste apa de un verde- albastru. Îi venea să pună şevaletul şi să prindă pe pînză peisajul care îţi lua răsuflarea.

Stînci înalte şi cerul fără nori şi apa ca o piatră nestemată... şi Alex, în timp ce ieşea din apă...

Artistul din ea aprecie calităţile unice ale luminii, dar femeia se concentră asupra lui Alex. Coborînd încet treptele, observă mai îndeaproape detaliile. El stătea în apă pînă la mijloc, cu spatele spre ea. Sandy se aşeză pe o treaptă, îşi propti braţul pe genunchi şi bărbia în mînă. Conturul muşchilor lui, poziţia dreaptă a spatelui erau suficiente pentru a-l inspira pe orice artist, dar mai era ceva anume demn de remarcat. Picăturile de apă care îi cădeau din păr, peste umeri şi peste braţe. Apa şi soarele lucrau împreună, iluminîndu-l într-o strălucire

arămie. Cînd îşi aşează mîinile pe cap, muşchii de pe spate parcă cereau să fie reproduşi de penelul ei. Dintr-odată, el se lăsă într-o parte, dispărînd sub apă pentru mult timp, apoi reapăru la suprafaţa scăldată în soare a apei.

Jocul lui masculin îl aduse mai aproape de mal, de data aceasta.

Era numai o problemă de secunde, pînă ce el o va vedea... spionîndu-l. Sărind în picioare, ea îi făcu cu mîna şi îi strigă numele.

– Bună dimineaţa, Alex!

El îi strigă:

– Cum e cu încheietura?

Ridicînd mîna şi făcîndu-l să o aştepte pînă cînd va ajunge jos, ea coborî restul treptelor şi traversă plaja.

– Încheietura mea e bine.

– Perna aia a ajutat. M-am gîndit că te-ar împiedica să te răsuceşti în somn peste încheietură.

Deci, el o dezbrăcase. O liniştе penibilă se lăsă între ei. Îşi umezi buzele, nervoasă, şi apoi se decise:

– Da, perna aia a ajutat. Mulţumesc pentru că m-ai ajutat să merg la culcare noaptea trecută.

El îşi îndepărtă picăturile de apă de pe buze, apoi strînse din umeri:

– Nu îţi aminteşti? Menajera mea a făcut asta. Eu doar ţi-am pus perna sub încheietură.

– Menajera ta? Oh, da, acum îmi amintesc.

El o privi cu o suspiciune care părea să se transforme într-un zîmbet înţelegător. Trebuia să schimbe subiectul. Acum.

– Cum e apa în dimineaţa asta?

– Nu ai să crezi, e rece la început, dar odată intrat...

– Se încălzeşte imediat, spuse ea odată cu el.

Privirea ei coborî. Valurile domoale care îi mîngîiau stomacul aveau un efect hipnotic asupra ei. Începînd cu pieptul, săgeţi subţiri de păr umed plecau spre stomac şi dispăreau într-o răsucire de un blond mai întunecat în jurul buricului. După fiecare val, observă că săgeţile continuau mai în jos.

– Sandy!

Ea privi spre el, văzîndu-i zîmbetul curios care îi apăruse pe faţă.

– Da.

O chemă la el.

– Hai, vino aici.

E minunat!

Ea se uită de la hainele ei spre el.

El îi spuse cu dezaprobare.

– Unde e gustul tău de aventură?

– Dar nu am costumul pe mine.

– Nici o problemă. Nici eu nu îl am pe al meu.

Ea îşi fixă ochii în zare, peste umărul lui.

– Eu ştiam... ştiam asta.

Încurcată, privi spre mîna bandajată în plastic.

– Din cauza încheieturii.

El se trase mai aproape:

– Uite, dacă vii pînă aici, cred că m-aş putea uita să văd cum mai e. Am crezut că-i mai bine.

Ea făcu un pas lateral.

– Bandajul pare a se lărgi. Nu aş vrea să îl ud. Nu trebuie să ieşi acum afară.

Cuvintele îi ieşiră ca nişte cai de curse, dar Alex ajunse primul la linia de sosire. Aruncînd în aer o perdea de apă, cu ambele mîini, ieşi repede şi ajunse lîngă ea, înainte ca ea să poată să îşi tragă răsuflarea. O stropise din cap pînă în picioare şi, cînd se opri din clipit, îl privi cu neîncredere. Atîrnînd periculos de jos pe şoldurile lui, avea un şort verde-albăstrui.

– M-ai păcălit!

Îşi puse degetele pe elasticul şortului şi începu să îl lase încet în jos:

– Să nu aud niciodată că se spune că Alex Stoner a păcălit o femeie.

– Să nu îndrăzneşti!

Îi mai trase în jos un centimetru.

Ea se dădu înapoi.

– Opreşte-te!

El se opri, dar numai pentru a-i arunca o privire ironică.

– Credeai că nu am costumul, nu-i aşa? o întrebă el, făcîndu-i cu degetul.

Uşurată că îşi pusese costumul, ea spuse:

– La început, am crezut că-l aveai, dar... ei bine... ce importanţă mai are. M-ai făcut să cred că nu-l aveai.

– Întotdeauna eşti atît de încrezătoare?

Ea îşi aranjă bandajul de la încheietura mîinii. În Atlanta, nimeni nu ar îndrăzni să o deranjeze pe ea, văduva lui Jackson, fiica lui Patterson, artista clubului, cu glumele astea obscene.

– Nu vrei să-mi răspunzi?

Luîndu-şi prosopul de pe o stîncă din apropiere, începu să îşi şteargă pieptul.

– Adevărul, zise el în continuare, e că, de obicei, nu port nimic cînd intru în apă. Mi-am

pus şortul fiindcă nu ştiam cum ai aprecia tu stilul meu libertin de viaţă, dacă s-ar fi întîmplat să treci pe aici.

Termină să se şteargă, îşi puse prosopul în jurul taliei şi se apropie de ea. Luîndu-i încheietura în mîini, începu să-i aranjeze bandajul.

– Cum e? Prea strîns? Ia mişcă degetele.

Ea îşi mişcă degetele:

– Mă simt mai bine acum. Mulţumesc.

– Sandy!

El îi mai ţinea încă mîna, cu degetele lui reci pe pielea ei caldă. Ea îl privea. Genele lui erau pline de apă, era neras, iar ochii lui încă ironici îi tăiară răsuflarea.

– Te întrebi cum ar fi dacă am înota fără costum de baie?

– Nu, zise ea, deşi nu era adevărat.

– Ba da, te întrebi. Fiecare se întreabă cîteodată.

Ochii ei îi fixau pe ai lui, în timp ce el continuă:

– Asta e plaja mea. Plaja mea particulară. Nimeni nu ajunge aici, fără a trece pe proprietatea mea. Înţelegi de ce îţi spun asta?

Ea îşi scutură capul.

– Dacă stai aici suficient de mult, inhibiţiil

tale vor dispărea, ca pietrele aruncate în mare.

– Nu cred, şopti ea.

– Ba aşa e, Sandy. Majoritatea oamenilor de pe insulă înoată goi. Mai devreme sau mai tîrziu, îi vei vedea şi vei începe să-i înţelegi. De-ai şti cît de bine te poţi simţi aşa, făcîndu-te una cu marea. E divin. Aproape spiritual.

Se aplecă spre ea, îngroşîndu-şi vocea îmbietor. Înspăimîntător de îmbietor:

– E ceva minunat!

Nu mai era ironic. Dimpotrivă, părea cît se poate de serios.

– Alex, nu m-am dezbrăcat niciodată în public şi nu am intenţia să o fac nici de acum încolo.

– Dar nu e nimic public. E o plajă particulară.

Continua să zîmbească. Aştepta o provocare să treacă dincolo de o limită pe care fusese invitată să nu o treacă.

Privi în jur la pereţii de stîncă, apoi spre apa verde-albastră care se transforma într-o linie înspumată la picioarele ei şi ale lui Alex. Erau unele lucruri pe care fetele manierate nu le puteau face în nici un caz. Trăgîndu-şi mîna, se îndepărtă.

– N-o s-o fac niciodată. Cît voi trăi.

E minunat!

După prînz, el îi arătă mica bibliotecă. După aceea, îi spuse că trebuie să se ocupe de nişte acte pe care le adusese de la Atena. Ea îi mulţumi că îi arătase biblioteca. Nu se mai obosi să îi spună că ultimul lucru pe care se aştepta să îl facă, odată ajunsă în Grecia, era să citească vechile numere ale revistei *National Geographic*, statisticile producţiei de lînă din Noua Zeelandă sau chiar colecţia lui din marea literatură, în ediţii de lux. Venise să picteze şi lumina de pe terasa parţial acoperită de umbră era prea tentantă pentru a fi ignorată. După ce, cu o singură mînă, îşi aranjă şevaletul şi toate celelalte lucruri, începu să picteze marea dintr-un loc de pe terasă unde avea cea mai bună vedere spre larg. Se simţi entuziastă, cînd începu să suprapună diferitele nuanţe de albastru şi bej într-o imagine impresionistă a Mării Egee. Avusese dreptate cînd se gîndise că Grecia o va inspira pentru a-şi îmbunătăţi munca, dar nu îşi imaginase niciodată că se va întîmpla atît de repede. Cînd se opri pentru a-şi îndrepta spatele, două ore mai tîrziu, îl văzu pe

Alex rezemat de tocul uşii.

– De cît timp eşti aici?

– De aproape zece minute. Ai, desigur, imensă capacitate de concentrare. Se apropi de ea. Pot să mă uit?

I-ar fi permis să privească o schiţă făcută în grabă, dar odată ce punea ulei pe pînză, nu mai lăsa pe nimeni să tragă cu ochiul. Acoperind şevaletul cu corpul ei, îi spuse:

– Te rog, nu îmi cere să te uiţi.

Îi aruncă o privire compătimitoare.

– Nu prea îţi iese, aşa-i? Schiţa aia de la Delphi fusese atît de bună! Dar nu-ţi face probleme. Diseară o să mergem la o petrecere cu nişte prieteni de-ai mei. Te voi prezenta lui Bertram. El e proprietarul unei galerii în centrul turistic şi poate că vei găsi acolo ceva care să-ţi placă. Ce e atît de amuzant?

– Nimic.

Îl luă de cot şi îl conduse departe de şevalet, spre casă.

– Cum merge lucrul cu actele alea? Facem o pauză pentru o limonadă?

E minunat!

– Aminteşte-ţi ca la primul semn de durere la încheietură, să mă anunţi. Întîlnirile astea tind să ţină pînă în zori.

Parcase lîngă o casă la marginea centrului turistic şi o ajuta să coboare din maşină în timp ce-i vorbea.

– Alex, ai spus că nu i-ai mai văzut pe oamenii ăştia de trei luni. Nu vreau să te iau de lîngă ei, la cel mai mic semn de durere.

Aranjîndu-şi gulerul rochiei, îşi privi imprimeul roz. El bătea cu degetele pe capota maşinii.

– Ce s-a întîmplat?

Îşi privi din nou rochia şi oftă.

– Să nu-mi spui cumva că există o vestimentaţie obligatorie pentru întîlnirile astea.

Dacă ar fi fost aşa ar fi fost tare dezamăgită la gîndul că încălcase toate regulile.

– Ei bine, sînt în regulă?

El îşi ridică mîna de pe capotă şi făcu un gest de neputinţă.

– Arăţi excelent, spuse el cu o voce ciudat de guturală.

– Şi atunci, care e problema?

– Voiam doar să te previn, înainte de a intra, că grupul ăsta poate deveni uşor sălbatic.

Făcînd ochii mari, ea rîse:

– Sălbatic? N-am mai văzut aşa ceva pînă acum.

Probabil că glumea sau exagera. Cuvîntul „sălbatic" se potrivea cu călăreţii de rodeo sau cu bătăuşii din baruri. Ea scutură din cap şi amîndoi se îndreptară spre intrare.

În timp ce Alex încercă să deschidă uşa, aceasta fu deschisă de un bărbos înalt, în costum scoţian. El se aplecă şi o sărută pe Sandy zgomotos, pe ambii obraji.

– Ultima dată cînd te-am văzut, erai ghemuită ca un pisoi în braţele lui Alexander.

Scoţianul îi puse un pahar de bere în mînă şi o luă de braţ, spunîndu-i lui Alex:

– Pe tine te aşteaptă în bucătărie. Taro vrea să guşti sosul.

Ea se întoarse spre Alex, neştiind ce să facă.

– Acum, drăguţă, dacă nu ai de gînd să prinzi ultimul avion spre Atena, vei avea suficient timp pentru Alexander. Dar în clipa asta, unii dintre noi au nevoie de o opinie proaspătă asupra unui subiect scump inimii mele. Apropo, numele meu este Bertram, iar al tău este Sandy.

Ea merse cu el spre pian şi, fără nici un avertisment, el o prinse şi o aşeză sus. Persoanele care stăteau deja împrejur, se

prezentară pe nerăsuflate, continuînd apoi discuţia despre lungimea corespunzătoare a unei fuste scoţiene pentru bărbaţi. După ce intrară în impas, schimbară brusc subiectul, discutînd despre o posibilă dizenterie, în cazul cînd unul va fi din întîmplare în Noua Guinee. Grupul entuziast o făcu să se prăpădească de rîs şi, înainte de a-şi da seama, îşi petrecu o oră cu ei. Se uită în jur de cîteva ori, după Alex. Cîteodată, el o privea într-un fel care o făcea să îşi aranjeze rochia sau o şuviţă de păr. Cînd Bertram o văzu căutîndu-l din priviri pe Alex, îi spuse:

– E bine ca un bărbat să aibă propriul lui spaţiu.

Ea îi întoarse zîmbetul generos, apoi mişcă un deget spre el.

– E bine şi pentru o femeie.

Bertram rîse din inimă.

– Alex, strigă el, e o scumpă. O scumpă.

Îşi dădu seama curînd că nimic nu era considerat un subiect tabu pentru ei. Bertram insistă să fie atentă cînd discuţia alunecă spre alimentaţia caprelor.

– Am cincizeci şi opt de ani şi nu vreau să aud de la nimeni de aici, nici măcar de la

musafiri, cum se cresc caprele. Mai bine vino cu mine, Sandy, spuse el ridicînd-o în braţe de pe pian. Am să-ţi arăt galeria mea, înainte de cină. E cu numai cîteva case mai jos şi o să vorbim de nişte lucruri frumoase pe drum.

Dumnezeule, era de-a dreptul frumoasă, se gîndi Alex. Cu rochia asta plină de trandafiri, mirosind a miere şi iradiind farmecul Sudului. O privi, în timp ce ea, privindu-l la rîndul ei, ridică din umeri, urmîndu-l apoi pe scoţian afară. Deşi impetuos, Bertram era totuşi un om sensibil la atmosfera şi sentimentele celor din jur. Alex nu avusese nici o clipă prilejul să rămînă singur cu Sandy, de cînd veniseră aici, dar era mulţumit că prietenul lui o scosese afară pentru puţină linişte. Asta nu însemna că nu avea un enorm respect şi admiraţie pentru prietenii săi, dar felul lor de a fi, desigur, era diferit de ceea ce înţelegea ea prin societate. Cu toate că ea insistase să meargă, spunînd că era gata pentru „adevărata" viaţă, femei ca Sandy Patterson înfloreau mult mai bine în mediul lor firesc.

Cînd cina fu servită în grădina decorată cu mici felinare, Alex făcu în aşa fel încît să fie aşezat în faţa ei. Văzuse felul în care îl căutase cu privirea, toată seara. Ei, poate că numai d

trei-patru ori, ca să fie sincer. De fiecare dată cînd încercase să se apropie de ea, prietenii lui îl trăseseră înapoi în grup. Ar fi putut aproape să creadă că încercau dinadins să îl ţină departe de ea. Tocmai cînd se întreba dacă nu cumva se prefăcea că rîde la una din poveştile cam deochiate ale lui Bertram, ea li se alătură altor doi americani care cîntau imnul Americii *„Steagul cu dungi şi stele"*. Alex aplaudă şi aclamă împreună cu alţii, la sfîrşitul cîntecului, dar se întrebă cum se va simţi ea mîine, după toate astea. Pe cît de natural fusese spectacolul la care participase, el ştia că ea nu era tipul care să atragă atenţia în felul ăsta.

Cînd reuşi, în sfîrşit, să scape de prietenii lui, o zări pe Sandy singură în grădină. Stătea lîngă un zid înalt, într-o poziţie perfectă, cu umerii de un alb imaculat strălucind în lumina felinarelor. Fie datorită rochiei înflorate care era unduită de briză, fie din cauza felului în care îşi prinsese părul în creştet, răspîndea o aură de feminitate care îi puse un nod în gît. Fusese, probabil, un timp în trecut cînd, ştiind că îi aparţinuse lui Jackson, Alex s-ar fi simţit vinovat de felul în care se simţea atras de ea. Adevărul era că Jackson fusese un om norocos, dar, oricum, el

nu mai exista. Alex nu trăia nici un complex de vinovăţie care să-l facă să lupte împotriva acestei atracţii. Îşi băgă mîinile în buzunare şi ar fi vrut al naibii să nu-şi fi uitat ţigările.

– Ei bine, eşti plină de surprize.

Ea privi peste marginea paharului pe care îl ţinea în mînă, apoi îl coborî pentru a-i zîmbi. Muzica de cimpoi se auzea dinspre casă.

– Despre ce vorbeşti? Nu am dansat încă pe pian... cel puţin pînă acum.

– Vorbesc despre hobby-ul tău. Îşi scoase mîna din buzunar şi desenă cu degetul în aer. Schiţele alea pe care le faci. Şansa care te-a făcut să intri într-una din cele mai prestigioase şcoli de artă din America.

– Oh, micul meu hobby. Cine ţi-a spus?

– Bertram. Spune că *Chevalier* e una din cele mai bune şcoli din S.U.A.

Îşi puse încheietura rănită pe unul din cele mai albe şi mai pline decolteuri pe care le văzuse vreodată.

– Şi eşti surprins că m-au ales?

El se uită oriunde prin grădină, numai spre Sandy nu.

– Nu, sînt surprins că sînt ultimul care o află.

Ea voise să îi spună mai de mult. Încercă să

se arate contrariată, dar fu aproape imposibil, cu toată muzica şi rîsetele care veneau din casă.

– Vrei să mă arunci în stradă pentru că am trecut cu vederea?

Înainte ca Alex să aibă ocazia de a-i răspunde, cineva întrerupse muzica de cimpoi, pentru a pune alta.

– Asta e pentru prietena lui Alex, Sandy.

„Georgia e în mintea mea", răsună peste grădină.

Sandy îşi puse paharul pe marginea ferestrei.

– Ei bine, fii binecuvîntat, spuse ea, întinzîndu-şi mîna spre Alex.

– Am o surpriză pentru tine. Nu am să-ţi cer să dansezi cu mine pe pian, dar mi-ar face plăcere cu adevărat să facem cîţiva paşi de dans în jurul grădinii ăsteia. Relaxează-te, sînt vaccinat şi n-am mai muşcat pe nimeni niciodată.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, ea îi alunecă în braţe.

Mai mult simţi decît auzi rîsul lui, în timp ce o trase lîngă el şi începu să danseze. Alex reuşi să o ţină cît mai aproape de el. Degetele îi mîngîiară spatele, deasupra fermoarului şi

uşorul tremur al mîinii lui îi făcu plăcere. Cînd vîntul bătu prin grădină şi îi zburâ o şuviţă de păr peste mîna lui, el nu o puse la loc. Bărbia lui îi mîngîie capul de două ori înainte să şi-o rezeme, în sfîrşit, acolo. Lumea se pierdea undeva departe, învîrtindu-se încet în jurul lor.

După puţin timp, el întrebă:

– Ce făceai aici, singură?

– Studiam silueta cupolei bisericii în lumina asta. Şi îţi dădeam timp să te refamiliarizezi cu prietenii tăi.

Se opri şi îl privi.

– Nu era nevoie, zise el.

– De ce nu? întrebă ea.

– Abia te-am văzut în seara asta.

– Te-am observat privindu-mă.

El o conduse încet în jurul grădinii, apropiindu-şi capul de capul ei, la fiecare tură.

Vîntul începu să bată mai tare, lipindu-i rochia de picioare şi şuviţele părului de mîna lui. El îi aranjă o şuviţă peste ureche, apoi lăsă degetul să îi alunece pe obraz şi pe bărbie. Respiraţia lui era dulce şi ea îşi aminti că, atunci cînd îşi mîncase desertul, îşi umpluse buzele de miere.

Tocmai cînd credea că el o va săruta, cineva

închise uşa.

Muzica se diminuă ca o şoaptă şi momentul magic dispăru.

Alex se opri, făcu un pas înapoi şi tuşi.

– Cum e cu încheietura? Dacă eşti obosită, putem pleca.

– Să plecăm? De ce? Mă distrez grozav. Tu nu?

– Sandy, ăsta nu este primul tău dans la un club de elită. Nu-i nevoie să pretinzi aşa ceva.

– Oh, Alex, credeam că am trecut de toate astea, dar văd că tu continui.

– Ce? Ce fac?

Ea îşi puse o mînă în şold şi îşi îngustă ochii.

– Mă etichetezi. Asta-i ceea ce eu numesc un Club de Snobi.

– Nu te-am numit niciodată snoabă.

– Nici nu trebuie. Făcînd un gest cu încheietura rănită, spuse: Uite ce e! Poate că încă nu m-am urcat pe pian să dansez pe muzică scoţiană cu Bertram, dar asta nu înseamnă că nu mi-a plăcut să îl văd făcînd-o. Şi m-am plîns cînd am mîncat salata de caracatiţă fără furculiţă? De fapt, şi cînd ai încercat să mă convingi să îmi scot hainele să înot dezbrăcată azi-dimineaţă, cred că m-am purtat destul de

bine.

– Sînt mulţumit că mi-ai amintit de asta, spuse el nepărînd prea vesel. Aş vrea să îmi cer scuze pentru că te-am făcut să te simţi atît de jenată azi-dimineaţă. În fond, tu eşti...

– O snoabă.

– Eşti văduva prietenului meu.

– Asta este tot ce gîndeşti în ceea ce mă priveşte?

Privind-o dintr-o parte, el îşi duse degetele la buze.

– Eu... da. Apoi, dînd din cap energic, continuă emfatic, prea emfatic: Da, eu o văd în tine pe văduva lui Jackson.

– Alex, asta este ca şi cînd aş spune: „Ţi-l prezint pe prietenul meu, Alex. Este un absolvent al *Universităţii Braxton*". Asta ar putea fi adevărat, dar, de fapt, nu spune nici o zecime despre cine şi ce eşti.

El privi într-o parte, dar ea îl luă de mînecă şi îl făcu să o privească din nou.

– Cînd te uiţi la un curcubeu, nu vezi numai partea roşie, nu-i aşa?

– Sandy, ne cunoaştem numai pentru că eşti văduva lui Jackson. Nu pot să uit asta.

– Da? Cred că ai şi uitat-o de cîteva ori,

spuse ea calm, în timp ce îşi puse mîna pe pieptul lui. Inima îi bătea puţin prea repede.

– Şi am recunoscut că am greşit. Am greşit prin felul în care ţi- am vorbit pe plajă şi am greşit cînd te-am sărutat ieri. Te rog să accepţi scuzele mele.

– Nu, nu le accept. Ea îşi trecu mîna peste partea din faţă a cămăşii lui, şi cu cealaltă îi cuprinse umărul. Dacă aş accepta, viaţa mea nu ar fi decît o repetare a ceea ce am lăsat în urmă. Îl împinse spre un scaun, apoi îi dădu un brînci uşor, pînă cînd el se aşeză. Aplecîndu-se peste el, continuă: Şi îţi dai seama cum e să repeţi o vară, nu-i aşa?

Apropiindu-şi faţa de a lui, îşi coborî vocea pînă la şoaptă.

– Oameni artificiali, cu zîmbete insignifiante.

Alunecîndu-şi mîna pe ceafa lui, îşi plimbă degetele prin părul lui.

– Cînd oamenii stau acolo unde li se spune să stea, cînd nici unul nu îndrăzneşte să devieze de la scenariu şi...

Faţa lui se înălţă, gura îi era întredeschisă şi arăta ca şi cînd s-ar fi aşteptat ca ea să explodeze. Dar ea îi rezervase un şoc mai puternic...

– Unde nu sînt surprize ca astea? continuă ea.

Ea îşi aplecă faţa şi, privind în ochii lui, îl sărută apăsat pe buze. Nu slăbi apăsarea, ci se concentră pe gustul de miere al buzelor lui şi pe expresia ochilor lui. Se măreau, odată cu entuziasmul ei.

Cînd el îşi dădu seama că ea nu are de gînd să îi dea drumul, o trase în braţele lui şi o sărută şi mai adînc.

Patru

Odată ce Alex o îmbrăţişă, ea nu mai putu să controleze sărutul. Îl controla el. Voia să înapoieze ceea ce primise, o răscolitoare lecţie în ce priveşte surprizele. Şi ar fi mers, dacă ea nu şi-ar fi închis ochii. Cu acel semn al predării, provocarea dispăru şi tot ceea ce mai voia era să o atingă cu buzele lui. Sărutări dulci, moi, ca fluturii, care să fi început de la pleoape şi să se fi terminat cu vîrful picioarelor. El începu să

coboare pe obrazul ei, pe gît şi pe umerii catifelaţi. Rămînînd acolo prea mult, îl făcu şi pe el să cedeze. Alunecîndu-şi mîinile pe sub coatele ei, îşi trecu degetele lungi peste corpul şi sînii ei ridicaţi.

– Ah, Sandy, murmură el, trăgîndu-i rochia sub unul din sfîrcuri. Îşi coborî gura peste vîrful roz. Cu fiecare nou gust, foamea lui crescu. Cînd ea îi prinse capul în mîinile ei şi îi rosti numele, ştiu că, dacă nu s-ar fi oprit în acel moment, nu s-ar mai fi oprit niciodată. Retrăgîndu-se încet, îi trase rochia peste sîn şi o privi pe sub pleoapele pe jumătate închise. Privirea ei era încă plină de dorinţă.

Ea îi şopti din nou numele, apoi îşi deschise ochii. Încet, se desprinse din îmbrăţişarea lui. Retrăgîndu-se un moment, îl lăsă cu dorinţa de a avea mai mult. Asta nu se va mai întîmpla din nou. El îşi puse coatele pe genunchi şi privi drept înainte.

– Alex, nu ar fi trebuit să mergem atît de departe.

Nici nu încerca să reprime momentul şi nici nu îi părea rău. Oricum, era conştientă de ceea ce se întîmplase între ei.

– E-n regulă. Îi zîmbi cald, ea încercă să-i

răspundă, dar nu reuşi; el rîse încet:

– Vom supravieţui.

Alex se transformase într-un ghid pentru împrejurimi şi era numai din vina ei.

El se scuză pentru masa lor puţin prea aglomerată, şi plecă în căutarea chelnerului. Astăzi, voia să o ia într-o plimbare în jurul oraşului. Vizitaseră o mănăstire în ziua ce urmase serii de la Bertram şi petrecuseră ziua de ieri într-un muzeu de arheologie în aer liber. Dacă Alex o va ţine în ritmul ăsta, va avea nevoie de pantofi noi, într-o săptămînă.

Pasul lui energic nu o putea păcăli; ştia ce încerca el să facă. Încerca să şteargă amintirea nopţii din grădina lui Bertram. Ea scoase un cub de gheaţă din paharul ei, îl aruncă în gură şi zîmbi. Nu avea nici o şansă.

De la petrecerea lui Bertram, ea crezu că putuse să învingă bătălia cu Alex şi să se impună. Tandreţea lui delicioasă zdrobi această posibilitate. E adevărat că ea provocase sărutul acela nebun, dar Alex fusese cel care îl

transformase într-un act pasional, de răzbunare. Dacă l-ar fi terminat acolo... dar el nu îl terminase acolo. Continuase cu sărutările alea păgîne pînă cînd ea crezuse că i se va topi în braţe. Apoi, el îi dădu lovitura de graţie şi toate intenţiile ei de a nu-i ceda lui Alex Stoner purtau acum direcţia infern. Sau poate rai? O purtase dincolo de pragul spre rai, cînd îi şoptise numele şi, în ciuda a ceea ce îi spusese ea, nu avea de gînd să se mai întoarcă.

Ea îşi sprijini braţul de masă, în timp ce îl privea pe Alex făcîndu-şi loc prin mulţime. Şi nu era singura care privea mişcările superbului lui corp musculos care se strecura printre scaune şi mese. Îl priveau şi alte femei, zîmbetul lor demonstrînd clara lor apreciere. Cîteva o studiară apoi pe Sandy şi una dintre ele chiar îşi scutură capul. Gestul femeii ar fi putut să nu însemne nimic, dar ea îi dădu propria ei interpretare. Un fel de „minunat". Ea îi zîmbi femeii, în timp ce Alex se apropia de masă.

– Mi-a trebuit mai mult timp decît mă aşteptam. L-am găsit, în sfîrşit, pe chelnerul nostru. Era afară, juca fotbal cu prietenii lui.

Cînd ea îl privi, făcu în aşa fel încît să fie sigură că Alex va sesiza un zîmbet uşor pe faţa

ei. *Nu am uitat sărutul din grădină şi nici tu nu l-ai uitat.*

– Nu face nimic. Pot fi răbdătoare.

El luă sticla de oranjadă, bău şi o puse înapoi pe masă.

– Gata?

– Aproape.

Trăgîndu-şi puloverul de pe umeri, ea îşi băgă mîna în buzunar şi, scoţîndu-şi lănţişorul de aur, zise:

– Eleni mi l-a scos în noaptea în care am sosit şi nu sînt în stare să îl prind singură, din cauza încheieturii. Vrei să mi-l prinzi tu?

– Desigur.

Trebuia să aibă încredere. Nu ezitase, recunoscu ea, şi nici nu păruse intrigat de această capcană. Nu reuşi să se ascundă la fel de bine cînd ea se aplecă înainte în scaunul ei. Rochia ei fără mîneci, de vacanţă, atît de modest croită în faţă de parcă era a unei eleve de liceu, o dezgolea aproape pînă la jumătatea spatelui. Cînd termină, el păşi din nou în faţa ei cu mîinile în buzunarele pantalonilor lui scurţi kaki.

– Ce-ai spune dacă am arunca o privire pe la nişte magazine de bijuterii? Cele mai multe sînt

numai la vreo sută de metri de aici, spuse el.

Ridicîndu-se, ea îşi îndreptă partea din faţă a rochiei care abia îi ajungea pînă la genunchi, apoi îşi luă poşeta şi puloverul şi le puse sub braţul bandajat. Luînd cu nonşalanţă sticla cu oranjadă, spuse:

– Excelent. Poate pot găsi ceva pentru mama mea.

Ochii lui se opriră pe sticlă, imediat ce o ridică.

– Nu prea mi-ai mai lăsat, spuse ea ironizîndu-l, în timp ce ridica sticla mai sus, ca să vadă mai bine ce a rămas.

– Asta era băutura ta? întrebă el.

Ducîndu-şi degetele la gură, ea îşi mări ochii, aprobînd din cap:

– Cred că a fost. Nu te deranjează, nu?

Ea remarcă expresia lui surprinsă.

Alex îi privi din nou buzele. Străluceau umede şi deschise.

– Nu, minţi el.

Pe dracu, nu-l deranja. La început, gura ei, apoi a lui, acum din nou a ei. Ar fi putut să îl sărute. Nu. Nu voise să spună asta. Nici măcar lui însuşi. O privi cu suspiciune. Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar crede că ea ar încerca

să îl... ce? Să flirteze cu el? Să-l seducă? O senzaţie neplăcută îi străbătu stomacul la gîndul ăsta. Fusese atît de preocupat să lupte împotriva atracţiei lui faţă de ea, încît nici nu observase cît de interesată era ea faţă de el? Singurul fel în care ar fi reuşit să îşi dea seama de asta, cu siguranţă, ar fi fost numai acela de a-i acorda mai multă atenţie.

În timpul plimbării prin magazinele de bijuterii, ea puse întrebări obişnuite despre arhitectura cubistă, colorată în alb, a oraşului şi despre porţile şi jaluzelele din lemn, vopsite în albastru lucios. Mergeau încet, pentru că fiecare floare sau plantă agăţătoare trebuia privită, atinsă şi mirosită. Fără ca ea să îi explice, el înţelegea de ce. Ea îşi aduna amintiri de vacanţă pentru a le împărtăşi, mai tîrziu, prietenilor de acasă. Şi-o imagina aşezată la o masă imposibil de lungă, vorbind despre excursia ei în Grecia. Se întreba ce ar fi putut spune despre el.

Între două flori, ea îi vorbi despre ce fel de cadou ar voi pentru mama ei. El o asculta numai pe jumătate. Privea din nou felul în care ea comunica prin corp. Felul în care gesticula cu mîna, cum îşi aranja părul. Neafectat era singurul cuvînt la care se putea gîndi, în afară de

minunat, atrăgător şi plăcut, prin care o putea descrie. Da, ea făcea în aşa fel încît să poată avea un contact fizic cu el, dar numai accidental, de exemplu trăgîndu-se înspre el pentru a evita măgăruşul lui Petro Theoderakis. Alex era mai confuz ca niciodată. Îşi imagina doar flirturile ei subtile sau era pur şi simplu ea însăşi? Răbdătoare, sigură şi naturală.

– Alex, cît e de perfect! arătă ea spre unul din aranjamentele unei vitrine.

– Ce anume?

Ea îi aruncă în glumă o privire exasperată.

– Nu erai atent la ceea ce îţi spuneam? Piatra preferată a mamei este peridatul. Inelul din stînga, acela desenat în formă de omega. Are un peridat în mijloc.

Douăzeci de minute mai tîrziu, ea ieşi din magazin cu un zîmbet satisfăcut, iar el aflase că măsura de inel a mamei ei era aceeaşi cu a ei, şase şi jumătate. Aflase de asemenea că piatra preferată a lui Sandy era rubinul, dar că prefera pietrele roşii amestecate cu perle. Majoritatea femeilor îi lăsaseră bilete despre astfel de lucruri sau îl făceau să afle prin alţii sau, pur şi simplu, i-o spuneau în faţă. El aflase lucrul ăsta despre Sandy, ascultînd discuţia ei cu bijutierul. Nu se

gîndea să profite de informaţia asta, bineînţeles.

– Vor avea inelul făcut pe măsură cam săptămîna viitoare şi i-l voi putea trimite mamei la timp, pentru ziua ei de naştere. Mulţumesc, Alex.

– Pentru ce îmi mulţumeşti?

Pierdu ocazia de a-i răspunde. În timp ce mergeau de-a lungul străzii şerpuite, un grup de turişti care fotografiau de zor îi separară. În timp ce el aştepta să treacă curioşii, o privi pe Sandy peste capetele lor. O geronie roşie care se înfăşura în jurul unei scări, îi atrase atenţia. Se opri să privească ghiveciul din care planta groasă creştea şi îşi scutură capul. Cînd reîncepură să meargă, ea îl apucă de încheietură.

– Alex, am prieteni la club care ar fi în stare de orice ca să afle cum pot creşte geroniile în felul ăsta. Cum de reuşesc oamenii ăştia?

– Întreab-o pe Eleni.

Merseră în linişte cîteva secunde.

– Vei avea o grămadă de povestit cînd te vei întoarce.

– Bănuiesc că da.

Iată că se gîndea din nou la plecarea ei. Nu putea defini exact acest sentiment, dar îl necăjea faptul că îl simţea, ori de cîte ori se

gîndea că ea nu îi va mai fi aproape.

– Pentru ce îmi mulţumeai acum cîteva secunde?

– Pentru că ai avut răbdare pînă am găsit cadoul perfect pentru mama mea. Ştiu că majoritatea bărbaţilor ar prefera să li se scoată un nerv de la un dinte, decît să însoţească o femeie care face cumpărături.

– Da? Cît e de grav să ai un nerv scos? Nu mi s-a întîmplat niciodată.

Ea îl împinse încet cu umărul, apoi continuă să meargă zîmbind.

Surprinzător pentru el, privind-o cum încerca bijuteriile, fusese absolut agreabil. O vedea stînd în faţa bijuteriilor, trecînd cu degetul peste şirurile de inele. În timp ce le încerca, privirea ei concentrată se amesteca cu surîsul aprobator. La un moment dat, ea îl privi şi îi spuse:

– Îmi place să cumpăr lucruri drăguţe pentru mama.

Fraza ei spusă din inimă, îl izbi. Abia de curînd reuşise să o găsească pe mama lui şi să se împace cu ea. Îi părăsise, pe tatăl lui şi pe el, cînd Alex avea numai cinci ani. Acum, de ziua ei sau de Crăciun, Alex îşi instruise secretara să aibă grijă să aleagă şi să îi trimită un cadou. Era

mai mult decît invidios pe Sandy, pentru entuziasmul cu care făcea cumpărături pentru mama ei.

– Sandy!

– Da?

– Cum ai... Ei, nu contează!

Începea, oare, să cedeze? După atîţia ani de tăcere despre durerea asta din inimă, era acum gata să-şi deschidă cutia Pandorei în faţa lui Sandy? Îşi închise ochii pentru un moment. Uneori, dorinţa de a vorbi îl gîtuia, dar cu ea era atît de uşor să discuţi. Dumnezeule, tuturor le plăcea să discute cu ea. Strîngînd din dinţi, îşi reaminti că el nu era bijutierul care, acum cîteva minute, nu îşi putuse ţine gura despre cina pe care o avusese fratele lui la New Jersey.

Ea îşi încetini pasul.

– Voiai să mă întrebi ceva despre mama mea?

– Nu.

Ea îl privi o dată sau de două ori şi, deşi părea interesată de ceea ce voise el să o întrebe, abandonă subiectul. Felul ei simplu de a fi şi tactul ei opri acel semnal de alarmă dinăuntrul lui.

O femeie care nu cere prea mult? Ideea în

sine îl intriga.

În timp ce se plimbau pe alei, ea îl privi plină de curiozitate.

– Alex Stoner, cum am reuşit să ajungem aici? Puteam să jur că ne îndreptăm înapoi spre cafenea, dar văd că am ajuns în altă parte, spuse ea.

– Nu există nici o stradă dreaptă în oraş. Fiecare duce la o alta şi cele mai multe sînt legate prin alei sau treceri care dau în alte străzi.

– Sună ca şi cînd oraşul ăsta ar fi un joc de copii. Ea îşi scutură capul. Cred că ţi-a trebuit o eternitate, pînă să înveţi să te descurci.

– Nu prea. Tot ce trebuie să reţii este că oraşul se află pe o colină şi toate străzile duc în jos spre chei. Amplasarea asta a fost plănuită cu secole în urmă, pentru a-i încurca pe piraţi. Arătă cu degetul peste umăr. Nimeni nu ne uită, niciodată. Zîmbi, văzînd expresia ei mirată. Mai devreme sau mai tîrziu, ai să te întorci cumva şi vei vedea sau vei auzi sau vei mirosi ceva familiar. Păşi în afara drumului şi arătă spre uşa de lîngă el. Ca acest loc, de pildă.

Expresia ei sceptică fu înlocuită de un zîmbet:

– E galeria lui Bertram.

E minunat!

Indicînd drumul prin uşa deschisă, Alex o urmă înăuntru.

Bertram îi zări imediat şi ieşi din spatele biroului.

– Credeam că te ţine prizonieră. Ignorîndu-l pe Alex, o îmbrăţişă ca un urs pe Sandy şi o sărută pe obraz. Ce ţi-a mai făcut, drăguţă?

– De fapt, mă ţine într-un marş forţat, de la petrecerea ta.

Sandy privi peste umăr spre Alex şi-şi ridică sprîncenele:

– Nu-i aşa, Alex?

Alex o privi pe Sandy, apoi pe Bertram.

– Vrea să spună că i se oferă un tur clasa întîi prin insulă.

– Are dreptate, aprobă ea. Alaltăieri, am vizitat mănăstirea, iar ieri am fost să vizităm săpăturile arheologice din nord. Azi vizităm oraşul şi mîine mergem să vedem cum face brînza de capră familia lui Eleni.

– A, văd că ţi-a aranjat un program serios. Ei bine, poţi face o pauză ca să mă vizitezi. Priveşte pe cealaltă parte a zidului, Sandy. Acuarelele acelea ale portului, despre care-ţi vorbeam, tocmai au sosit ieri.

În timp ce o privea plimbîndu-se printre

tablouri, Bertram începu să zîmbească şiret.

– Sînt gata să primesc critici.

Alex îşi ridică sprîncenele, suspicios. Nu prea ştia ce înseamnă asta.

– Cum adică, să-ţi aducă critici?

– Mi s-a părut că te-am auzit spunînd că urăşti să trebuiască să- ţi distrezi musafirii în fiecare minut. Probabil că am auzit greşit. Se pare că Sandy se bucură din partea ta de o atenţie clasa întîi.

– O interesează... începu el.

– Oh, Alex, i-o tăie Bertram. Şi pe tine te interesează la fel de mult. Rîzînd, Bertram se îndepărtă de el.

Hotărînd că era mai inteligent să tacă, Alex se îndreptă spre masa de împachetat. *De cînd,* se întrebă el, *devenise atît de evident interesul lui pentru Sandy? Şi de ce îl încuraja să continue această legătură? Doar Bertram ştia că nu-i păsa de legăturile de lungă durată. Bertram ar fi trebuit să ştie că, în cazul lui Sandy, era singurul tip de relaţie posibil.* Alex încercă să audă discuţia de cealaltă parte a zidului mobil. Cu o muzică de cimpoi pe fundal, ştia că nu avea nici o şansă. Spre nefericirea lui, continuă totuşi să încerce. Nu reuşi să audă decît cîte o frîntură de

frază a lui Bertram şi cîte un rîs neajutorat din partea lui Sandy. Cînd simţi că au terminat discuţia, îşi dădu seama ce părere şi-ar fi făcut ei, dacă l-ar fi văzut privind aşa, de cealaltă parte a zidului. Luă repede telefonul, ridică receptorul şi formă la repezeală primul număr care-i veni în minte. Pe la jumătate, îşi dădu seama că forma numărul biroului lui din Atena şi repuse receptorul în furcă, apoi chemă casa lui din Zephiros. Cînd o auzi pe Eleni, privi prosteşte spre telefon. După ce menajera îl întrebă pentru a doua oară ce poate face pentru el, o întrebă ce pregătea pentru cină.

– *Kotopoulo Fournou,* repetă el. Şi apoi *Horriatiki Salata.* Mmmm. *Loukoumathes.* Îi spuse la revedere menajerei, surprinsă de tonul lui, şi puse receptorul în furcă.

– Vorbesc serios, Sandy. Adu ceea ce ai. Vreau foarte mult să văd ceea ce faci.

– Ce-ai spune de săptămîna viitoare? Ar trebui să am cîteva lucruri gata pînă atunci.

– Abia aştept.

Bertram o bătu pe braţ, apoi se întoarse spre Alex.

– Nu cred că trebuie să vadă cum se face brînza de capră. Las-o să mai picteze cîte ceva,

amice. Cît despre tine, arăţi cam tensionat. Cred că ar trebui să tragi un pui de somn. Care-i cuvîntul pe care-l folosiţi voi, americanii? Stresat? Of, arăţi stresat.

– Tocmai am vorbit cu secretara. Avem ceva probleme cu un furnizor de lînă. Se întoarse spre Sandy. Gata?

Ea îl urmă, în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Of, furnizor de lînă. Furnizorii ăştia de lînă pot fi foarte stresanţi, zise Bertram, trăgîndu-se de mustaţă. Poate o cină bună şi cartofi şi puţină salată or să te facă să te simţi mai bine. Ah, şi poate nişte prăjituri cu miere te-ar face să te simţi şi mai bine.

Alex se opri brusc, făcînd-o pe Sandy să se împiedice de el.

– Îi voi sugera meniul lui Eleni.

După ce o reechilibră pe Sandy, îi aruncă o privire fulgerătoare lui Bertram. Scoţianul rîse. Evident, auzise discuţia pe care o avusese cu menajera şi acum îi dădea de ştire.

– Fii atent la furnizorii de lînă, spuse Bertram, ăştia îţi iau ochii dacă îi laşi în voia lor.

– Da, o să-mi amintesc, răspunse Alex, calm. Sperase ca privirea încruntată pe care i-o aruncase lui Bertram să fi reuşit să exprime un

amestec judicios de stînjeneală, scuze şi mai ales un avertisment. Dacă nu, va trebui să aibă de-a face din nou cu el, săptămîna viitoare. Săptămîna viitoare. Tentaţiile raiului şi ale infernului şi ochii ei căprui îi apărură pe ecranul minţii în timp ce-şi imagina următoarele şapte zile cu Sandy.

– Alex, o să te superi dacă nu o să mergem să vedem cum se face brînza de capră?

– A fost visul vieţii mele, dar am să trec peste asta.

– Glumeşti?

– Da.

– Poate că fratele lui Eleni o să ne lase să vedem procesul săptămîna viitoare.

– Cred că o pot convinge. Oricum, pe Bertram par să-l intereseze tablourile tale, nu?

– Alex, ştiai că a fost critic de artă în Glasgow, înainte de a veni şi de a se muta aici?

– Mi se pare că a menţionat ceva de felul ăsta. Menţionase pe dracu'. Alex îl cunoştea pe Bertram de mai mult de trei ani şi sălbaticul ăsta de scoţian nu menţionase niciodată aşa ceva. Alex o conduse să vadă alte cergi aranjate în vitrina unui alt magazin de pe chei. Privind marginile unui teanc înalt, împinse la o parte

primele trei bucăţi şi-l privi pe-al patrulea.

– I-am vorbit de o serie de peisaje cu marea şi părea să-l intereseze. Ce vrei să faci cu covorul ăla?

– Îi controlez calitatea.

Suflă peste lînă, apoi îşi încreţi sprînceana, văzînd gaura rămasă pe covor.

– Peisajele astea marine ale tale, spuse el în timp ce continua să controleze covorul, îl numără printre ele şi pe cel la care nu mi-ai dat voie să mă uit?

Îşi întoarse capul, pentru a o privi.

– Da, dar ţi-l arăt acum, dacă vrei. Numai cînd lucrez nu-mi place ca lumea să privească.

Îşi ridică bărbia în direcţia covoarelor.

– Alex, şopti ea, n-o să te întrebe proprietarul de ce îi răscoleşti aşa marfa?

Sinceritatea ei era dezarmantă şi îl făcu să o ironizeze din nou. Încercînd să arate vinovat, el privi în jur, apoi se aplecă spre urecheă ei:

– Eu sînt proprietarul.

Expresia de pe faţa ei se transformă din surprindere în rîs, şi el i se alătură.

Ea îi făcu cu degetul.

– *Eşti* un băiat foarte neastîmpărat.

El se înapoie la covoare, părînd încă amuzat.

E minunat!

Adevărul era că nu o putea privi în ochi, de vreme ce-l numise neastîmpărat. Cuvintele astea îl conduceau direct la Delphi şi la momentul cînd o sărutase pentru prima dată. Nimic nu mai fusese la fel de atunci. Îşi limpezi vocea.

– Ştii că nu omorîm oile ca să facem covoarele astea? Şi că aceste covoare sînt vîndute după greutate şi nu după mărime? Cu cît este mai greu covorul, cu atît este mai preţios. Dacă te interesează să cumperi cîteva, te pot ajuta să alegi. Pot fi expediate de aici.

– Mi se par atît de frumoase toate, spuse ea, trecîndu-şi degetele peste lîna albă şi moale. Îmi vine să mă ghemuiesc pe unul dintre ele şi să trag un pui de somn.

În timp ce o privea trecîndu-şi degetele prin lînă, şi-o imaginâ nu ghemuită, ci mai degrabă întinsă pe covor... purtînd rubine şi perle... şi nimic altceva. Simţi dorinţa strîngîndu-i-se jos, în stomac,... şi încă şi mai jos.

– Ei bine nu e obligatoriu să le alegi astăzi, spuse el puţin mai brusc decît era nevoie. Ea îşi trase peste cap cîteva şuviţe de păr.

– Da.

Acoperindu-şi ochii cu mîna, ea privi la soare, apoi la umbră.

– Alex!

El se simţi pierzîndu-se în ochii aceia enormi ai ei.

– Ţi-ar plăcea să te întorci acasă şi să pictezi, nu-i aşa?

– Ţi-ar displăcea dacă ne-am întoarce atît de devreme?

Da, mi-ar displăcea dacă ne-am întoarce şi tu te-ai apuca să pictezi. Mi-ar plăcea mai mult să te dezbraci, să-ţi pui rubinele şi perlele şi să te întinzi pe cea mai albă şi mai groasă cergă. Şi, cînd vom termina, să dormi zile în şir. Dar, în loc să spună asta, el înghiţi în sec.

– Nu, deloc. Am de lucru pentru vizita aia a fraţilor Grimaldi.

– Ei sînt cei care au catalogul ăla minunat cu decoraţiuni?

– Da. Şi dacă fac afacerea cu ei, voi putea deschide cea mai mare piaţă a mea de pînă acum.

Ar fi trebuit să se concentreze în legătură cu afacerea Grimaldi, îşi spuse el, *şi să uite de rubine şi perle, şi de tot restul închipuirii ăleia.*

– Ai să te arzi.

Sandy îl privi pe Alex, în timp ce cobora ultimele trepte ale scării care ducea la plajă. Ea încerca să nu-l facă să audă oftatul sau să vadă mina ei de uşurare.

– Mulţumesc că ţi-ai pus costumul de baie.

– Păi dacă ai insistat că trebuie să-l purtăm, mulţumesc că ţi l-ai pus pe ăsta, răspunse el, trăgînd cu ochiul la bikini-ul ei alb cu flori. E unul nou, nu?

– Da, este. Privindu-şi scumpul costum de baie, se ruga în gînd să-şi fi amintit să scoată eticheta. De unde ştii?

– Mijlocul ţi-e mai alb decît restul corpului. Ai nevoie de o loţiune de plajă. E un soare diferit, aici.

– Alex, Zephiros nu are un sistem solar diferit. Soarele care străluceşte aici e la fel ca acela din Atlanta. În afară de asta, nu reuşesc niciodată să-mi dau cu cremă pe spate.

El era tocmai pe cale să deschidă un şezlong de plajă.

– Am să te ajut eu.

Aşezîndu-se pe pînza colorată, îşi lăsă capul pe spate, îşi deschise ochii şi eliberă aerul din plămîni cu un oftat.

– Doar peste un minut.

Trecîndu-şi dinţii peste buza inferioară, ea zîmbi. Săptămîna asta fusese o tortură pentru el. Oricît ar fi fost de limitată experienţa ei sexuală, era convinsă că-l aprinsese. Tot ceea ce avea el de făcut era să intre în camera în care era ea şi tensiunea dintre ei creştea imediat. El continua să-i ceară să-l aştepte afară. El era o bombă sexuală cu ceas; nu mai putea să aştepte prea mult. Mai tîrziu sau mai devreme, vor face dragoste. Pînă atunci, ea va continua să-l privească drept în ochi şi să viseze la ceea ce se va întîmpla cu ei. Şi să se întrebe ce-l făcea să fie încă reţinut. Ascultînd muzica micilor valuri de la ţărm, ea se întoarse pentru a-l privi. În mai puţin de două săptămîni de cînd erau pe insulă, tenul lui se bronzase foarte frumos. Părul, de un blond deschis, se deschisese şi mai mult la culoare, iar din contrastul cu pielea lui, rezultase un bărbat devastator de atractiv.

După un minut, el spuse:

– Sandy!

– Ce-i?

– Ai fi putut fi demult pe plaja asta, dacă mi-ai fi cerut să-mi pun costumul de baie.

Ridicîndu-se, ea încrucişă picioarele şi

începu să desfacă bandajul de plastic de la încheietură. Mîna îi devenise destul de puternică încă de acum cîteva zile pentru a putea renunţa la atelă.

– Aş fi putut, dar tu mi-ai părut puţin stresat în ultimul timp.

– Eu?

– Da, tu. Ştiu cît de mult îţi place apa. Vreau să spun că mi-am dat seama cît de mult te relaxează. N-am vrut să insinuez nimic.

El îşi rearanjă poziţia în scaunul de pînză şi strînse din umeri:

– Ar fi trebuit să-ţi fi spus mai devreme, dar m-am gîndit că erai atît de ocupată cu picfatul încît nu te interesa plaja.

Întorcîndu-şi capul, el o privi:

– Îţi dai seama că ai un fel de zîmbet secret cînd pictezi?

Ea îşi ridică marginea pălăriei de culoare violet, apoi şi-o scoase. În ultima săptămînă, el alternase mersul în vîrful picioarelor în jurul ei cu plimbări şi conversaţii. El era de-a dreptul adorabil în dimineaţa aceea şi ea era înnebunită.

– Să ştii, Alex Stoner, că sînt foarte serioasă cînd pictez.

– Eşti fericită de-a binelea, o corectă el,

punctînd-o cu degetul. Uiţi că te-am privit pictînd timp de şase zile.

– Bine. Mărturisesc că sînt o persoană foarte fericită, şi totul ţi se datorează ţie.

Zîmbetul lui relaxat îngheţă. El se întoarse pentru a căuta prin coş.

– *Mie? Îi aruncă o cremă de plajă şi ea o* prinse. E un lucru ciudat ceea ce ai spus.

Ea îşi aranjă partea superioară a bikini-ului, apoi îşi întinse picioarele. Turnîndu-şi o cantitate bună de cremă în palmă, începu să- şi ungă pielea.

– Nu, nu e ciudat. Tu m-ai adus pe insula asta, m-ai prezentat prietenilor tăi, mi-ai arătat împrejurimile. Pictez exact ceea ce vreau. Şi în după-amiaza asta o să-mi duc lucrările la galeria prietenului tău. De ce n-aş fi foarte fericită? Te-ai purtat *minunat cu mine.*

El nu răspunse imediat. Întinzînd crema pe interiorul unei coapse, era atentă să şi-o ungă în întregime. La fel făcea şi Alex.

Punîndu-şi pe cap-o şapcă de baseball, încercă să privească departe, la orizont:

– Nu ştiu. Probabil că simţi lipsa prietenilor şi a familiei. Te-am văzut scriind scrisori şi vederi.

– Da, este adevărat.

E minunat!

Ea îl observă trăgînd cu coada ochiului spre corpul ei. Crema alunecoasă, soarele fierbinte şi ochii lui albaştri se amestecau într-o lungă mîngîiere. El continua să o privească în timp ce-şi muşca buzele, apoi privirea lui alunecă spre triunghiul de material de sub buricul ei. Dacă privirea lui ar fi fost o mîngîiere... Îşi strînse picioarele. Senzaţia asta delicioasă pe care o simţea, era de două ori mai puternică pentru că amîndoi se prefăceau că nimic nu se întîmplă.

El respira acum pe gură. Excitată de magia senzuală pe care o răspîndea el, ea îşi trecu degetele peste partea de sus a coapselor şi apoi pe părţile laterale, în jos.

– M-ai făcut să mă simt binevenită aici.

– Aşa şi eşti, murmură el în şoaptă.

– Vreau să spun că m-am simţit mai mult decît un simplu oaspete, în casa ta.

Acum, ea îşi dădea cu cremă peste partea de deasupra bikinilor. Desenînd cu degetele mici cercuri peste părţile neacoperite ale sînilor, ea îi zîmbi.

– Mă simt ca şi cînd m-ai fi primit în familia ta.

Dintr-odată, el se întoarse cu spatele spre coş şi magia dispăru. Scoase dinăuntru o pungă de cireşe. Părea să acorde o importanţă enormă alegerii celei mai bune cireşe.

– Familie? Despre ce familie vorbeşti?

Ţinînd o cireaşă de coadă, el apucă fructul cu dinţii, apoi îşi concentră privirea spre orizont.

– Bertram, Eleni şi soţul ei. Grupul ăla care a trecut pe aici noaptea trecută şi cei de la petrecerea lui Bertram. Chiar dacă nu sînt legaţi prin sînge sau prin căsătorie, au devenit cumva familia ta.

El mestecă cireaşa, apoi scuipă sîmburele în nisip:

– Nu cred că înţelegi... începu el, căutînd prin pungă o altă cireaşă.

– Ba da, spuse ea, ungîndu-se cu cremă pe braţe, împrejurul încheieturii. Ei te iubesc, le pasă de fericirea ta şi sînt acolo ca să te susţină. Familia mea face acelaşi lucru, numai că are tendinţa să treacă peste limite. Şi ai tăi încearcă să-ţi aranjeze întîlniri?

– Nu, răspunse el, ridicîndu-şi privirea de pe pungă şi privind-o pentru cîteva secunde. N-am fost niciodată apropiat de puţinele rude pe care le am. Nu mă gîndesc la oamenii ăştia de pe Zephiros ca la un fel de altă familie şi nu pretind că locul ăsta mă acaparează în vreun fel. Oricum, nu în felul în care te gîndeşti tu la familia ta sau la casa ta din Atlanta. De ce zîmbeşti aşa?

E minunat!

Punînd capacul pe cutia cu cremă, ea o lăsă să-i cadă în poală. Luă un elastic şi, ridicîndu-şi părul, îl prinse într-un fel de coadă de cal, în creştet.

– Alex, îţi place să crezi că n-ai nevoie de nimeni sau de nimic care să-ţi umple inima, în afara afacerilor tale. Iar eu nu cred asta. Tu eşti prea bun, prea atent.

– Nu sînt un tip sentimental, Sandy. N-am fost niciodată şi nu voi fi niciodată.

Strînse punga şi o aruncă la coş.

Ştergîndu-şi mîinile una de alta, o privi din nou.

– Şi-acum, am vorbit destul despre mine. Hai să-ţi dau cu cremă pe spate.

El desenă cercuri rapide cu degetele, arătîndu-i că ar fi trebuit să se întoarcă.

Cu cît se ţinea mai departe de observaţiile sentimentale despre viaţa lui, cu atît mai mult se relaxa.

Atentă la încheietură, ea începu să se rotească stîngaci pe prosop. El îngenunche pentru o clipă, apoi o prinse de braţe şi o ridică.

– Ce faci?

– În sfîrşit, o să te bag în apă, spuse el, în timp ce o luă în braţe şi începu să alerge cu ea.

Ea nu mai avu timp să ţipe, cînd el o strînse

la piept.

– Să nu îndrăzneşti, Alex, dă-mi drumul. Chiar acum!

Dar el înaintă pînă cînd apa îi ajunse la fund, apoi îi dădu drumul. Ultimele cuvinte pe care le rosti ea înainte de a-şi prinde nasul cu degetele, au fost:

– Ai să vezi tu!

După o luptă aproape mortală cu apa, în care el învinse, renunţă să o mai facă să sufere şi se mulţumi să arunce cu apă în ea, de la cîţiva metri.

– L-am chemat pe Bertram, înainte de a coborî pe plajă. Ne aşteaptă în jurul orei şase.

– Foarte bine, spuse ea, înotînd în apropierea lui, apoi în jurul lui, de cîteva ori. N-o păcălise. Lupta din apă fusese o încercare de a rupe tensiunea sexuală dintre ei şi ea avea de gînd să încerce din nou să o refacă.

– I-am promis lui Eleni că o voi învăţa în după-amiaza asta cum să facă plăcintă cu piersici.

Îşi ridică mîna, pentru a se proteja de apa pe care el reîncepuse să o arunce spre ea.

– Opreşte-te! Alex, opreşte-te!

Ea făcu greşeala de a-i răspunde şi îl stropi cu apă, dar în următoarele cinci minute regretă

gestul.

Jocul acesta ţinu pînă tîrziu, după-masă, cînd făcură plăcintă şi apoi o porniră prin oraş. Cu pînzele atent aranjate pe scaunul din spate şi cu plăcinta aşezată în poală, Sandy îl asculta pe Alex vorbindu-i despre fraţii Grimaldi.

– Au magazine specializate în decoraţiuni în Beverly Hills, Palm Beach, şi alte locuri din astea. În fiecare vară amîndoi îşi iau nevestele şi călătoresc prin diferite părţi ale lumii, pentru a alege lucruri pentru magazinele lor.

– Şi vin să-ţi vadă covoarele?

– Da. Îi aştept săptămîna viitoare.

Senzaţia de gol din stomac se extindea tot mai repede. Cum de trecuse timpul atît de repede? În cîteva zile, ea îl va părăsi, oare, cu adevărat? Spunea tot soiul de lucruri pe care fusese învăţată să le spună, dar inima ei nu participa la discuţie.

– Înţeleg. Oricum, sînt sigură că-mi voi scoate bandajul ăsta pînă atunci. Am s-o şterg cu suficient timp înainte, ca să-ţi poţi aranja casa în vederea primirii lor.

El parcă maşina în spatele galeriei şi trase frîna de mînă.

– Nu-i cazul să-ţi faci probleme. Nu primesc niciodată clienţii aici. O să plec la Atena, ca să-i

întîlnesc.

Ea se aştepta ca el să spună ceva despre plecarea ei, dar el nu menţionă nimic. Privind plăcinta, ea se lăsă în voia acelei raze de speranţă, în timp ce reflecta asupra ultimei săptămîni. Chiar şi în casa asta enormă cu un etaj, el reuşise întotdeauna să fie aproape de ea sau cel mult la cîţiva paşi. Singura excepţie era cînd picta. Atunci, el intra în biroul lui şi dădea telefoane sau cobora la plajă să înoate. Apoi, adesea, apărea cu cîte o limonadă, pe la jumătatea dimineţii, sau cu cîte o băutură după-amiaza, insistînd că ar trebui să facă o pauză şi să stea împreună. Cu toate că el îi stătea mereu în preajmă, reuşise să n-o atingă niciodată. Cu toată masca aia de persoană răbdătoare, cum fusese odată, Sandy nu se simţise nicicînd atît de vioaie, atît de dispusă, atît de doritoare să fie iubita lui. Ea îşi închise ochii pe jumătate, în timp ce întrebarea aia care o deruta revenea mereu. De ce nu încercase pînă acum să facă dragoste cu ea? Ce-l reţinea? Bineînţeles că asta s-ar fi putut datora faptului că ea era văduva prietenului lui. Dar Jackson şi Alex nu se văzuseră încă dinaintea căsătoriei ei cu Jackson şi, cu excepţia unor scrisori ocazionale, cei doi nu prea mai păreau preocupaţi unul de celălalt.

E minunat!

Alex nu-l mai menţionase pe Jackson de cîteva zile. Şi dacă se gîndea bine, de la petrecerea lui Bertram nici ea nu-l mai menţionase. Fără cel mai mic sentiment de vinovăţie, ea realiză cît de plăcut era să nu vorbească despre Jackson.

În timp ce Alex descărca pînzele de pe scaunele din spate, ea îl privi şi zîmbi. Nu-şi imaginase privirile pe care el putuse să i le arunce toată săptămîna, una chiar în momentul ăsta. Era tipul acela de privire care o făcea să se simtă şi puternică şi slabă în acelaşi timp. Iar săptămîna următoare era încă departe de după-amiaza asta. Planurile mai puteau fi schimbate. Orice s-ar fi putut întîmpla pînă săptămîna viitoare. Absolut orice.

După ce ajunseră în galerie, după ce Alex aranjă cu atenţie pînzele lîngă perete, el rupse o bucată de plăcintă şi o mîncă.

– Trebuie să-ţi spun, Alex Stoner, că ai întrecut limita. Am lăsat două bucăţi de plăcintă în bucătărie, şi, dacă nu te superi, asta era pentru Bertram.

Punînd plăcinta pe un dulăpior, ea se întoarse cu spatele la Alex, dar nu înainte de a-l vedea rupînd o altă bucată de plăcintă.

– Bertram! Vrei să fii amabil şi să iei plăcinta înainte ca Alex s-o dea gata?

Aşteptară cîteva secunde, pînă ce Alex îl chemă. Îşi lingea degetele.

– Asta-i ciudat. Nu lăsa niciodată locul ăsta nesupravegheat.

Privirea lui de băiat neastîmpărat dispăru cînd, ridicînd mîna spre ea, spuse:

– Aşteaptă aici.

Ea îl privi, în timp ce el îl căuta pe Bertram în toate locurile posibile din galerie.

– Acolo te-ai uitat? întrebă ea, arătînd spre o uşă unde Alex nu controlase.

– Mă îndoiesc să fie acolo, spuse el, scuturînd din cap. E o veche debara pe care o foloseşte rareori. După un moment, ridică din umeri. Să încercăm totuşi.

În timp ce ea controla debaraua, Alex se îndreptă spre o ieşire laterală.

– Mă duc pînă acasă la el, poate că...

Alex nu-şi termină fraza.

– Oh, nu! Alex! Alex, vino repede.

Bertram zăcea sub o cutie cu bucăţi de lemn şi ce mai rămăsese din rafturile făcute din cărămidă şi lemn. Faţa îi era palidă, rana dintr-o parte a tîmplei îi sîngera şi părea leşinat.

– Alex, respiraţia abia-abia i se simte. Pulsul e foarte slab.

Alex înjură, ridicînd cărămizile şi bucăţile de

lemn de pe prietenul lui. Fără să se mai gîndească la încheietură, Sandy interveni şi ea.

– Bertram, nu te lăsa, spuse Alex. Te vom scoate de acolo într-un minut.

Îngenunchind lîngă Sandy, îl striga pe Bertram, dar acesta nu dădea nici un răspuns.

– Sandy, trebuie să-l scoatem de aici.

Ea îl apucă de braţ.

– Nu. Nu-l scoatem pînă nu vine un doctor care să ne spună că-i în regulă. Poate are vreo leziune internă. Trebuie să găsim un doctor.

Alex se propti pe călcîie şi-şi şterse gura cu dosul palmei.

– N-avem cum. Doctorul Constantine e la Atena, pentru weekend.

– Atunci trebuie găsit un altul. Sîngerează, spuse ea, apucînd grăbită mîna lui Bertram, pentru a-i simţi pulsul.

– Alex, mă asculţi?

Alex privi încruntat.

– Pe aici nu mai e nici un alt doctor, spuse el calm.

Cinci

Sandy privi neîncrezătoare la Alex.

– Nici un alt doctor? Asta-i groaznic! Atunci cheamă spitalul.

– Sandy, nu sîntem în Atlanta. Aici nu-i nici un spital.

– Ei bine, ce aveţi atunci?

El îşi trecu degetele prin păr.

– Avem o clinică mică.

Ea înghiţi în sec şi făcu tot ce putu pentru

a-şi ascunde nesiguranţa care-i transforma trăsăturile feţei. Spuse încet:

– Şi dacă doctorul e la Atena, atunci poate că a rămas sora? Am putea telefona după ea.

– Sora a plecat cu el.

Rîsul lui Alex se auzi ca un sunet stins în mica debara.

– Au întîlniri cu alţi doctori şi surori pentru a spori numărul personalului.

Scuturînd din cap, Sandy îl prinse din nou pe Bertram de mînă, pentru a-i controla pulsul:

– E tot scăzut, Alex, şi priveşte-i faţa. Devine din ce în ce mai palid. Cred că e sub stare de şoc. Poţi să-mi aduci nişte pături din casa lui şi...

– Şi ce?

– Am făcut un curs de prim-ajutor. Asta-i. Încearcă să telefonezi la hoteluri şi vezi dacă în vreunul e găzduit vreun doctor sau o soră. Vocea ei era joasă, gravă, cînd sublinie: Este vorba despre o lovitură la cap. Serioasă.

Alex inspiră lung şi încet, apoi îşi trecu din nou mîna peste gură. Posibilitatea ca Bertram să nu-şi poată recăpăta cunoştinţa îl şocă. Sandy avusese dreptate cînd spusese că prietenii lui de pe Zephiros deveniseră familia lui. Cel puţin omul ăsta. De ce avusese nevoie de atîta timp,

ca să-şi dea seama? Simţi mîna lui Sandy pe umărul lui.

– Grăbeşte-te, Alex.

Cinci minute mai tîrziu, ei îl înfăşurară pe Bertram în două pături, îi curăţară şi îi bandajară rana de pe frunte şi îl controlară să vadă dacă nu are oase rupte. Gîndul că totul era în ordine, fu singurul moment liniştitor, de cînd îl găsiseră acolo. Gîndul că l-ar fi putut pierde pe Bertram îl zgudui pe Alex mai mult decît s-ar fi aşteptat. Calmul care-l cuprinse văzînd-o pe Sandy bandajîndu-l, îl surprinse de asemenea. Cînd nu-i lua pulsul, îi privea pupilele. În timp ce-l striga pe nume, de fiecare dată Sandy îi masa încheieturile mîinilor.

Alex trase telefonul în debara. Îi privea cînd pe Sandy, cînd pe Bertram, în timp ce telefona la toate cele cîteva hoteluri de pe insulă.

Cu fiecare răspuns negativ, sentimentul lui de neputinţă crescu. Învăţase demult din viaţă, că dacă vrei ceva cu disperare, ai toate şansele să fii dezamăgit.

La un moment dat, Sandy îl privi, şi el nu putea spune că nu văzuse sclipirea aceea de frică din ochii ei. Masîndu-şi fruntea, lupta cu oboseala care începea să-l cuprindă. N-avea de

gînd să se lase.

– Mai este încă un loc. Hotelul *Apollo*, de cealaltă parte a insulei.

Douăzeci de minute mai tîrziu, un tînăr doctor australian îngenunche lîngă Bertram, în debara. Sprijinit de zid, cu degetele apăsate pe frunte, Alex răspundea întrebărilor doctorului, împreună cu Sandy.

Cunoscutul şi universalul „hmmm" fu singurul cuvînt pe care-l rosti doctorul, cînd îl examină pe Bertram. După ce sparse o fiolă de amoniac şi i-o dădu s-o miroasă, scoţianul îşi recăpătă cunoştinţa, înjurînd.

– Pare să aibă voinţa de a trăi, cel puţin pentru a ne vedea pe toţi în iad în jurul orei ceaiului. Dar, oricum, atenţie la capul lui. Din cauza durerilor, va fi al dracului de neagreabil în următoarele săptămîni.

Sandy îngenunche din nou.

– Of, Bertram, ne-ai speriat de-a binelea. Îl bătu pe umăr. O să te doară capul pentru cîtva timp, dar doctorul spuse că totul va fi în regulă.

În timp ce doctorul se pregătea să-i coasă rana de pe frunte, îl întrebă pe Bertram cîteva lucruri. Cînd termină, se întoarse spre Alex şi spre Sandy.

– Mă voi întoarce mîine, pentru a-l vedea din nou. Cineva va trebui să stea cu el tot timpul, pentru cîteva zile. Are o familie?

Alex o privi pe Sandy şi-i întîlni zîmbetul, pentru prima dată în tot acest timp:

– E un fel de a spune.

– Vom sta noi cu el, zise Sandy.

Doctorul îşi ridică sprîncenele:

– Arătaţi amîndoi epuizaţi. Dacă credeţi că va fi posibil să staţi treji...

– Cheam-o pe Claire Seurat, şopti Bertram. Cred... începu el, apoi întrerupse fraza cu o grimasă. Cred că ar putea fi convinsă să îşi petreacă noaptea lîngă mine.

– Claire Seurat?

Imaginîndu-şi că e vorba de femeia aceea liniştită care avea în jur de patruzeci de ani, Alex se apropie de prietenul lui. Proprietara noului magazin de cărţi de lîngă agenţia de voiaj? Acea Claire Seurat?

Zîmbetul diavolesc al lui Bertram fu un răspuns suficient, dar adăugă în şoaptă:

E minunat!

– Da, îi place fusta mea scoţiană.

După ce o aduse pe proprietara librăriei lîngă Bertram şi după ce fu sigur că îl va chema pentru orice motiv, Alex o luă pe Sandy şi se întoarseră acasă, prin ploaia dezlănţuită.

– Îmi amintesc că am întîlnit-o pe Claire la petrecerea lui Bertram. Alex, are un suflet atît de delicat. Se văd de mult timp?

– Nu ştiu. Are librăria aia de cîteva luni. Bertram cam evită să discute, nu e genul. Scutură din cap, în timp ce parcă maşina pe aleea circulară din faţa casei lui. Sper să îmi telefoneze, dacă are nevoie de ajutor.

– L-a văzut doctorul. O să fie bine, zău, te poţi relaxa.

El îşi scutură capul, ca pentru a alunga temerile.

– Ai dreptate, admise el, nu reuşesc să mă gîndesc la altceva. Privi afară prin parbriz şi văzu că plouă cu găleata. El îmi e un fel de unchi.

– Ce-ai spus?

El o privi timid.

– Am spus că, pe cît se pare, va trebui să stăm aici pentru cîtva timp.

Zîmbetul ei se transformă într-unul ironic:

– Ştii ce ar spune unchiul tău, nu-i aşa?

Unde e simţul tău de aventurier? zise ea, imitînd accentul lui scoţian. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise uşa.

– Eşti sigură că vrei să faci asta?

– Se va răscula din nou Sudul?

Accentul ei sudic, dulce, fu tot impulsul de care avea el nevoie, dar cînd ea sări din maşină printr-un salt prea puţin demn de o doamnă, el fu sigur că avea să o urmeze.

Între maşină şi uşa din faţă, graba lor prin ploaie se transformă într-o adevărată cursă de alergare. Simţi o reală plăcere să o lase să învingă, în timp ce-i privea bluza portocalie şi pantalonii scurţi din in transformîndu-se într-o a doua piele. Odată intraţi în casă, el trînti uşa, aprinse lumina, aruncă cheile pe masă şi o porni pe coridor, după ea. Ea trecuse deja pragul camerei, cînd el o urmă fără să mai stea pe gînduri.

Ea îi aruncă un prosop, dar el nu îl prinse.

– Nu prea eşti în formă, Stoner, spuse ea privind prosopul de pe duşumea.

Remarca ei, făcută în joacă, fu o expresie de uşurare pe care o simţiră amîndoi. Bertram va fi bine, iar ei erau acasă. El îşi scoase cămaşa udă, se sprijini de uşă şi o privi cum îşi ştergea

ploaia de pe faţă. Cu toate că ultimele ore fuseseră extenuante, avea ceva proaspăt pe figura ei, în ciuda tensiunii la care fuseseră supuşi amîndoi. Era acasă. Acasă cu Sandy. Căldura ei îl inunda şi el nu se putu opri să nu o privească. Era strălucitoare, iar aerul din jurul lor părea să vibreze. El închise uşa şi făcu un pas către ea.

– Sandy!

Ea îşi coborî prosopul alb de pe obraz:

– Da.

Ca şi cînd ar fi făcut asta de o mie de ori pînă atunci, el ridică un colţ de prosop şi îi şterse picăturile de pe bărbie.

– Ai fost minunată astăzi. Ţi-ai păstrat calmul. Continuai să încerci, fără să te mai dai bătută.

El o privi în ochi în timp ce cobora prosopul.

– Şi nici pe mine nu m-ai lăsat să mă dau bătut. Nu ştiu cum voi putea să îţi mulţumesc.

Ea îi mîngîie cu prosopul urechea, apoi obrazul.

– Nu ştii? Prosopul îi alunecă din mînă, în timp ce ea îi prinse obrazul în palmă. Nu cred.

– Nici eu, spuse el, alunecîndu-şi degetele prin părul ei umed şi trăgîndu-i faţa spre a lui. El gustă ploaia şi umezeala de pe buzele ei.

– Dumnezeule, eşti frumoasă, reuşi el să mai spună printre nesfîrşite sărutări, care o lăsară fără respiraţie, mai ceva decît fuga lor de mai înainte.

Gura lui fierbinte pe buzele ei reci făcu să dispară imediat senzaţia de joacă, înlocuind-o cu un soi de entuziasm erotic care o cuprinse în întregime.

– Credeam că nu mă vei mai atinge niciodată, spuse ea într-o şoaptă grăbită.

Ea îi cuprinse gîtul cu braţele şi îşi apăsă sfîrcurile de pieptul lui.

El îşi opri respiraţia, apoi simţi că momentul se risipeşte dintr-odată. Nu voia să o atingă şi trebuia să se oprească. O prinse de umeri şi, cu un efort inimaginabil, o desprinse de el.

– Ce s-a întîmplat? Ce nu e în regulă?

El deschise gura, apoi inspiră greu, înainte de a răspunde.

– Asta nu e o idee prea bună.

Ea clipi, neînţelegînd, apoi îşi deschise braţele surprinsă:

– *De ce?*

El luă prosoapele şi le puse în dulăpior, fără a o privi.

– Alex! şopti ea, ducîndu-şi o mînă la gură.

Pentru că sînt văduva lui Jackson? Din cauza asta, nu-i aşa?

El îşi trecu limba prin interiorul obrazului, fără a o privi.

– Ştiu că nu am vorbit despre el prea mult, dar e atîta timp de cînd a murit. Am depăşit partea asta a vieţii şi credeam că şi tu...

El o opri la jumătatea frazei:

– Nu-i vorba de asta.

Îşi umflă obrajii, apoi scoase aerul afară, printre buzele strînse. Dumnezeule, de ce continua să nege? Da, era absolut o minciună faptul că era nervos pentru că Sandy era văduva prietenului lui, dar ea ar fi acceptat cu mai multă uşurinţă minciuna asta decît adevărul. Şi adevărul era că ea era o femeie fără apărare, care trecea prin nişte schimbări incredibile. Era prea vulnerabilă. Şi nu voia să creadă că s-a îndrăgostit de el. Trecînd peste toate, şi-ar fi putut imagina că îşi dorea o noapte nebună cu el, dar, cînd se va trezi dimineaţa, ea va fi tot Sandy Patterson. Şi, oricît şi-ar fi dorit să se fi adîncit în ea şi să o audă strigîndu-i numele, nu avea de gînd să o facă. Fie că ea îşi dădea seama sau nu, viaţa ei era acolo, în Atlanta. Poate, surîse în sinea lui, Atlanta era în al

sistem solar.

Pentru un lung moment, ea privi şi aşteptă. Era gata pentru el. Gata ca el să spună, *la dracu cu toate motivele alea tîmpite,* să îi scoată hainele de pe ea şi să facă dragoste. După toată tăcerea asta stînjenitoare, ea se apropie de fereastră şi trase perdelele grele. Ploaia se oprise la timp, pentru a lăsa să se vadă semiluna înaltă de la orizont. Strălucea peste Marea Egee, dar aproape că nu o observă. Dacă adevăratul motiv nu era faptul că era văduva lui Jackson, atunci care putea fi? Privi afară pe fereastră, pînă cînd ochii o usturară. Apoi, un gînd o lovi ca un fulger. Un gînd atît de surprinzător, încît aproape că îl ignorase. După un timp, îl întrebă:

– Crezi că dinadins nu ţi-am vorbit de Jackson?

El nu răspunse imediat şi ea se întoarse pentru a vedea dacă el mai era acolo. Era. Dezbrăcat pînă la mijloc, atrăgător dincolo de orice descriere şi privind spre patul gol.

– Spune-mi că nu este adevărat.

Arătînd ca şi cînd ar fi preferat să nu fi fost acolo, scărpinîndu-şi sprînceana cu degetul mare, spuse:

– Bănuiesc că da.

Apoi se întoarse şi părăsi camera.

Ea merse spre uşă, dar înainte de a-l urma pe coridor, prinse în mînă rama uşii şi se opri. Asta nu putea fi calea cea mai bună ca să rezolve situaţia asta. Dacă i-ar fi spus adevărul despre Jackson, ar fi crezut-o şi apoi ar fi dispreţuit-o, pentru că i-ar fi distrus imaginea despre cel pe care îl admirase cîndva. Oricum, ar fi văzut în ea o femeie disperată, care tînjea după el. Da, o sărutase, într- adevăr, dar într-un moment de entuziastă relaxare. Dacă ar fi avut intenţii reale, ar fi sărutat-o de mii de ori toată săptămîna trecută. Îi dăduse suficiente ocazii. Fusese atît de concentrată asupra propriilor ei dorinţe, încît văzuse numai ce voise să vadă. Din prima zi în care îl întîlnise, citise greşit intenţiile lui. Închizînd uşa, se sprijini de ea, lăsînd ca greul umilinţei să treacă. Apoi începu să îşi adune forţele, pentru a face ceea ce trebuia făcut.

Două ore de înot în apa rece a mării îi lăsară

o piele strălucitoare, iar sîngele îi alerga nebuneşte şi gîndurile ei erau la fel de răvăşite ca în seara precedentă. Fie ce-o fi, tot trebuia să dea ochii cu ea. La dracu, o voia, o dorea – dar ce ar fi putut spune era încă un mister pentru el. Cel mai bun lucru ar fi fost să o asculte ce are de spus şi să înceapă cu asta. Termină cu îmbrăcatul, îşi prinse ceasul şi îl privi. Era zece şi jumătate. Şi ea trebuia să apară undeva, prin preajmă.

O găsi pe Eleni încruntată, făcînd patul.

– Unde e?

Eleni se ridică, punîndu-şi mîinile în şolduri. Îşi ridică umerii într-un mod dramatic, cum Alex nu o mai văzuse.

– Nu poate fi pe terasă să picteze, pentru că plouă din nou. Unde e?

Privindu-l mînioasă, Eleni scoase un plic din buzunarul şorţului ei, făcu un pas înainte şi i-l puse în palmă.

– A plecat cu taxiul lui Marcos.

– Ce a făcut? întrebă el, urmînd-o din dormitor pe coridor. Cînd, Eleni?

– Cînd te-ai dus să înoţi.

– Ce a spus?

– A spus că încheietura s-a vindecat. Mi-a

mulţumit şi mi-a dat asta, spuse ea, arătînd spre scrisoarea din mîna lui.

Tocmai o desfăcea, cînd sună telefonul.

– Asta-i ea, spuse el mai mult pentru sine decît pentru Eleni. Îndreptîndu-se spre telefonul din biroul lui, el strigă peste umăr:

– A fost o neînţelegere. Asta-i tot.

– Bună dimineaţa, spuse el pe un ton calm, apoi aşteptă să audă dulcele accent din Sud. Trecură cîteva secunde înainte să se aşeze pe scaun, în spatele biroului.

– E domnul Stoner la telefon?

– Maria?

Nu se aştepta să-l sune secretara lui administrativă din Atena, iar tonul lui şocat o demonstra.

– Da, eu sînt, Maria. Îmi pare rău că vă deranjez într-un moment nepotrivit, dar am crezut că trebuie să ştiţi numaidecît.

Deşi avusese destule surprize în dimineaţa aceea, lucrurile nu puteau fi cu mult mai rele.

– Spune.

– Fraţii Grimaldi şi soţiile lor sînt aici în biroul dumneavoastră. Au plecat din Spania mai devreme decît era prevăzut. Domnule Stoner, nu sînt prea încîntaţi de voiaj. Una dintre soţii şi-a

pierdut bagajul în tranzit şi hotelul nu era pregătit pentru sosirea lor. Ce-aţi vrea să fac cu ei?

Ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie astăzi. Trecîndu-şi mîna peste faţă, deschise ochii şi o văzu pe Eleni punîndu-i în faţă o tavă cu plăcintă de piersici şi cafea. Zîmbetul ei plin de speranţă îi înmuie inima. Menajerei începuse să îi placă Sandy şi, cînd el îşi scutură capul, zîmbetul ei se transformă în încruntare. Aproape că trînti tava pe birou.

– Domnule Stoner! spuse din nou Maria. Mă auziţi? Ce aţi vrea să fac cu ei?

– Du-i în apartamentul meu şi fă în aşa fel încît să se simtă confortabil. Apoi cheamă aeroportul. Vezi ce poţi afla despre bagajul pierdut. Am cîteva lucruri de care trebuie să mă îngrijesc aici, dar am să termin astăzi. Spune-le fraţilor Grimaldi că în seara asta voi fi la Atena şi îi invit la cină. O cină tîrzie, să zicem la zece.

În jurul orei unu, aflase deja cîteva lucruri. Sandy nu luase avionul. Nu luase nici vaporaşul, pentru că nici unul nu sosise încă. Nu putea vorbi cu Marcos pînă mai tîrziu. Marcos şi taxiul lui fuseseră angajaţi pentru un tur.

Sandy luase inelul de la bijutier.

E minunat!

La unu şi jumătate, se duse la Bertram.

– Ce broderie superbă pe fruntea ta, prietene, spuse Alex.

– Of, mi-au spus că va rămîne o cicatrice, zise Bertram arătînd spre frunte, apoi îi şopti lui Alex: Sînt un erou romantic. Mi-a spus-o Claire, noaptea trecută. Imaginează-ţi. O lovitură de cap şi am devenit mai dorit ca oricînd.

Alex rîse numai pe jumătate.

– Văd că te simţi mai bine.

Bertram aprobă, lăsîndu-se pe pernele din spatele lui.

– Ah! Mulţumită lui Claire, ţie şi lui Sandy.

– A plecat, Bertram.

Bertram scutură din cap.

– Da, a plecat. Devreme, în dimineaţa asta, a plecat, fără să-mi spună. Am să încep să telefonez pe la hoteluri şi moteluri. Nu este obişnuită să călătorească singură.

– După cum spui, s-ar părea că este un biet puişor care a scăpat pe o stradă din oraş. Nu pare a fi acea Sandy pe care o cunosc eu.

Alex se ridică şi îşi puse mîinile în buzunare, înainte de a începe să se plimbe în jurul lui Bertram.

– Nu înţelegi. Trece printr-o serie de schimbări şi are impresia că e gata pentru... anumite

lucruri.

– Hai, spune mai departe, zise Bertram, cu un aparent ton de încurajare.

– Am avut o neînţelegere şi... Oricum, trebuie să o găsesc înainte să se însereze, pentru că trebuie să prind zborul de opt spre Atena. Se întoarse, pentru a-l privi pe Bertram. Trebuie să dau un telefon.

– Sandy stă în apartamentul lui Claire, Alex.

– Ce?

Îşi puse o mînă peste piept şi expiră pînă ce umerii îi coborîră. Îşi închise ochii şi aşteptă ca inima să îşi încetinească bătăile.

– De ce dracu nu mi-ai spus de cînd am intrat?

– Pentru că nu m-ai întrebat.

Îşi deschise ochii complet, abia după cîteva secunde.

– Cum a ajuns la Claire?

– A venit să-şi ia la revedere. A spus aceleaşi lucruri pe care le-ai spus şi tu, că voi aţi avut un fel de neînţelegere. M-am gîndit că era ciudat, pentru că nu avuseseşi niciodată vreo problemă în a te face perfect înţeles mie sau membrilor clanului. Bertram îşi coborî bărbia şi aşteptă.

– Am lăsat-o să creadă că mă deranja cumva căsătoria ei cu Jackson.

E minunat!

– Bunule Dumnezeu, Alex! E văduvă de peste doi ani.

– Am spus, am lăsat-o să creadă că mă deranja. Uite, nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Scoţianul aprobă respectuos.

– Bertram, cum ai reuşit să o opreşti?

– I-am spus adevărul, pe care tu ar fi trebuit să i-l fi spus, orice ar fi fost între voi doi. Oricum. Apoi, am insistat să aştepte cîteva zile, să vadă dacă aş putea vinde vreun tablou de-al ei. Părea hotărîtă să plece, dar după ce i-am spus că insula asta nu era atît de mică încît să fi putut avea ocazia să dea peste tipi ca tine la fiecare cinci minute, s-a hotărît să stea. Îşi îndreptă capul spre uşa de la bucătărie. Cum Claire a fost atît de amabilă încît s-a mutat aici pentru un timp, a sugerat ca Sandy să stea în camera de deasupra librăriei.

Alex începu să se ridice.

– Şi Sandy e acolo, acum?

– Da. Dar primeşte un sfat de la un om mai înţelept. Dă-ţi o zi sau două de răgaz. Lasă să se mai limpezească ceaţa asta. Acum, pot să văd după ochii tăi, că eşti gata să te duci acolo şi să o iei de la capăt. la zborul ăla de opt, spre Atena. Termină-ţi treaba şi întoarce-te peste o zi sau două. Vă veţi înţelege mai bine, atunci.

Alex privi spre uşă, apoi spre prietenul lui. Gîndurile lui se concentraseră s-o găsească pe Sandy şi nu la ce îi va spune cînd o va găsi. Trecînd peste limită, ar fi putut să o facă să îşi împacheteze din nou lucrurile. Bătu peste buzunarul cămăşii, în căutarea ţigărilor. Nu găsi nici una, nu mai fumase de cîteva zile.

– Zici că plănuieşte să stea încă vreo cîteva zile?

– Aşa mi-a spus, şi o cred.

Mergînd spre uşă, Alex se opri, cuprins de nesiguranţă. Dacă tot îşi lua riscul ca, pentru un scurt timp, să fie despărţiţi şi dacă spera că asta va face ca lucrurile să devină mai uşoare între ei, el voia să fie mai sigur că ea va fi acolo cînd el se va întoarce.

– Ai numerele mele de telefon din Atena. Dacă pare că e gata să plece, ai să mă chemi?

– Eşti pe mîini bune, Alex, aşa cum am fost şi eu ieri.

O senzaţie pe care o putea descrie doar ca o slăbiciune sentimentală, aproape că îl sufoca. Înghiţi încet.

Şase

Ea vîndu un tablou.

Sau mai bine spus, Bertram vînduse tabloul. Unul dintre peisajele ei marine era acum în posesia unei perechi din California. Un zîmbet ridică uşor unul din colţurile gurii ei, în timp ce mergea pe unul din drumurile întortocheate ale oraşului. Fiorul pe care îl simţise de fiecare dată cînd se gîndise la prima ei vînzare ar fi trebuit să se fi transformat într-un adevărat entuziasm. Dar

nu era aşa şi ea ştia de ce. Ca şi străzile care se întîlneau toate pînă la urmă, gîndurile ei se întorceau pînă la urmă la Alex. Ar fi putut celebra evenimentul împreună, dacă el nu ar fi învinuit-o că îl ţinuse pe Jackson departe de conversaţiile lor. Poate că ar fi trebuit să-i fi spus adevărul în dimineaţa aceea, la Delphi. Poate...

Se opri din urcuşul dealului, se sprijini de un zid de culoarea lămîii şi îşi împreună braţele cu un oftat. Nici un „poate" despre asta. Ceea ce nu făcuse, nu conta; avea sens numai ceea ce făcea. Îşi exersă răbdarea. Da, îi permisese lui Bertram să creadă că o convinsese să rămînă din cauza „marii probabilităţi" ca un tablou de-al ei să se poată vinde. Oricît de tentantă era perspectiva, nu se amăgea singură. Ştia adevărata raţiune pentru care rămăsese pe Zephiros în ultimele trei zile şi de ce plănuia să stea mai mult timp aici. Era speranţa. Speranţa că îl va vedea pe Alex din nou. Speranţa că lui îi pasă suficient de ea, ca să o caute şi să-i ceară o explicaţie. Atunci şi numai atunci îi va spune adevărul despre Jackson. Între timp, avea alte treburi de făcut. Cu respectul de sine încă intact şi cu dorinţa de a-l vedea pe Alex rănindu-i încă inima, îşi va urma cursul vieţii.

E minunat!

Inspirînd adînc, se obligă să se gîndească la motivele plimbării ei din dimineaţa aceea. Ştiind că, dacă va picta din nou o marină, îşi va aminti din nou de Alex, hotărîse să facă ceva cu totul diferit. Oraşul era plin de privelişti colorate, iar ea era în căutare de motive de inspiraţie. Urmînd cotitura străzii pavate, trecu pe sub o boltă şi intră într-o piaţă însorită cu o mulţime de perspective.

Flori luminoase în culori electrice se ghemuiau la bazele treptelor şi lîngă uşile unor clădiri uluitor de albe. În jurul bordurii circulare a unei fîntîni, două şcolăriţe o rugau pe a treia să le acorde privilegiul de a mîngîia o pisicuţă gri. În partea opusă a pieţei, două gospodine îmbrăcate în negru rîdeau de o glumă. Alături de ele era o tarabă încărcată cu lămîi, vinete şi verdeţuri. Temele universale îi stîrneau natura creatoare şi ea ridică aparatul de fotografiat ce-i atîrna de încheietura mîinii, ca să poată prinde cît mai multe imagini. Luă cîteva poze candide cu fetele şi pisicuţa, apoi continuă să tragă poze cînd ele zîmbiră spre aparat. Îngenunchind ca să pozeze de aproape nişte flori roşii, îşi închipuia deja în minte cîteva tablouri. Avea suficient material ca să picteze săptămîni în şir. Nu

era de mirare că Alex venea în insula aceasta... Lăsă în jos aparatul de fotografiat, pînă cînd mîinile încetară să-i mai tremure, apoi traversă piaţa mergînd spre tarabă.

Ţinînd în sus aparatul, le zîmbi femeilor rugîndu-le să-i permită să le fotografieze. Gesturile lor negative, emfatice, îi spuseră că nu sînt de acord. Acceptînd răspunsul lor cu o ridicare indiferentă din umeri, arătă apoi spre produsele de pe tarabă.

– Dar asta pot să fotografiez? întrebă ea dînd din cap.

– Se poate, răspunse o femeie.

După ce completă ce îi mai rămăsese din filmul din aparat cu prim-planuri, ea arătă spre lămîi şi ridică două degete. Băgîndu-şi mîna în buzunarul bluzei ei turcoaz, scoase dinăuntru suficiente drahme pentru a plăti lămîile. Fu cel mai neînsemnat lucru pe care îl putea face pentru a arăta cît le era de îndatorată. Le privi cu o grijă reţinută pe femeile care umpleau cu lămîi două pungi de plastic. Două duzini de lămîi păreau excesiv de mult, pînă îşi reaminti că Eleni aducea pungile alea pline cel puţin o dată pe săptămînă. Simţindu-se mai mult un locuitor al insulei decît un oaspete, aprobă.

E minunat!

– *„Efcharisto“*, spuse ea, încercînd cuvîntul grecesc pentru „mulţumesc“, apoi luă pungile de plastic cu fructe şi le ţinu cu stîngăcie la piept.

Îşi strînse buzele, dar prima bucurie îi dispăru repede, cînd trecu pe lîngă fîntînă. Douăzeci şi patru de lămîi! În timp ce păşea pe sub arcada din piaţă, copiii se ţineau lanţ de ea. Dintr-odată, pisoiaşul sări din braţele unei fetiţe în calea lui Sandy. Arcuindu-şi spatele, o făcu să rîdă de-a binelea pe Sandy, cînd o scuipă cu vehemenţa unui leu de munte. Era prima dată că rîdea, de cînd îl părăsise pe Alex, şi, fiind amuzată, se simţi minunat.

Apoi se întîmplă necazul. Uneia dintre pungi i se rupse o toartă şi o lămîie era gata să cadă. În timp ce o ţinea cu bărbia, altele se îngrămădiseră spre margine şi apoi Sandy privi cum, una cîte una, lămîile căzură pe stradă. Se aplecă să le ridice. Cîteva secunde mai tîrziu, ea ţinea în braţe două pungi goale, privind cele douăzeci şi patru de lămîi care o porniseră la vale.

Cei trei copii, împreună cu cîţiva proprietari de tarabe, i se alăturară în încercarea de a le prinde, în timp ce strada răsuna de rîsete.

Cînd lămîile se opriră pe o treaptă, ea începu

să-şi exerseze greaca, mulţumind de cîteva ori, apoi se aşează pe o treaptă şi umplu prima pungă. Pe la jumătatea celei de-a doua, o mînă bărbătească apăru la nivelul ochilor ei, oferindu-i o altă lămîie. Oare oamenii adunau încă lămîile căzute? se miră ea. Încă una? Şi în timp ce se întinse după ea, el spuse:

– Încă una.

Mîna i se opri la jumătatea gestului, la auzul vocii lui. Aproape că putea să-şi audă inima bătîndu-i în piept. Era Alex. Splendidul, blondul Alex, într-o cămaşă albastru deschis şi pantofi kaki. Momentul era promiţător. *Mai spune ceva*, se rugă ea în tăcere. *Spune ceva sau am să mă fac, pur şi simplu, de rîs.*

– Am auzit că stai la Claire.

El puse ultima lămîie în pungă, cînd văzu că ea nu voia să o ia din mîna lui.

Relaxîndu-se din încleştarea de moarte cu care ţinea punga, o apucă de cealaltă toartă.

– E adevărat.

Întreabă-mă despre Jackson. Întreabă-mă de ce nu mai scria, îl ruga ea în gînd. Aruncîndu-i o privire, îşi întoarse rapid capul, prefăcîndu-se că avea probleme cu toarta. Trebuia să se oprească să îl mai privească. Era destul că

tremura. .Nu trebuia să vadă că şi în ochii ei ardea speranţa.

Îi oferi mîna, dar ea se făcu că nu o vede şi se ridică fără ajutor. Tăcerea deveni din ce în ce mai de nesuportat. Într-un efort de a nu se demasca şi mai mult printr-o nouă privire, ea făcu cu mîna proprietarului unui magazin de peste drum.

Alex privi în urma lui, apoi tuşi.

– Da, Bertram mi-a spus că a vîndut unul din peisajele tale marine. Felicitări.

Ea aprobă din cap, apoi luă una din pungi. Tăcerea reveni în aerul cu miros de lămîi. Simţea în tot corpul nevoia de a fi în braţele lui, de a se mula pe corpul lui, să-i simtă gura pe gura ei. Tot ceea ce ar fi trebuit să facă era ca el să-i întindă mîna.

El îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul.

– Sandy...

Ea îşi privi adidaşii şi îşi ţinu răsuflarea. *Măcar întreabă-mă de ce.*

– Da?

– Ţine bine lămîile alea, să nu-ţi cadă.

Asta era tot ce avea să-i spună? Ţine bine lămîile! După trei zile de despărţire, asta era tot

ce îi venea în minte? Simţi furia urcîndu-i-se în piept. Tocmai trecuse prin treizeci şi şase de ore de viaţă, de durere, de speranţă şi de umilinţă şi iată că tot ceea ce avea el să-i spună era să aibă grijă de pungile cu lămîi! Simţi nevoia să i le arunce în cap, una cîte una. Aplecîndu-se, apucă aparatul de fotografiat şi cea de-a doua pungă.

– Salut-o pe Eleni din partea mea.

Aruncîndu-şi părul pe spate, o porni pe stradă în jos.

– Am s-o salut!

Se întoarse ca să-i privească formele feminine ale şoldurilor şi picioarele ei subţiri, mişcîndu-se seducător sub bluza lungă, turcoaz şi sub pantalonii albi strîmţi. El continuă să o privească, pînă dispăru în josul dealului, apoi se ciocni de zid.

După trei nopţi la Atena, crezuse că ştia ceea ce avea să-i spună. Ceea ce nu prevăzuse fusese atitudinea ei. Tot timpul şi-o imaginase într-un moment cînd se simţea bine, relaxată, zîmbind, atrăgătoare. Dar acum, nici măcar nu se ostenise să îl privească în ochi. Fusese atît de ocupată cu lămîile alea, să-i facă cu mînă şi să- i zîmbească vînzătorului de peste drum, că

aproape nu îl privise deloc. Pur şi simplu, trebuia să aştepte pînă ce ea va veni să-i vorbească. Ce se întîmplase cu vacanţa lui? Ce se întîmplase cu el?

– Nu îţi place deloc.

– Nu-mi place? Sandy, eşti nebună? E una dintre lucrările tale cele mai bune. Poţi simţi energia izbucnind din ea.

Bertram făcu încă un pas înapoi, depărtîndu-se puţin de tabloul cu cele opt lămîi aşezate într-un vas cu dungi roşii.

– Asta e o adevărată direcţie nouă pentru tine şi trebuie să o ţii înainte aşa.

Ea îşi trecu mîna prin păr, în timp ce un zîmbet uşor îi lumina faţa.

– Mă faci să mă simt stingherită, cu complimentele tale.

El se prefăcu că nu aude remarca ei şi privi şi celelalte două tablouri pe care le adusese.

– Sînt cu totul impresionat. Penelul pare curajos, aventuros, aproape sălbatic, dar nu atît încît să fie fără control.

El dădu din cap în timp ce ieşiră pe uşă.

– Draga mea, te aşteaptă un viitor strălucit.

Priviră spre fereastră, în timp ce feribotul de la Atena ancora în port.

– Cred însă că nu voi mai avea plăcerea să îţi privesc pînzele pentru multă vreme.

– De ce?

– Pentru că cineva de pe vasul ăsta le va vedea şi va voi să le ia cu el.

– Mulţumesc, Bertram. Mulţumesc pentru că îmi vorbeşti în felul ăsta. Îşi muşcă buza. Vă sînt recunoscătoare, ţie şi lui Claire, pentru că m-aţi convins să mai rămîn aici.

Ea privi din nou spre vas.

– Ai greşit însă, spunînd că nu îl voi mai întîlni pe Alex din nou. S-a oprit şi a vorbit cu mine săptămîna trecută, pe cînd făceam fotografii. De atunci, ne-am mai întîlnit de cîteva ori. Ea lovi cu palma zidul din apropiere. La dracu! Apare pe oriunde trec. Şi tot ceea ce face este să mă privească, aşteptîndu-se ca eu să spun ceva!

Ea îşi aranjă o şuviţă de păr după ureche şi îşi strînse umerii. Poate a fost o coincidenţă că ne-am tot întîlnit. Oricum, nu l-am mai văzut de vreo două zile.

E minunat!

– A trebuit să se întoarcă la Atena. Vrea să facă afaceri cu fraţii Grimaldi de mult timp, altfel nu ar fi plecat.

Bertram îşi scutură capul, apoi trecu la un alt subiect.

– Uită-te la grupul de tineri care coboară de pe vas. Îi vezi? O mulţime gata de petrecere, aş zice. Nu vei avea un moment de linişte, dacă stai în oraş, astăzi.

– Ai dreptate, spusă ea, oftînd. Plănuisem o excursie pe dealurile de dincolo de oraş. Am de gînd să mă duc după-amiază.

– Hm. Poate te-ar interesa să prinzi vaporul de ora două din faţa *Agenţiei de Turism* a lui Spiro. E o călătorie plăcută în jurul părţii de vest a insulei, spre pădurile de măslini din apropierea hotelului *Apollo*. Un loc minunat pentru plimbat şi pentru a reflecta.

Făcîndu-şi drum prin mulţimea de pe chei, Sandy ajunse la vapor suficient de devreme pentru a-şi cumpăra biletul. Lumea roia prin jur, într-o atmosferă festivă. Sau poate aşa i se

părea ei, pentru că ea era într-o stare ce numai festivă nu era. Nu şi-l putea scoate pe Alex din minte, după discuţia ei cu Bertram.

Alex se juca tot timpul, juca un joc psihic, la care părea să cîştige sau cel puţin să fie în avantaj.

Era supărată cînd era prin preajmă şi încă şi mai supărată cînd nu era.

Observînd vasul ancorat, nu putu decît să zîmbească.

Pictat în culori vii, părea jucăria unui copil, cu scăriţa aia roşie agăţată într-o parte. În timp ce se aşeză la rînd pentru îmbarcare, începu să întrezărească posibilitatea unei după-amiezei relaxante. Se rîdea mult, se făceau glume în vreo patru limbi diferite. O atmosferă de contagioasă veselie o înconjura şi ea inspiră profund aerul sărat al mării. Poate că măcar pentru o după- amiază, putea să lase deoparte problemele ce-i frămîntau mintea.

– Eşti sigură că vrei să iei vasul ăsta?

Ea se întoarse la primul sunet al vocii lui. Cu inima în gît, ea înghiţi în sec. Cuvîntul îi ieşi aproape fără suflare.

– Alex.

– Ţi-ai amintit numele meu.

E minunat!

Zîmbetul lui sexy nu o va mai seduce din nou atît de uşor. Nici ochii lui, decise ea, în timp ce făcea un efort pentru a lupta împotriva magnetismului calităţilor lui. Ridicîndu-şi bărbia, se întoarse şi privi mulţimea de la coadă.

– De ce n-ar trebui să iau vasul ăsta?

– Ştii unde merge?

– Bineînţeles că ştiu.

– Ei bine, ai devenit chiar o aventurieră.

– Da, chiar aşa.

– Spune-mi că sînt nebun, Sandy, dar aş fi putut jura că tu nu erai genul căruia să îi placă natura.

Ea îi zîmbi peste umăr.

– Eşti nebun.

În timp ce el îi plăti vînzătorului de bilete, Sandy aruncă o privire spre ceas. Era ora două, exact cum spusese Bertram. Bineînţeles, destinaţia în limba greacă de pe biletul ei ar fi putut indica orice, dar oricum nu avea nici un motiv pentru care să-l suspecteze pe Bertram. Şi, totuşi, Alex rîdea în sinea lui, în timp ce se aşeză la coadă, după ea. Se simţi încruntîndu-se, suspicioasă.

Întoarse capul.

– Iei vasul ăsta numai ca să vii după mine?

– Aşa să fie?

Asta fu ultima picătură. Hotărîtă să nu îi mai spună nici un cuvînt, se urcă pe vas şi se aşeză pe un loc liber de lîngă balustradă. Alex reuşi să găsească un loc la mică distanţă de ea. Cele două scandinave drăguţe, aşezate de o parte şi de alta a lui, intrară imediat în conversaţie cu el. În franceză, dacă nu se înşela. Nevoind să fie văzută privindu-i, Sandy îşi îndreptă atenţia spre urma lăsată de vapor. Ce după-amiază relaxantă avea să aibă!

Pentru următoarele cincisprezece minute, ea încercă să se concentreze spre dealurile pe lîngă care trecea vasul. Era aproape imposibil să nu privească spre Alex, din cînd în cînd. La un moment dat, ea îşi scoase ochelarii de soare din geantă şi şi-i puse. Dacă avea să mai audă rîsetele alea ale noilor lui prietene, ar fi fost gata să ţipe.

Bărbatul prezentabil din stînga ei îi zîmbi.

– Scuzaţi-mă, aţi mai făcut excursia asta vreodată?

Sandy privi spre dreapta ei şi îl văzu pe Alex încă prins de discuţia cu cele două tinere.

– De fapt, nu, răspunse ea, întorcîndu-se. Am auzit că e foarte frumos.

E minunat!

– Mă numesc Marty Winslow, apropo. Sînt din Denver. Îi întinse mîna, zîmbindu-i amical.

– Sandy Patterson. Din Atlanta.

Marty părea un tip plăcut şi, dacă se întîmpla ca Alex să îşi ia ochii de la blondele alea, ar fi văzut că şi ea se putea bucura de călătorie în felul ei.

Marty se sprijini cu spatele de balustradă.

– Sînt nespus de bucuros că vei fi prin preajmă în după-amiaza asta. Poate am putea petrece cîtva timp împreună...

– Nu prea cred! se auzi o voce mult prea familiară.

Lăsînd balustrada, Sandy se întoarse, îndreptîndu-şi umerii. Mişcarea o dezechilibră, aruncînd-o înspre Alex. Impactul cu pieptul lui musculos îi împinse ochelarii pe nas. Cu mîinile lui strînse în jurul ei, dorinţa îi reveni cu putere. Prezenţa lui o domina şi, dintr-odată, realiză cît de mult îi lipsise.

Vocea lui Marty o readuse la realitate.

– Cred că asta depinde de Sandy.

– Cred că trebuie să îţi vezi de treburile tale, băiete.

– Ce ai de gînd, Alex?

– Ai încredere în mine, Sandy. Faci o

greşeală.

Alex nu îi lăsă mîna şi continuă să o privească.

Motorul navei începu să scadă în rotaţii, iar oamenii din jur începură să îşi adune bagajele, îndreptîndu-se spre scară. Ea putu auzi rîsete şi plescăituri, în timp ce oamenii coborau în apa pînă la genunchi, îndreptîndu-se spre ţărm.

– Scuză-mă, Alex, dar nu cred că fac nici o greşeală. Şi dacă ar fi aşa, ar fi greşeala mea, nu?

Ea îi împinse mîna, îşi întoarse tivul pantalonilor deasupra genunchilor şi se îndreptă spre scară. Ce l-o fi apucat? Maniera lui aproape acaparatoare o iritase îndată ce dispăru ceaţa aceea de senzualitate în care el o înfăşurase. Ea îi aruncă o privire în timp ce cobora de pe scară în apa mării.

– Sînt în spate, strigă Alex, în timp ce Marty o prinse de cot, pentru a o echilibra, în mersul prin valurile uşoare ale mării.

Ignorîndu-l pe Alex, ea îi zîmbi, stînjenită, lui Marty.

– Ce pot spune?

– Bănuiesc că nu vă veţi mai vedea unul pe celălalt.

Merseră de-a lungul ţărmului, împreună cu

micul grup, spre un chioşc de răcoritoare.

– Asta poate fi o explicaţie, mai mult sau mai puţin. Dar tot nu îmi pot da seama ce se întîmplă cu el. Nu credeam că e tipul care să facă o scenă în public, spuse ea, aruncîndu-i o privire urîtă lui Alex.

– Probabil că îi pare rău că a venit, spuse Marty, în timp ce ocoli chioşcul.

Sandy întoarse capul, confuză, cînd Marty îşi scoase bluza.

– De ce crezi asta?

– E prea multă competiţie aici, cred, spuse arătînd în josul plajei.

În timp ce privirea ei urma direcţia indicată de degetul lui, zîmbetul îi părăsi buzele. Cel puţin cincizeci de nudişti se relaxau la soare. Ea clipi, voind să fie sigură că nu aiura, apoi se întoarse brusc spre Marty, cînd îşi dădu seama că ea nu era o nudistă.

– Dumnezeule, ăsta nu este drumul spre păduricea de măslini, spuse ea, scoţîndu-şi ochelarii de soare.

Marty îşi încreţi nasul şi îşi scutură capul.

–Ei, în cazul ăsta, trebuie să ne adaptăm programului, spuse el, descheindu-şi fermoarul jeanşilor. Hai, poţi şi tu s-o faci.

Alex, acompaniat de fetele scandinave, merse spre Sandy şi se opri. Din privirea lui amuzată, Sandy înţelese că auzise ultima frază a lui Marty.

Cu toate că nu putea să îşi oprească sîngele care îi năvălea nebuneşte în obraji, restul corpului îi rămăsese drept, demn şi sub autocontrol.

– Bineînţeles că pot. Dar, pur şi simplu, nu mă interesează.

Strîngîndu-şi pantofii la piept, simţi cum bluza îi expune mijlocul gol. Apucînd marginea bluzei cu rapiditate, o trase, încercînd, fără succes, să se acopere.

Alex nu scăpă un gest. Întorcîndu-se spre Marty, ea dădu politicos din cap.

– Mi-a părut bine că ne-am cunoscut, Marty. Dar, scuză-mă, acum mă grăbesc.

Ocolindu-le pe cele două blonde, îşi ţinu privirea înainte, îndreptîndu-se din nou spre ţărm.

Avea de gînd să se urce înapoi pe vas, să se întoarcă în oraş şi să nu mai facă vreodată o greşeală ca asta. Privind înainte, se opri înmărmurită. Unde era vasul? În momentul cînd ea îl văzu pierzîndu-se în spatele insulei, Alex o

ajunse din urmă.

– Noii noştri prieteni au decis să-şi unească forţele în după- amiaza asta. El nu vorbeşte franceza iar ele nu vorbesc engleza.

– Sînt sigură că vor găsi vreun mod de a se înţelege, spuse ea, înaintînd suficient de încet ca el să o ajungă. Întorcîndu-se spre dreapta, se îndepărta de Alex şi de apă.

– Aşteaptă, strigă el.

– Nu!

Ea se opri doar cît să-şi pună pantofii, apoi o porni înainte. Dar nu pentru mult timp. Mîinile lui fură pe umerii ei, ţinînd-o nemişcată. Ţinînd-o aproape. Ţinînd-o.

– Sandy, trebuie să vorbim, şopti el.

– Nu pot. Ea se întoarse ca să-l privească. Nu aici.

El aruncă o privire spre nudişti.

– De acord.

Părăsind plaja, ea îl urmă de-a lungul unei mici cărări care ducea printr-un cîmp de flori albastre, spre un drum prăfuit.

– Mai jos e o stînă de capre. O să găsim puţină umbră. Putem vorbi acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, părăsiseră drumul şi stăteau sprijiniţi cu spatele de zidul de piatră.

Momentul pe care ea îl aşteptase sosise şi nu ştia acum de unde să înceapă. Ieşi din umbră mai la soare pentru a privi o mică plantă verde. Deodată, aerul fu plin de un miros înţepător.

– Se pare că îţi este familiară partea asta a insulei.

– Da. De fapt, am fost aici de cîteva ori. Încă te mai deranjează treaba asta cu nudiştii.

– Nu. Ba da. Îl privi scurt. Nu m-ai însoţit ca să mă întrebi asta, nu-i aşa?

Ironia dispăru din ochii lui.

– Nu, nu pentru asta. Trebuie să vorbim despre alte lucruri. Lucruri pe care ar fi trebuit să le discutăm pînă acum.

Ea rupse o bucată din plantă şi o strivi între palme.

– Ei?

– Moartea lui Jackson, felul în care a murit, trebuie să fi fost totul greu pentru tine.

Se aşteptase la întrebări despre viaţa lui Jackson, dar nu despre moartea lui.

– M-am descurcat.

Ea privi peste drum, la pajiştea plină de flori şi de capre.

Simţise, oare, remarca lui? Sau felul în care o

privea?

Ea trimitea semnale contradictorii, dar el era hotărît să le separe unele de altele.

– Cum a fost?

Strîngîndu-şi genunchii la piept, ea îşi propti capul de zidul de piatră şi oftă adînc.

– El a fost foarte organizat în toată treaba asta. Cînd tratamentele nu au mai mers şi ştia că va muri, a decis să aibă el însuşi grijă de... încheiere, cum o numea el.

Sprîncenele lui Alex se împreunară, de mirare.

– Încheiere?

– Ăsta era felul în care şi-a rezolvat problema morţii; transformînd măcar o parte a ei în ceva care putea fi dirijat. Organizat. Să-i spună pe nume, să o înfrunte, să reacţioneze faţă de ea. Îi zîmbi. Ţi-l aminteşti pe Jackson. Insista întotdeauna că există un mod corect şi altul incorect de a trata lucrurile. Chiar şi în privinţa felului în care o persoană trebuia să moară. Insista că trebuia să moară în patul bunicului lui, aşa că, în ciuda insistenţelor doctorilor, l-am adus acasă. Pînă în ultimul minut, a fost preocupat de cum ar fi trebuit să fie „încheierea". Din punct de vedere organizatoric, financiar şi social.

Dar nu de mine. Nu s-a preocupat de mine.

În umbră, putea vedea ochii lui Alex, de un albastru rece, începînd să se încălzească de o compasiune atît de adevărată, încît o duru inima. Putea să înţeleagă, oare, singurătatea pe care o simţise în acele ultime săptămîni? Sau poate că şi el trăise ceva asemănător în propria lui viaţă? Aruncă bucăţelele de dafin şi îşi strînse ochii, închizîndu-i. Sau poate ceea ce citise în ochii lui fusese doar milă.

– Sandy, nu voiam...

Vorbind repede, ea i-o tăie scurt.

– Tu crezi că am făcut sau am spus ceva ca să îl ţin pe Jackson departe de tine. Alex, marea aventură a lui Jackson în viaţă au fost cei patru ani petrecuţi la *Braxton University*. Cînd asta s-a terminat, el îşi satisfăcuse nevoia de orice altceva. De aventură. Îmi pare rău dacă asta te supără, dar nu am de gînd să fac ceea ce Jackson şi alţii mi-au făcut mie. Nu am să-ţi ascund adevărul. Şi adevărul este că, dacă nu aparţineai de clubul lui, dacă nu erai înrădăcinat de cel puţin şase generaţii în istoria Atlantei, dacă nu erai unul din băieţii de familie, nu contai.

Ea îl privi, încercînd să descopere dacă îi

atinsese vreun nerv.

Drept răspuns, el se mulţumi s-o privească.

– Spune mai departe.

– În felul lui, sînt sigură că el preţuia amintirile despre tine. Cînd fuseseşi o parte din viaţa lui, fuseseşi pentru el un motiv de inspiraţie. Admira la tine calităţi pe care el nu le avea. L-am auzit odată spunînd „Lui Alex Stoner nu i-a fost niciodată frică să încerce ceva nou". Ea se ridică şi făcu cîţiva paşi în lumina soarelui, apoi continuă: După ce a murit, m-am uitat în agenda lui şi le-am scris scrisori tuturor, inclusiv ţie, celor care, bănuiam, că vor să afle despre moartea lui.

Privi de-a lungul pajiştii. Cîteva capre se uitau spre ea, mestecînd liniştite.

– Păstrase toate scrisorile tale. Le ţinea într-o ladă, în pod. În aceeaşi ladă în care ţinea lucrurile din universitate. Le-am găsit acum cîteva luni. Îmi dădusem seama, după ultimele scrisori, la care din ele nu răspunsese.

Alex se încruntă şi clătină din cap. Cînd dracu trimisese scrisorile alea? Era atît de mult de atunci.

– Bănuiesc că era prea bolnav ca să scrie.

Cum ea nu răspunse, el se ridică şi mer

spre ea.

– Sandy, îmi pare rău că amintesc de toate lucrurile astea care te dor. Nu ar fi trebuit...

Ea făcu un pas înapoi, înainte ca el să o poată atinge.

– Nu era atît de bolnav ca să nu poată să îţi răspundă. Le primise încă înainte de a fi diagnosticat.

Ea îşi frecă fruntea, apoi îl privi pe Alex. Părea încurcat dar nu supărat. Şi nici rănit, cum se aştepta.

– Poate că voia să te menţină în siguranţă, undeva, în amintirile lui, acolo unde nu îl puteai deranja... să îşi analizeze propria lui viaţă şi felul în care o trăise. Alex, tu fuseseşi odată foarte important pentru el. Într-un moment din viaţa lui, cînd ar fi putut să-şi aleagă un drum diferit, tu ai contribuit, oricum, la această alegere. După ce terminase colegiul, şi-a ales un mod de viaţă pe care îl putea... controla.

El se întoarse, privind înspre drumul pe care veniseră. Ea privi umerii lui largi şi felul în care părul lui se ridicase din cauza transpiraţiei. Ea îşi trecu limba peste buze, sperînd inutil ca vocea ă nu-i tremure.

– Ce altceva ai vrea să ştii despre Jackson?

Se întoarse în aşa fel încît să-l poată vedea numai din profil.

– De fapt, despre tine voiam să ştiu mai mult. Cum te-ai descurcat cu moartea lui. Cum ai trecut prin perioada aia? Cum...

– Alex, eu nu l-am ţinut pe Jackson departe de tine.

El se întoarse pentru a o privi.

– Nu am crezut niciodată că ai făcut asta.

Îl privi pentru cîteva secunde.

– Dar...

El clătină din cap.

– Dar nimic, Sandy! Mă jucam aiurea. Nu fusesem cinstit cînd ţi- am spus că tu îmi ruinaseşi prietenia cu Jackson. Am folosit scuza asta ca să nu facem dragoste.

Ultima lui frază o împietri şi se simţi dintr-o-dată rigidă.

– Dacă nu voiai să... fim împreună, de ce nu ai spus aşa? Aş fi plecat de pe Zephiros încă de acum cîteva zile şi m-aş fi scutit de umilinţa asta. De ce dracu a trebuit să minţi?

Înainte ca el să poată răspunde, ea se întoarse pe călcîie şi o porni pe drum. Îl auzi venind în urma ei şi grăbi pasul. Dar nu suficient. El o prinse pe după umeri şi o trase cu

spatele spre el.

Ea încercă să se smulgă din strînsoare, dar el o ţinu bine.

– Nu voiam să ne trezim unul în braţele celuilalt, numai pentru a regreta în dimineaţa următoare. Sandy, tu te afli în pragul întregii tale vieţi viitoare. Se întîmplă atît de multe cu tine. Mai ai şi şcoala de arte. Familia te aşteaptă să te întorci în America. Eşti în toiul acestei perioade de autodescoperire, cînd totul pare posibil. Dar, Sandy, ai rămas aceeaşi persoană, cînd vine vorba de ceea ce crezi, de valorile tale, de tradiţii. Numai că nu vreau să te văd suferind.

El îşi coborî braţul şi ea se întoarse să îl privească în ochi. Pentru un moment, lumea nu fu altceva decît o privire lungă, înfometată. O privire răscolitoare, care o dezbrăca, o înfierbînta cu căldura ei şi o împingea spre a face dragoste cu el. Atunci, el se îndepărtă de ea.

– Probabil crezi că poţi controla toată electricitatea asta care vibrează între noi, dar cred că te pregăteşti pentru cea mai mare greşeală din viaţa ta. Nu sînt tipul de bărbat care să alerge după o căsătorie fericită. Şi cînd te vei trezi dimineaţă, îţi vei da seama că ai rămas

exact aceeaşi persoană de mai înainte.

Ea auzi aceste cuvinte, dar ele nu mai avură nici o importanţă. Erau fără importanţă, pentru că se simţea deja în faţa *pur*ului adevăr. Acesta era acolo, întreg, în ochii lui Alex. Poate credea că mai stătea la distanţă pentru a nu o răni. Poate credea că era nobil şi curajos, protejînd-o de o mare greşeală, dar, de fapt, nu era deloc aşa. Lui Alex Stoner îi era frică să încerce ceva nou. Să se arunce în „ferichea de după aceea". Să iubească şi să fie iubit.

Apoi un alt *adevăr* uimitor o izbi. Fie că îşi dădea seama sau nu, o iubea.

Şi ea îl iubea pe el.

Dragostea ei pentru Alex Stoner îi umplea inima, aşa cum lumina soarelui inunda cîmpurile din jurul lor. Şi, dintr-odată, totul păru posibil. Pe un drum prăfuit, lîngă un cîmp cu flori albastre şi capre în apropierea unui adăpost părăginit, ea îi făcu o promisiune în tăcere. *Înainte ca această vară să se sfîrşească, am să îţi alung frica.*

– Sandy, înţelegi de ce am făcut ceea ce am făcut? Poţi înţelege că eram îngrijorat de tine şi de viitorul tău?

Privea neîncrezător şi pe bună dreptate. E stătea în mijlocul drumului surîzîndu-i, încercînd

ă pară serioasă, ea îşi strînse buzele.

– Înţeleg. Înţeleg ce spui şi de ce.

Ea continua să dea din cap, neştiind ce să mai zică.

Începu şi el să dea din cap.

– Ei bine. Atunci... sînt bucuros. Studiind-o şi lătinînd încă din cap, strînse ochii. Eşti sigură?

– Oh, da. Absolut.

Începea să se simtă ca o marionetă şi încetă brusc să îşi mai clatine capul. În schimb, îşi deschise mîinile cu palmele în sus.

– Încotro o luăm? întrebă el.

Era evident că nu pregătise partea asta a discuţiei şi nu prea ştia ce să spună. Nu prea multă lume, presupuse ea, îl văzuse pe omul ăsta, de obicei, atît de controlat, fiind de data asta atît de încurcat. Crezuse că îi va fi mult mai dificil să o convingă decît fusese, şi acum era teribil de încurcat. Ea se lupta cu zîmbetul ce îi păru pe faţă. Oricît de mult ar fi dorit, nu îl va îmbrăţişa.

Tuşind, ea se prefăcu că priveşte în jur.

– Da. Unde mergem? O luăm înapoi şi aşteptăm vasul? întrebă ea, arătînd spre spatele lui. Sau poate e vreun autobuz pe care-l putem lua? Trebuie să ne întoarcem în oraş şi...

E minunat!

– Excelent! spuse el, trecîndu-şi degetele prin păr. Grimaldi. Am uitat cu totul de Grimaldi.

– Unde sînt?

– Nu prea ştiu.

– Alex, se pare că i-ai cam pierdut.

El îi luă mîna şi, împreună, o apucară pe drum.

– Într-un fel, ai dreptate. I-am lăsat plimbîndu-se pe chei.

Şapte

Calmul cu care Sandy acceptase motivele pentru care el nu voise să facă dragoste îl lăsase oarecum suspicios. Se aşteptase să-l fi certat sau măcar să fi avut vreo discuţie. Dar ea acceptase în linişte şi părea să fi închis subiectul. O privi în timp ce îl ajuta să găsească portul. Suspiciunea îi fu alungată de interesul ei sincer de a-i găsi pe rătăciţi Grimaldi.

Era ca şi cînd revelaţiile ultimelor două ore ar

mai fi existat. Ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat de la cineva care, cu mai puţin de două săptămîni în urmă, răspunsese atît de pasionat sărutărilor lui. Ea, care avea gustul şi mirosul mierii. Care îl făcea să se înfierbînte numai privind-o.

– În ce stare de spirit erau cînd i-ai părăsit? întrebă Sandy.

– De cine vorbeşti?

Ea rîse în felul acela care provoca o caldă, plăcută senzaţie în pieptul lui. Scînteia din ochii ei fusese întotdeauna acolo sau era, pur şi simplu, un reflex al portului? El clipi şi apoi privi la casele albe ca zahărul, din spatele ei.

– A, despre Grimaldi? Nu prea erau într-o bună dispoziţie. Credeam că, dacă îi aduc pe Zephiros pentru cîteva zile, s-ar mai relaxa puţin şi ar putea fi mai bine dispuşi.

El privi cheiul în aşa fel încît să nu trebuiască să o privească în ochi şi să îşi piardă din nou minţile.

– Asta nu e în întregime adevărat. De fapt, simţeam nevoia să vorbesc cu tine, încă nu am încheiat afacerea cu ei. I-am convins să vină aici pentru cîteva zile, în loc să ia vasul pentru Mykonos.

El privi spre locul gol unde ar fi trebuit să fi vasul, apoi se aşeză pe o bancă, cu spatele la zidul alb.

– Mă gîndeam că ar fi fost mai bine pentru ei să fi plecat la Mykonos. Poate că au plecat totuşi la Mykonos.

– Sînt pe aici, pe undeva, spuse ea, încercînd să îi dea curaj.

– Dar de ce spui că ar fi fost mai bine dacă ar fi plecat la Mykonos? Trăgînd fermoarul buzunarului de la pantalon, ea căuta ceva în timp ce aştepta un răspuns.

– Pentru că Eleni a plecat la nunta nepoatei ei şi nu se va întoarce pînă săptămîna viitoare. I-am lăsat pe Grimaldi bînd uzo în taverna asta, în timp ce încercam să găsesc un alt bucătar, şi...

– Şi...

Ea îşi puse bereta de culoarea ambrei între dinţi, prinzîndu-şi părul într-o coadă de cal, în timp ce privea la bărcile de pescuit.

– Şi atunci te-am văzut.

Şi nu am putut să mă mai gîndesc la altceva în afară de tine.

Ea nu părea să îl asculte şi, cînd îl privi din nou, ea îşi deschise braţele în semn de mirare.

E minunat!

– Oh, Alex! Ce nebuni sîntem! Gîndeşte-te un pic, spuse ea trăgîndu-l de pe bancă şi conducîndu-l în jos pe chei. Fraţii Grimaldi sînt aici, pentru că sînt în căutare de lucruri pentru magazinele şi cataloagele lor. În afară de magazinul tău de covoare, unde ar mai putea fi în clipa de faţă?

Amîndoi răspunseră într-un glas:

– La Bertram!

– Ea este un nou talent pe care sînt mîndru să ţi-l prezint, domnule Grimaldi, îl auziră ei pe Bertram spunînd, în timp ce intrară în galerie. O artistă americană prinde pe pînză frumuseţile Greciei cu multă prospeţime şi într-un mod provocator.

Bertram întoarse capul la auzul paşilor lor.

– Ia te uită, spuse el, cu spatele spre Grimaldi, a apărut chiar persoana de care vă vorbeam, domnişoara Sandy Patterson din Atlanta, şi e împreună chiar cu gazda dumneavoastră.

Bertram făcu cu ochiul cam exagerat, încît păru aproape un gest dintr- un vodevil.

Pe cînd Alex se gîndea la o scuză acceptabilă pentru că îi părăsise, familia Grimaldi apăru de după zid.

– Probabil că ne crezi teribil de încurcă-lum părăsind restaurantul ăla de pe chei aşa, fără să te aşteptăm. Şi am dispărut pentru aproape două ore.

Caroline Grimaldi se întoarse înspre rudele ei.

– Săracul Alex ne-a căutat probabil peste tot, înnebunit. Nu-i aşa, Alex?

Înnebunit? *Ce femeie civilizată*, se gîndi el.

– Nu vreau să vă mai fac probleme, spuse el, încercînd să îndepărteze grija.

După ce prezentările fură făcute, Grimaldi o conduse pe Sandy spre mica expoziţie, iar Bertram îl luă pe Alex deoparte.

– Deci ai găsit-o?

Voia să explice ceea ce se întîmplase, dar se opri din cauza sentimentelor confuze pe care le trăia.

– Ea a luat cealaltă navă de la ora două.

Bertram rîse tare.

Alex nu se putu opri să nu zîmbească.

– E o poveste lungă.

Prietenul lui scoţian îl privi fără nici o jenă,

apoi clătină din cap.

– Şi e posibil ca povestea asta lungă să nu aibă încă sfîrşit?

Alex îşi duse mîna la gură în timp ce căuta cuvintele care l-ar fi satisfăcut pe Bertram... şi pe el. Spre consternarea lui, devenea din ce în ce mai confuz în ceea ce îl privea pe el şi pe Sandy. De vreme ce îi spusese motivele pentru care nu voia să facă dragoste şi de vreme ce ea acceptase ceea ce spusese el, nu putea să se mai gîndească la nimic altceva. Ca şi cum ar fi luat un medicament cu un gust amărui şi neplăcut, el continua să încerce să înghită tot ceea ce îşi spuseseră lîngă adăpostul caprelor. Nu reuşea să îşi găsească calmul şi buna dispoziţie. Ce dracu se întîmpla cu el?

Rîsul lui Sandy se auzi prin galerie şi el îşi simţi stomacul strîngîndu-i-se de dorinţa de a o avea. Nu putea să îşi ia ochii de la pantofii ei, pe care îi vedea pe sub unul din panourile cu tablouri. Îşi pusese un picior pe vîrf, lîngă celălalt. Poziţia asta îi aminti de felul în care obişnuia să stea cînd picta la şevalet şi amintirea îi provoca durere.

– Le plac picturile ei?

– Da. Sînt de-a dreptul impresionaţi. Aşa cum

ar trebui să fie.

Alex clătină din cap, apoi se întoarse spr prietenul lui. Bertram zîmbea, de parcă ar fi spus: „Ei, vezi, ţi-am zis eu".

Alex tuşi, făcînd astfel încît să pară la fel d sigur ca prietenul lui.

– Înainte să uit, spune-mi unde aş putea găsi un bucătar pentru cîteva zile?

Bertram clătină încet din cap, în timp ce s îndreptară spre ceilalţi.

– Aici m-ai prins. Toţi cei care îmi trec prin minte au plecat la Mykonos, la nuntă.

– Alex, eşti aici. Tocmai îi spuneam lui Caroline şi lui Beth că mi-am comandat toat materialele prin intermediul cataloagelor lor, ani de zile.

Alex o auzi pe Sandy. Îi privea picturile. Culorile explodau din pînze, captivîndu-i pe toţi cei ce le priveau. Se întoarse spre Sandy.

– Sînt remarcabile, de-a dreptul remarcabile, spuse el încet, în timp ce încerca să îşi ordoneze emoţiile.

Picturile astea noi aveau o intensitate care îl şoca. Ce altceva nu mai ştia el, oare, despre Sandy Patterson? se întrebă. Ce alte lucruri noi ar mai putea apărea? Şi ce era cu zîmbetul ăst

igur al ei, care îl făcea să tremure?

Privea în ochii lui Sandy, cînd unul din fraţii Grimaldi spuse:

– De acord, Stoner. Mai ales lămîile din vasul cu dungi roşii. Te-ar deranja dacă am invita-o pe Sandy la cină?

– Cină? repetă Alex. Încă nu găsise un bucătar şi, de vreme ce tot ceea ce putea pregăti el erau doar nişte sandvişuri cu cod şi supă din cutie, lucrurile nu arătau din nou prea bine.

– Cred că Alex nu a avut ocazia să vă spună, spuse Sandy în timp ce se îndrepta spre Alex luîndu-l de braţ. Voi veni la cină. De fapt, o voi pregăti chiar eu.

– Sandy, nu am mai gustat grătar de pui marinat de cînd am părăsit America. Şi peştele ăla prăjit a fost atît de gustos. Ultima oară cînd am mîncat aşa ceva, s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă. Eram o fetiţă, în Arkansas. Caroline Grimaldi mai puse încă două farfurii pe dulăpiorul lui Alex.

– Eşti sigură că nu ai nevoie de ajutor? întrebă Beth Grimaldi.

– În nici un caz, insistă Sandy, Alex v-a invitat aici ca să vă relaxaţi.

Dîndu-i femeii o tavă cu uzo, pahare, apă şi gheaţă, el spuse:

– Dacă vrei să iei astea pe terasă, terminăm aici şi venim şi noi peste cîteva minute. După ce Beth şi Caroline ieşiră, Alex se întoarse spre Sandy, clătinînd din cap. Ar fi vrut să o cuprindă în braţe, cu toate că avea degetele murdare, dar posibilitatea asta fusese înlăturată de discuţia pe care o avuseseră în ziua aceea. Se apropie doar de ea, în timp ce vărsă mai mult săpun lichid în chiuvetă.

– M-ai salvat în seara asta.

Privirea ei îl alarmă la început.

– Ştiu.

Făcu cu ochiul în acelaşi fel scandalos în care obişnuia Bertram. Abia atunci îşi dădu seama cît de mult îi lipsea lui simţul umorului. El se mişcă uşor agitat în jurul dulăpiorului. Întrevăzuse o sclipire de intimitate în ochii ei sau el era cel care căuta deznădăjduit. Luă cuţitul de plastic şi începu să arunce resturile de mîncar la gunoi.

– Vorbesc serios, Sandy, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă tu nu mi-ai fi sărit în ajutor.

Ea ridică din umeri.

– I-ai fi putut lua la un restaurant în oraş. Mîncarea e bună şi atmosfera e încîntătoare.

– Nu ar fi fost acelaşi lucru. Pur şi simplu, i-ai fascinat în timpul mesei.

– Fascinat? Alex, n-aş spune că i-am fascinat.

Tu m-ai fascinat pe mine.

– Oricum, par să fie încîntaţi de cînd te-au întîlnit. Să aplecă spre ea şi îşi coborî vocea. Lucrez la afacerea asta de mai bine de un an şi faptul de a-i aduce aici, fără nici un plan în prealabil, a fost un adevărat risc.

Ea întrerupse felul în care se priveau unul pe celălalt, punînd un alt rînd de vase în chiuvetă.

– Alex, Alex, Alex! Totul e un risc. Ridică din umeri în mod dramatic. Să le serveşti peşte prăjit unor oameni aproape necunoscuţi, a fost un risc, adăugă, încercînd să înveselească puţin atmosfera.

Alex rîse încet.

– N-ai de gînd să mă laşi să-ţi mulţumesc.

– Nu astă-seară, spuse ea, umezindu-i vîrful bărbiei cu săpun, ne simţim prea bine pentru o

astfel de atitudine sobră, adăugă ea în glumă.

El îşi împreună amîndouă mîinile peste ale ei şi simţi de parcă un curent ar fi trecut printre ele.

– Nu e numai gratitudine.

– Hei, voi doi.

Joe Grimaldi îşi băgă capul prin uşa de la bucătărie.

– Ieşiţi afară? Ne-a venit o idee pe care am vrea să v-o propunem.

– Du-te, Alex, am să termin eu aici, propuse andy.

– Vă vrem pe amîndoi, insistă Joe.

Cîteva minute mai tîrziu, Alex şi Sandy îi companiară pe cei patru pe terasa care dădea pre Marea Egee.

Lumînările de la cină încă mai ardeau, aruncînd o lumină festivă în jurul fiecăruia. Joe Grimaldi îi turnă fiecăruia uzo şi apă.

– Vrem să ştim dacă pe voi doi vă interesează ideea noastră.

Alex o privi pe Sandy, apoi ridică din prîncene.

– Vă ascultăm.

– Sîntem gata să facem un contract pentru cergile tale, spuse Joe. Dar ceea ce vrem să vă spunem acum este altceva. Caroline şi Beth îşi

amintesc că au văzut cîteva covoare ţesute manual în biroul tău din Atena.

Alex îşi puse paharul pe masă.

– Da, cele de lînă. Sînt de vînzare. Dar din cauza costului şi a cererii limitate, sînt un produs pe care nu prea l-am mai fabricat.

Joe Grimaldi îl privi pe fratele său, Rico, şi acesta făcu un pas înainte.

– Soţiile noastre, ca şi noi de altfel, sîntem deosebit de atraşi de pînzele lui Sandy. Cu puţină asistenţă, folosind computerul, picturile ar putea fi ţesute în covoare. Rico se întoarse spre Sandy: Le-am putea prezenta în cataloagele noastre, împreună cu o ediţie limitată a pînzelor tale.

– *Lămîile din vas* ar fi prima noastră alegere, continuă Caroline. Liniile alea roşii, curajoase, care s-ar putea curba într-un colţ al covorului, ar fi fabuloase.

Închizînd ochii şi clătinînd din cap, femeia se lăsă pierdută în imaginaţia ei.

Încercînd să îşi controleze emoţiile în legătură cu propunerea, Beth interveni.

– Nu vrem să vă grăbim, dar Rico a spus că, în mod sigur, catalogul din vara viitoare va prezenta covoarele Stoner. Cred că ar fi o idee

minunată să avem posibilitatea de a oferi şi covoare de artă.

Alex privise la reacţia lui Sandy faţă de această idee. Păru complet absentă pentru cîteva momente iar ochii ei căpătară o privire neutră, stinsă. Îşi mişcă încet buza, în timp ce urmărea atentă discuţia dintre Grimaldi. Cei patru membri ai familiei discutau aprins despre cînd ar fi mai bine să apară covoarele în catalog şi cînd ar fi mai bine să apară în magazine. O asemenea discuţie dezordonată nu ar fi putut avea loc în societatea distinsă şi ordonată din Atlanta, se gîndi Alex. Iar cînd veni vorba de preţuri, păru că tot infernul se prăbuşeşte peste ei. Nu. Alex era sigur că nu aşa se purtau discuţiile în familia ei.

– Cred că Sandy are nevoie de timp, pentru a se gîndi la propunerea voastră, interveni el.

Toată discuţia încetă, cînd cei patru o priviră pe Sandy.

– Nici o problemă, spuse Joe Grimaldi, căutînd o ţigară în pachetele din buzunar.

Caroline surîse.

– Mai sînt, bineînţeles, detalii pe care trebuie să le discutăm.

– Asta e bine pentru toţi, adăugă Rico,

mutîndu-şi privirea de la Sandy la Alex, apoi înapoi la Sandy.

– Cît despre risc..., începu Beth.

– Risc? Ochii lui Sandy se luminară, întorcîndu-se spre Alex. Sînt gata să-mi asum orice risc. Tu ce spui?

Provocarea ei directă plutea în aerul dintre ei.

Alex uită de costurile de producţie. Uită de capacităţile fabricii, de dislocarea personalului şi de preţul lînii. Uită şi de Grimaldi. Într-o rază de lumină, cu Marea Egee lovind ţărmul undeva dedesubt, el o văzu doar pe Sandy. Zîmbetul ei dulce, curajos şi sigur, privirea ei fixă, îl descumpăniră. Toate lucrurile de care fusese sigur începuseră să se sfarme în bucăţi, el străduindu-se apoi să le rearanjeze într-o ordine nouă înăuntrul creierului, al inimii şi al sufletului. Greşise cînd se gîndise că ea era numai o bucată fragilă de cristal, gata să se spargă la cea mai mică vibraţie. Îi plăceau schimbările, încîntată de posibilităţile lor, devenind astfel m sigură pe ea. El se mulţumi să dea o dată din cap la întrebarea ei, apoi îşi puse lui însuşi o întrebare. Putea ea să accepte o schimbare în privinţa lui?

În timp ce femeile o înconjurară pe Sandy, antrenînd-o într-o discuţie vie, fraţii se apropiară de Alex, închizîndu-i vederea spre grupul feminin.

Joe îl bătu puternic pe spate.

– Ce-ai spune dacă am face un tur al insulei, mîine dimineaţă, după care tu şi Sandy să luaţi avionul împreună cu noi spre Atena?

Rico ridică paharul.

– Beth simte lipsa copiilor, iar Joe cu Caroline s-au gîndit că, dacă voi sînteţi de acord cu treaba asta, ei s-ar putea reîntoarce acasă. Avocatul tău ar putea aranja un contract preliminar şi, după ce semnăm, am putea sărbători asta mîine seară.

Alex întinse mîna după una din ţigările lui Joe.

– Dacă Sandy e drăguţă...

– Dacă Sandy e drăguţă? repetă Joe. Alex, ea e una din persoanele cele mai drăguţe pe care le-am întîlnit vreodată. Nu-i aşa, Rico?

– Chiar aşa.

E minunat!

În seara următoare, Alex îşi aştepta rîndul în lumina caldă a restaurantului *Plaka*, pentru a arunca o privire prin fotografiile lui Sandy. Acestea erau trecute din mînă în mînă şi s bucurau de aprecierile familiei Grimaldi. În timp ce aştepta, observa felul în care bluza de catife neagră a lui Sandy se mula pe sînii ei. Şi felul în care unul din cerceii ei, în formă de discuri roşii, îi mîngîiau umărul, cînd se apleca rîzînd. Lumînările pîlpîitoare îi luminau faţa şi umerii în culoarea caldă a mierii. El îşi masa tîmpla, în timp ce îşi aminti că, de fapt, ea chiar ave gustul şi culoarea mierii. Deci faptul că şi pielea ei avea aceeaşi culoare în lumina lumînării, nu era nici o surpriză pentru el. Şi, în mijlocul atmosferei festive, el era adîncit în gînduri.

Ar fi trebuit să fie mai vesel. Obţinuse cee ce dorise. Contractul iniţial pentru covoare fusese semnat şi, în plus, afacerea cu covoarele era în lucru.

Joe îl observă.

– Sandy e amuzantă, nu-i aşa?

– Foarte amuzantă, fu de acord Alex, încercînd să nu o privească.

– Da, domnule. Şi-ar putea lua fotografiil astea cu ea în Atlanta şi ar putea picta după ele

acolo, sau oriunde. Joe aruncă o privire peste fotografii. Nu sînt grozave? Nu putem spune că nu am fost norocoşi să o găsim?

Lumina caldă dispăru brusc şi, o secundă mai tîrziu, reflectorul fu îndreptat spre ringul de dans. Prin uşoara agitaţie care urmă, Alex revăzu în minte anumite momente. De ce îi păsa de ele? Frînturi de conversaţie îi trecură prin minte „... norocoşi să o găsească... înapoi în Atlanta...". În timp ce ritmul unui cîntec cunoscut începu, Alex trecu printr-un moment de frică paralizantă.

Tocmai cînd începuse să o vadă pe Sandy ca pe femeia capabilă de schimbări, de tranziţii uşoare, de a accepta cel puţin părţi dintr-o lume altfel decît a ei, i se reaminti că l-ar fi putut părăsi peste cîteva ore, ca să zboare înapoi, spre Atlanta.

Grăbind ritmul, orchestra se plimba printre mese. Cîţiva chelneri se mişcau în ritmul muzicii în timp ce serveau.

– Asta-i muzica din *Zorba Grecul*. Unde o fi Anthony Quinn acum? întrebă Caroline, aruncînd o privire directă spre soţul ei.

– Chiar aici, scumpo, spuse Joe, încetînd să mai bată ritmul cu degetele pe masă. Vrei să

dansezi cu el?

În timp ce ei li se alăturară celorlalţi pe ringul de dans, Beth Grimaldi se întoarse spre soţul ei, zîmbindu-i întrebător.

– Nu dansez, Beth, ripostă Rico. În trei ore, vom fi în avion şi e ultima mea ocazie de a discuta cu Alex.

– Oh, Rico. Asta e o scuză aiurea şi o ştii prea bine, spuse Beth, întorcîndu-se spre Sandy. Nu ştiu ce crezi tu, dar nu am de gînd să părăsesc Atena, înainte de a dansa asta.

– Ei bine, nici eu, spuse Sandy, împreunîndu-şi degetele peste masă şi pocnind din pantofii ei de culoarea catifelei negre. Fără să-l privească, ea se îndreptă spre ringul de dans. Rochia în dungi alb- negre se ondula atrăgător la cîţiva centimetri deasupra genunchilor.

În ultima zi şi jumătate, fusese la fel de caldă şi delicată ca întotdeauna. Îl ajutase în noaptea trecută, rîsese de glumele lui în timpul plimbării pe care o făcuseră în dimineaţa aceea şi chiar îi ceruse părerea în timpul discuţiei de afaceri pe care o avuseseră după-amiază. Ceea ce nu făcuse era să îl privească, aşa cum obişnuia. Lung şi adînc, făcîndu-l să-i bată inima şi umplîndu-i sîngele de dorinţă. Şi acum, voia să

danseze înainte de a părăsi Atena. Deveni conştient dintr-odată, fulgerat de simplitate acestui gînd. Dacă nu va face nimic, ea v dispărea pentru totdeauna. Alex simţi panica, în timp ce nevoia de a se hotărî îl cuprinse din toate părţile, trecînd peste senzaţia de teamă care îl bîntuia de săptămîni. Se desfăcu la cravată, trăgînd-o în jos dinspre guler, şi aşezînd-o pe scaunul de lîngă el. Şi, în timp ce îşi desfăcu cei doi nasturi de la cămaşă, Rico se întoarse să îl privească.

– Vrei o ţigară? îl întrebă Rico, lăsîndu-se pe spate, în scaun.

– Cred că tocmai m-am lăsat de fumat. Mulţumesc oricum, spuse el, ridicîndu-se brusc de pe scaun. Îşi scoase haina, apoi îşi întoarse mînecile cămăşii deasupra coatelor. În tot timpul acesta, o privea pe Sandy şi braţele ei fine, întinse peste umerii celor aflaţi de o parte şi de alta. Un nor întunecat de păr plutea în jurul feţei ei, în timp ce încerca să urmărească jocul dificil al picioarelor. Se urcă pe ringul de dans şi s îndreptă spre ea. Ea îşi ridică fruntea în timp ce el întinse braţul şi pocni din deget, chemînd-o spre el.

– Dar abia învăţ paşii, o auzi el spunînd.

Îi zîmbi cald, într-un fel care ar fi sfărîmat cea mai tare dintre inimi, dar ştia că ea putea s-o facă încă şi mai bine. El voia zîmbetul acela care îl răscolea în stomac, pentru ca apoi să îl prindă în întregime.

– Am să te învăţ.

Ea îl privi în ochi şi, în timp ce legătura dintre ei se adîncea, zîmbetul ei deschis se îndulci, trecînd peste el ca adierea caldă a brizei de vară. Ea îşi ridică braţele, apoi îşi puse mîinile într-ale lui. El o conduse spre centrul ringului de dans, în deliciul şi aplauzele însufleţite ale celor din jur.

Scopul dansului era acela de a sărbători forţa vieţii lăuntrice. El cunoştea paşii, îl dansase de nenumărate ori în cluburile de noapte din oraş. Dar, de data aceasta, pentru prima dată, el înţelegea eleganţa seducătoare a dansului. O îndruma în mişcările ei nesigure, făcînd în aşa fel încît încrederea ei să crească, cu fiecare nou pas, ca o undă delicată. Muzica spori în intensitate şi mulţimea bătea din palme din ce în ce mai repede. Învîrtindu-se pe degetele lui, rochia ei bătea moale peste şoldurile lui. Cînd dansul se termină, Sandy era în braţele lui, sala ra în picioare şi teoria lui despre supravieţuire

se sfărîmase în bucăţi în jurul inimii lui.

Sandy îşi lăsă capul pe spate, apoi s întoarse un sfert de cerc, pe călcîie. Candelabrul de deasupra ei strălucea ca văzut printr-un cristal.

– Apartamentul ăsta aparţine aceluiaşi Ale Stoner care scuipa sîmburi de cireşe pe plaj din Zephiros?

Auzi rîsul lui profund, în timp ce uşa se închise în spatele ei, cu un uşor clic.

– Da, aceluiaşi.

– Nu prea eşti unidimensional, domnule Stoner, glumi ea privind peste umăr.

Felul lor jucăuş de a fi continuă aşa cum începuse imediat după dansul lor. Fără să înceteze să se privească unul pe celălalt, el îşi aruncă haina pe unul din scaunele sculptate din faţa uşii. Cu excepţia momentului în care dansaseră, el nu o mai ţinuse în braţe, de fapt nu o mai atinsese de cîteva zile.

Erau singuri şi, la vederea braţelor lui dezgolite, ea oftă încet şi adînc. Mînecil cămăşii lui erau încă răsucite pînă deasupra

coatelor, iar părul creţ, blond, de-a lungul braţelor, îi înmuia linia muşchilor. Ea simţi cum tensiunea creştea în toate punctele sensibile, în timp ce el trecea pe coridorul din marmură roz.

– Eşti obosită?

– Deloc.

– Bine. Deschise braţele în semn de invitaţie. Mai e încă timp să vezi răsăritul soarelui peste Acropolis.

O cuprinse deziluzia pentru moment. Cîteva secunde se scurseră în tăcere.

– Trebuie să ieşim din nou?

El rîse, apoi o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase spre el.

– Doar pe terasa mea.

Un minut mai tîrziu, se sprijineau de balustradă, privind luminile Atenei sclipind pe dealurile şi valea de sub ei.

– Am senzaţia că aşteptăm să se ridice cortina şi nu să răsară soarele. În ce direcţie trebuie să privesc?

– Acolo, la dreapta celor două lumini albastre.

El se apropie şi mai mult şi îşi lipi faţa de a i.

Obrazul lui, răsuflarea şi căldura lui, în aerul răcoros al dimineţii, o făceau să dorească să îşi

mîngîie obrazul de pielea lui.

– Cît mai durează? întrebă ea, încercînd să nu pară ameţită de apropierea lui.

El se retrase, apoi se sprijini cu cotul de balustradă.

– Destul ca să putem vorbi.

El ezită înainte de a continua, lăsînd-o să îl privească pentru o secundă. Toate senzaţiile minunate pe care le trăise se adunară în stomac şi o privi cu dorinţă.

– Despre ce?

– Ieri ţi-am explicat de ce credeam că nu trebuie să facem dragoste.

Ea privi în jos, trecîndu-şi unghia degetului mare peste linia catifelată care unea bluza de catifea cu rochia ei. Nu voia să audă tonul ăsta serios al lui.

– Sandy!

Nu-mi mai repeta numele, pentru binele meu, şi nu îmi spune că seara asta nu a însemnat nimic pentru tine. Ea îşi ridică ochii, dar în loc să îi întîlnească pe ai lui, îi fixă pe perdelele de nuanţă portocalie ale orizontului.

– Da?

Dar nu îmi sfărîma inima, adăugă în gînd.

– Privindu-te, ieri şi azi toată ziua, mi-am dat seama că nu am nici un drept să decid ce riscuri

trebuie să iei tu sau nu. Faci o treabă excelentă fără să ai nevoie de vreun sfat din partea mea.

El îşi trecu degetele prin păr, apoi se apropie e ea într-un gest natural.

– Sandy, eu...

O cuprinse de umeri, strîngînd-o încet.

Tensiunea din mîinile lui îi transmise emoţia ca un fel de curent prin centrul fiinţei ei.

– Credeam că-mi pot controla sentimentele astea dar, de fiecare dată cînd te privesc, te doresc şi mai mult.

El îşi trecu degetele peste braţele ei şi peste spate, ca şi cînd ar fi vrut să şi-o imprime în memorie cu fiecare mîngîiere.

– Nu vreau să regreţi... Sandy, dacă nu eşti pregătită pentru asta...

Fiecare terminaţie nervoasă a ei vibra de dorinţa pentru el. Carnea ei părea să ardă peste tot pe unde o atingea el. Ea îşi puse degetele peste buzele lui, pecetluind cuvintele cu tingerea şi zîmbetul ei.

– Sînt pregătită, Alex.

El o trase înapoi pentru a mai spune ceva, dar se predă cu un geamăt cînd ea îşi puse uzele ei pe ale lui.

– Sînt tot atît de pregătită pe cît eşti tu, şopti a, sărutîndu- l de cîteva ori pe bărbie.

El se aplecă, lăsîndu-se pradă sărutărilor, pe care apoi le făcea mai profunde, în timp ce îşi trecea limba peste buzele ei şi înăuntrul gurii ei. Un rîu de senzaţii îi invadă corpul. Instinctiv, ea păşi într-o parte împreună cu el, apoi se răsuci în braţele lui, pentru a avea o poziţie mai bună. Cînd presiunea păru să o îngenuncheze, el îi prinse spatele coapselor şi o trase mai aproape. Cu încă un sărut înfometat, ea se simţi plutind şi îl prinse de umeri. Gravitaţia dispăru brusc, cînd el o ridică înspre el şi ea îşi înnodă picioarele în jurul şoldurilor lui.

Gura ei era umedă şi gata pentru a fi explorată şi el ştia că şi restul trupului ei era la fel. O purtă în dormitor şi o lăsă să îşi alunece picioarele peste şoldurile şi coapsele lui.

Fu ceva delicios de stîngaci în felul în care descheiară cămaşa lui şi o traseră de pe umeri. Oprindu-se şi reîncepînd de cîteva ori, căzură unul peste altul printre izbucniri de rîs. El îşi aruncă pantofii şi îşi trase ciorapii, în timp ce ea îşi trase fermoarul rochiei.

– Lasă-mă pe mine să fac asta.

Desculţ şi fără cămaşă, el îşi sprijini fruntea de a ei şi îşi duse mîna prin spatele ei. Îi deschise fermoarul pînă la baza spatelui, apoi îi trase rochia, dezgolindu-i sînii şi începu să o

coboare odată cu el însuşi.

– Eşti ca un cadou pe care aşteptam să-l despachetez de atîta vreme... de cînd mă ştiu, murmură el savurînd curbele ei perfecte din apropierea suprafeţelor lui tari. Rochia ateriză încet pe podea, în jurul gleznelor ei.

Trecîndu-şi degetele prin părul lui, ea se înfioră cînd el îşi presă buzele de ale ei, sărutîndu-i întîi un sîn, apoi pe celălalt, după care îşi croi un drum de foc, sărutînd-o încet pe buric. Purta ciorapi bej pînă la coapse. Încet, el trase în jos unul dintre ei. Mişcările lui grijulii păreau concepute anume pentru a o înnebuni. El îşi trecu buzele, apoi limba, prin interiorul unei coapse, în timp ce îi trăgea încet ciorapul de pe celălalt picior. Senzaţii delicioase o străbătură, în timp ce îi prinse umerii. Nimic din tot ceea ce experimentase pînă acum nu fusese atît de bogat în intensitate şi atît de puternic erotic. Ţinîndu-se de el, ea simţi o plăcere nemăsurată cînd el îşi trecu buzele peste pielea ei. Ea se eliberă numai atît cît avu nevoie să îşi bage degetele mari pe sub lenjeria albă de dantelă, dar el fu cel care i-o trase în jos peste picioare şi o fixă în timp ce ea o aruncă cu piciorul într-o parte. Dorinţa, ca o mulţime de focuri de paie, îi lumina, ameninţînd să îi înghită pe amîndoi.

El se opri, îşi trase fermoarul pantalonilor şi îşi dezbrăcă restul îmbrăcămintei.

Ea vru să-şi scoată cerceii.

– Aşteaptă.

– De ce? întrebă ea, înainte de a vedea o scînteie de umor în ochii lui întunecaţi de pasiune.

– Lasă-i.

El îşi ţinu respiraţia, pînă cînd ea îi zîmbi în felul acela care îl făcea să i se strîngă stomacul.

Prinzîndu-i faţa în mîini, el îi linse buzele în timp ce o cobora pe pat. Simţind discurile din sticlă roşie alunecînd peste mîinile lui, el şopti din nou:

– Lasă-i unde sînt.

El îi supse sînii, pînă cînd fiecare sfîrc deveni tare şi ea oftă în extaz. Voia să o strîngă, să o sărute, să o atingă pentru următorii o sută de ani, dar în momentul în care degetele lui simţiră lichidul încălzit dintre coapsele ei, el dori să-şi unească carnea cu a ei. Ea gemu de dorinţă, cînd degetele lui îi mîngîiară sexul; apoi, el se ridică şi o lăsă pe ea să îl conducă în adîncimea satinată. Înaintînd încet în ea, el îşi ţinu respiraţia cînd presiunea ameninţa să-l dea gata. O simţi fierbinte în jurul lui, apoi izbindu- se de şoldurile lui. Cînd îşi recăpătă controlul, începu să o

sărute din nou. Sărutările erau fierbinţi, încete, şi deveneau mai profunde cu fiecare mişcare a şoldurilor lui.

Nu era timp de gîndit, dar ea nu făcuse altceva toată săptămîna decît să se gîndească la asta. Senzaţiile de sfîrşit de act continuau să crească în ea, sporindu-i foamea, adîncindu-i dorinţa, conducînd-o din ce în ce mai aproape de totala unire cu Alex.

Cînd ea îi strigă numele, el o strînse, apoi o însoţi într-o explozie de plăcere, topindu-se împreună. După aceea, el o ţinu în braţe, încă sărutînd-o şi încă strigînd-o.

– Sandy!

Ea îşi împreună degetele cu ale lui, simţindu-se pe deplin satisfăcută în braţele lui.

– Mmm, da?

– Am pierdut răsăritul soarelui.

Ea se vîrî şi mai mult în braţele lui.

– Nu, nu l-am pierdut, şopti ea.

Opt

De pe măsuţa de toaletă, pe care se cocoţase, Sandy urmărea liniile corpului lui Alex, detaliind încet musculatura picioarelor şi a spatelui său.

Aruncînd o privire spre ceasul de pe noptieră, ştia că va trebui să îl trezească în curînd. Trebuiau să fie la aeroport într-o oră, să-i primească pe cei doi negustori de lînă din Noua Zeelandă.

E minunat!

Imediat după ce se întorseseră de la Atena, Alex fusese total de acord să primească mai mulţi oameni de afaceri şi prieteni la casa lui din Zephiros. Pînă în prezent, ea aranjase două picnicuri pe plajă, o cină la miezul nopţii şi o petrecere destul de mare. Şi toate acele minunate zile şi nopţi petrecute singură cu el, printre toate astea. Deschizîndu-şi casa şi viaţa, el deschisese şi o parte din ea. Asculta părerile ei, îi cerea sfatul şi o ţinea concentrată în prezent. Pentru prima dată în viaţa ei, cineva îi dăduse frîu liber şi, fără nici un fel de restricţii, îi spusese:

– Dă-i înainte!

Şi aşa şi făcuse, în toate privinţele. Cînd trebuiau să facă dragoste, ea era atît de surprinsă de spontaneitatea lui, pe cît era de a ei. Descoperise o senzualitate voluptuoasă, pe care nu ştiuse că o are, atunci cînd o făcea să se simtă mai vie şi mai femeie decît se simţise vreodată. Fiecare moment cu Alex era desăvîrşit, era tot ceea ce îşi dorea, tot ceea ce îşi dorise vreodată.

El se întoarse în somn, mişcîndu-şi piciorul pe sub cearceaf, şi răsucindu-l apoi peste pat. Ceea ce se vedea din el pe sub cearceaful

răvăşit părea a fi o statuie căzută. Observa tabloul: un braţ fără cusur şi două picioare puternice, masculine, despărţite, capul lui auriu parţial ascuns sub pernă şi un braţ răsucit peste marginea patului. Dar, deşi picioarele şi mîinile păreau ieşite din sculpturile lui Michelangelo, el nu era o statuie lipsită de viaţă; îşi reaminti cît de plin de viaţă fusese Alex Stoner la ora unu din dimineaţa aceea. Lovindu-se cu creionul peste buze şi bărbie, şi-l trecu apoi încet peste gură. Dacă genul ăsta de gînduri avea să continue, nu va termina niciodată schiţa pentru că şi-ar fi făcut din nou loc lîngă el, înfierbîntîndu-l încă o dată, înfăşurîndu-se în jurul lui şi acoperindu-l cu zeci de sărutări. Zîmbindu-şi sieşi, îşi aminti de ultimele săptămîni şi înţelese cît de fericit ar fi fost el dacă ar fi rămas mai mult împreună.

El îşi întoarse capul şi ea putu vedea că faţa lui era încă adormită. Coborî creionul, continuînd să îi privească gura. Gura aceea păgînă, care îi înfiorase corpul atît de intens, în orele tîrzii ale nopţii. Simţi un fior de plăcere, amintindu-şi de clipele acelea.

Unul din ochii lui se deschise.

– Bună dimineaţa, frumoaso.

– Bună dimineaţa.

E minunat!

– De cît timp eşti acolo?

– Nu prea de mult. Ştii că trebuie să fii la aeroport într-o oră, ca să îi primeşti pe negustorii ăia de lînă.

– E suficient timp. Strînse perna sub ureche şi îşi frecă obrazul de ea. Încă nu ai terminat?

– Eşti cam morocănos?

– Păi sînt cam singur aici, mormăi el, uitîndu-se la ea cu un ochi. Îşi întoarse capul spre pernă, dar ei nu-i scăpă zîmbetul lui plin de dorinţă.

– Eşti într-adevăr?

Fără să îl privească, ea îşi trecu degetele peste cutia de creioane, dînd să se înţeleagă că alegerea creionului potrivit era mai importantă decît starea lui de singurătate.

– Da, într-adevăr. Şi nu înţeleg de ce nu iei aparatul din sertarul de sus să îmi faci o fotografie. E mai rapid.

– Mai rapid?

Ea aruncă creionul în cutie şi blocul de desen pe podea, înainte de a coborî de pe măsuţă. Cu prefăcută dezamăgire, întrebă:

– Alex, nu ştii că lucrările cele mai bune le fac foarte... încet?

El deschise amîndoi ochii. Îşi propti bărbia cu o mînă şi îşi trase deoparte şuviţele de păr

care îi cădeau peste frunte. Ochii i se iluminară, urmărind-o venind spre pat.

– Nu ţi-a luat atît de mult azi-noapte, ca să...

Ea se descotorosi într-o secundă de bucata de pînză care îi acoperea corpul.

– Doamne, ai cea mai nesuferită gură.

– Am crezut că îţi place gura mea. Noaptea trecută m-ai întrebat...

Ea îşi puse mîinile peste gura lui.

– Nu te interesează cum arată desenul pe care ţi-l fac? Am avut probleme cu partea asta a ta...

El îi împinse mîinile şi i le ţinu pe lîngă corp.

– Ai avut necazuri cu una din părţile mele? Şi eu care credeam că le cunoşti deja pe toate! Se aplecă pentru a trage cearceaful. Poate vrei să mă studiezi mai de aproape.

– Să-ţi spun drept, eşti incorigibil. E vorba de urechile tale. Sînt nişte urechi mici. Compacte şi...

– Poate ar trebui să privesc mai îndeaproape desenul ăsta, spuse el, întinzînd capul pentru a vedea blocul de desen de pe covorul de lîngă pat. Sper că nu faci unul din desenele alea ale lui Picasso, unde am trei ochi, părul albastru şi un enorm...

E minunat!

– Alex!

Aplecîndu-se peste marginea patului, el apucă blocul de desen.

– Hmm... şi, în orice caz, ce sînt chestiile astea care îmi cresc în frunte?

– Care chestii? întrebă ea aplecîndu-se peste bloc.

– Coarnele astea, spuse el, arătînd spre cîrlionţii de păr. Cînd ea se aplecă mai aproape, el o sărută uşor pe gît. Blocul căzu din nou pe covor, cînd el îşi trecu un picior peste ea. Începu să îi descheie nasturii cămăşii uşoare.

– Ai făcut din mine un tip pasional.

– Vom întîrzia la aeroport, şopti ea, trăgînd cearceaful de pe şoldurile lui.

Aplecîndu-se, ea îi înconjură buricul cu sărutări catifelate, de- a lungul corpului.

– Alex!

– Hmmm?

– Ce ai să le spui?

– Am să le spun tuturor că e numai vina ta, zise el, închizîndu- şi ochii cu un mic geamăt.

Ea privi spre el în momentul în care Alex ieşi de sub apă şi îi făcu semn cu mîna să-l urmeze.

– Hei, e ziua ta, domnişoară! E timpul să te mişti puţin, ca să îţi faci poftă de mîncare pentru cină.

Ridicînd pensula de pe pînză, ea îşi privi hainele. Purta pantaloni scurţi şi un maieu.

– Sînt chiar la mijlocul pînzei ăsteia pe care o fac pentru tine şi, în afară de asta, nu am costumul de baie pe mine.

– Presupun că ai pe tine costumul de naştere, de ziua ta. E o veche tradiţie grecească.

Ea încercă fără succes să îşi oprească rîsul.

– Cred că am mai avut discuţia asta şi înainte, spuse ea, ridicîndu-şi pălăria cu pensula şi înălţîndu-şi capul. Dacă vreodată în viaţă fusese tentată să uite de sine, acum era. Inspiră tare şi închise ochii, ştiind că o viaţă întreagă de „educaţie" nu putea fi dată deoparte aşa uşor.

– Pe cît de mult ador lipsa ta de inhibiţie, eu, spuse ea privind într-o parte, nu prea mă văd...

– Complet goală în natură? întrebă el mergînd spre locul unde stătea ea la şevalet.

– Ai dreptate, chiar dacă te repeţi.

– Poate că merită să mă repet, spuse el, aplecîndu-se şi plasînd un sărut pe obrazul ei.

Lăsîndu-se în jos ca să se aşeze pe enormul prosop de lîngă ea, el îşi şterse apa de pe faţă, apoi îşi rezemă bărbia în pumni.

– Oricum, am impresia că te obosesc.

El continua să se concentreze spre pînză, aşteptînd ca figura ei să apară din spatele acesteia. Zîmbi cînd ea reapăru.

– Să mă oboseşti? De ce spui asta?

Întinzîndu-se peste cei cîţiva centimetri care îi despărţeau, el îşi trecu degetele peste vîrful picioarelor ei.

– Prima dată, doar la gîndul că fac baie în pielea goală, nu ştiai unde să mai priveşti.

Ea rîse uşor.

– Şi acum nu fac la fel?

– Ba da, doamnă, la fel.

Aşezîndu-se în aşa fel încît să se poată bronza în apropierea lui Sandy, el închise ochii şi zîmbi. Zilele petrecute împreună cu ea treceau pe lîngă ei într-o paradă a nesfîrşitelor plăceri. Să conducă de aici biroul din Atena devenise o treabă extrem de uşoară. Pentru prima dată în viaţa lui, înţelese ce însemna bucuria şi ştia că şi Sandy o simţea. În afara faptului că împărţeau această fericire, avusese şi mica plăcere de a o privi testîndu-şi posibilităţile ca artist şi ca femeie

de afaceri şi reuşise să aibă succes în ambele. Era conştient că legile vieţii lui începuseră să se schimbe, de cînd simţea prezenţa lui Sandy, cu fiecare zi care trecea. Singurul element de îngrijorare era această agitaţie pe care o simţea, cînd ea nu era prin preajmă.

– Cred că Harry şi George au făcut o excursie plăcută pînă aici, nu crezi? întrebă ea.

Alex şi-i imaginã pe cei doi din Noua Zeelandă pe scutere închiriate, alergînd în jurul insulei, săptămîna trecută. Celor doi oameni exuberanţi părea că le place insula, cu excepţia unui singur lucru:

– „Locul ăsta are nevoie de un teren de tenis, amice", spuse Alex încercînd să imite accentul lor, în timp ce o privea pe Sandy. Ce-i cu sprîncenele astea ridicate? Credeam că am reuşit să le imit bine accentul.

Sandy ridică din umeri.

– Trebuie să recunosc, că şi mie îmi lipseşte jocul de tenis.

El observă privirea ei şi simţi cum îngrijorarea îi creşte în piept.

– Jucai mult în Atlanta?

– Da. Obişnuiam să joc de trei, ba uneori de patru ori pe săptămînă, la club.

E minunat!

Îşi muşcă uşor buza, în timp ce părea să se gîndească la alte lucruri.

Cel mai mare dubiu al lui fusese acela că probabil, ea nu s-ar fi putut obişnui niciodată cu stilul lui de viaţă. Dar ea nu numai că fusese de acord cu acesta, dar reuşi să i-l schimbe în bine, făcîndu-l mai fericit ca niciodată. Şi acum, cu tenisul ăsta blestemat care îi reamintea de Atlanta, începu să se întrebe dacă nu cumva era obosită de vacanţa asta nesfîrşită. Se ridică într-o rînă.

– Sandy!

– Da?

El luă o mînă de nisip, apoi o lăsă să curgă într-o grămăjoară conică în faţa prosopului lui. De ce se simţea ca un copil speriat?

– Sorii mai multe scrisori în ultima vreme şi primeşti altele aproape în fiecare zi. Am sentimentul că începi să simţi lipsa prietenilor şi a familiei, mai mult decît ahimi.

Ea ridică pensula de pe pînză, îşi strînse buzele şi apoi clătină din cap.

– Mă plictisesc cîteodată, cu toată atenţia şi grija asta a lor, dar, într-adevăr, îmi lipsesc.

Ea îşi scărpină nasul.

– Dar tu? Trăind aşa departe, nu îţi lipseşte

niciodată familia? Nu vorbeşti niciodată despre ei.

El se ridică şi îşi trase şortul pe el.

– Alex, am spus ceva greşit?

El dădu din cap.

– Nu vorbesc niciodată despre ei, pentru că ai mei nu sînt o familie fericită, ca a ta.

– Mă gîndeam că ar putea fi vorba de aşa ceva. Dar mi-ar plăcea să te ascult vorbind despre ei, pentru că, oricum, sînt ai tăi. Accentul ei dulce, sudic, îl îmbună.

O privi un timp, apoi se rezemă de un zid de piatră.

– Cînd eram la Delphi, chiar înainte de a picta, spuseseşi că ai avut o viaţă perfectă. Ei bine, eu nu am avut una perfectă, Sandy. Mama ne-a părăsit, pe mine şi pe tata, pentru un alt bărbat. Aveam numai cinci ani pe vremea aceea şi tot ceea ce mi-a spus mama a fost că ea nu ne mai voia şi că nu aveam să o mai vedem vreodată. Am crescut, crezînd că o făcuse, cumva, din vina mea.

Concentrarea se aşternu pe faţa ei.

– Oh, Alex, îmi pare rău. Am citit că întotdeauna copiii cred că ei sînt vinovaţi cînd un părinte dezertează.

El ridică din umeri.

– Oricum, ne-am luat lumea în cap, din ziua în care mi-a spus-o. Ne-am tot mutat. Nu am stat prea mult nicăieri. Rîse scurt şi tăios. Tata şi cu mine nu prea eram de tipul Norman Rockwell: Sărbătoream *„Ziua Recunoştinţei"* cu mîncare de-a gata de la autoservire. Cea mai lungă perioadă în care am stat undeva, a fost la *Braxton University.*

Ea se ridică şi înaintă spre el.

– Continuă, spuse ea, vreau să aud tot.

El o trase în braţele lui şi ea îi sărută fruntea.

– Cam la un an după moartea tatei, mama m-a găsit şi mi-a spus că încercase tot timpul să afle unde eram. Mi-a spus că lucrurile nu mai mergeau bine cu noul ei bărbat, de multă vreme, şi cînd el a aflat că ea se întîlnea cu cineva din familie, a trebuit să-i jure că nu mă va mai vedea niciodată.

Sandy îşi trecu mîna prin părul lui.

– După cum vorbeşti, se pare că încă nu o crezi.

– Nu ştiu dacă să o cred sau nu. Taică-meu a fost cel care era întotdeauna acolo, pentru mine, eram viaţa lui. Îi luă mîna lui Sandy şi i-o sărută. Cînd mama şi cu mine am reuşit să fim,

în sfîrşit, împreună, ea părea fericită să mă vadă, dar eu... nu prea puteam să mă apropii sufleteşte de ea.

Sandy se trase din braţele lui, pentru a-l putea privi în faţă.

– E greu să uiţi trecutul şi să mergi înainte.

Menţinîndu-şi privirea spre apă, el expiră o gură de aer, printre buzele strînse.

– Trebuie să o faci, Alex, tu ştii asta. Şi am încredere în tine, ştiu că o vei face.

El îşi scutură capul şi spuse:

– Ceai şi simpatie, nu? Se îndepărtă de stîncă şi o luă înspre trepte. Asta nu se poate şterge cu o felicitare.

Ea se duse după el şi îl apucă de braţ oprindu-l.

– Întotdeauna există două faţete ale aceleiaşi poveşti. Nu pot vorbi în numele tatălui tău sau al mamei tale, dar pot vorbi din propria mea experienţă.

– Propria ta experienţă?

– Nu vreau să îţi mai spulber alte iluzii despre Jackson, dar am să îţi spun cîteva lucruri despre el, care te-ar putea ajuta să vezi lucrurile în perspectivă. L-ai cunoscut ca prieten, eu l-am cunoscut ca soţie şi familia mea l-a cunoscut ca

pe „soţul perfect al lui Sandy". În felul lui, el m-a iubit, dar îmi cerea mult şi era inflexibil, înclinat să facă din mine versiunea lui de soţie perfectă.

– Ce vrei să spui?

– Deşi ştia cît de mult însemna pictura pentru mine, credea că îmi răpea prea mult timp din cel dedicat pentru a fi o adevărată doamnă Jackson Benedict. Poate că era şi gelos. Oricum, decisese că aş fi putut fi o soţie mai bună dacă m-aş fi lăsat de pictură şi mi-aş fi dedicat tot timpul lui. Şi a reuşit, pentru că eram tînără cînd ne-am cunoscut şi vulnerabilă la criticile lui. Apoi, mai erau prietenii mei, dintre care unii erau de acord cu el. Îi făcea să se simtă atît de stingheriţi de aerele lui de superioritate, încît au încetat să mai vină pe la noi. Uneori, credeam că înnebunesc în casa aia mare a lui şi în lumea aia îngustă pe care o crease. Alex, a încercat pînă şi din mormînt să îşi „conducă" soţia văduvă.

– Din mormînt? Nu înţeleg.

– Oamenii pot face astfel de lucruri în numele dragostei. A hotărît ca, după o respectabilă perioadă de doliu, să mă recăsătoresc.

Alex clătină din cap.

– Continuă.

– A decis să mi-l aleagă el însuşi pe norocosul bărbat şi, apoi, cu puţin înainte de a muri, le-a spus asta părinţilor mei. Aproape cu vreo şase luni în urmă, ei mi-au prezentat alegerea lui. Ea îşi scutură capul şi rîse. Semăna atît de mult cu Jackson! Ceea ce a contat cu adevărat a fost că părinţii mei şi-au revenit, în sfîrşit, şi mi-au vorbit despre asta.

– Jackson a ales pe cineva care să fie viitorul tău soţ?

Ea arătă cu degetul spre el.

– Da. Aşa cum tatăl tău v-a ţinut despărţiţi, pe tine şi pe mama ta, toţi acei ani, Jackson a făcut ceea ce credea el că era mai bine pentru mine. Numai că nu m-a întrebat niciodată ce credeam sau ce voiam eu, aşa cum tatăl tău nu te-a întrebat niciodată pe tine.

– Era altceva, eu eram un copil, Sandy.

– Dar crescuseşi.

Alex îşi coborî capul pentru un moment, apoi privi înspre mare.

– Nu ştiu, Sandy, chiar nu ştiu. A trecut atîta timp. Ea are acum un alt bărbat, are copii. Şi nepoţi.

Ea îi prinse bărbia cu vîrful degetelor şi îl făcu să o privească.

– Viaţa e prea scurtă, Alex. Las-o să te iubească. Şi dă-ţi voie să o iubeşti.

– Lasă-te iubit, dă-ţi voie să o iubeşti, repetă el, zîmbindu-i tandru. Uşor de zis, nu?

– Poate.

Întorcîndu-se la pensulele ei, începu să pună capacele la tuburile de culori.

– Sandy, să nu te superi. Nu vreau să par nerecunoscător pentru mărturisirile tale.

– Nu m-ai supărat. Mă gîndeam numai cît de mult îmi lipsesc ai mei. Aş vrea să mergem în casă şi să văd dacă reuşesc să le telefonez, înainte de a ne întîlni cu Bertram şi Claire pentru cină. Vrei să aduci tu şevaletul şi restul de lucruri cînd vii?

Inima începu să îi bată puţin mai repede decît de obicei.

– De ce să îi suni tocmai acum?

– Ca să aflu dacă tata îşi menţine scorul la golf sub optzeci şi dacă mama a primit inelul pe care i l-am trimis. Îi făcu cu ochiul, înainte de a apuca pînza între degete şi de a se grăbi cu ea în sus, pe trepte.

– Ştii, cred că ţi-ar plăcea ai mei.

El începu să simtă că lucrurile erau pe cale să se schimbe. Mai întîi telefonul. Apoi anunţul,

de care-i fusese atît de teamă că va sosi. Îşi începea primii ei paşi înapoi, spre viaţa ei din Atlanta.

– Ce-ai zice de o cafea, înainte de a ne întoarce? întrebă Alex, în timp ce se plimbau de-a lungul cheiului.

– Mi-ar face plăcere o ceaşcă, spuse ea, aşezîndu-se la o masă goală de lîngă faleză.

– Vrei să mai încerci să îi suni la telefon pe părinţii tăi?

– Da, cred că da, spuse ea, întorcîndu-şi faţa spre marea de dincolo de port. Oh, Alex, uite, pot vedea vasul care intră în port. E atît de misterios, aşa iluminat în întuneric.

Alex îi luă mîna şi i-o strînse, în timp ce chelnerul se apropie. După ce comandă, el se lăsă pe spate, respiră adînc şi privi spre solniţele cu sare şi piper. Starea asta contemplativă o intriga. Imediat după plecarea de la Bertram, fusese tăcut.

– Mulţumesc pentru aniversarea asta atît de intimă, cu Bertram şi Claire.

E minunat!

Bătînd din degete pe faţa de masă albă, el îi zîmbi:

– Hmmm? Ah, ai dreptate.

Ea se aplecă înainte, scuturîndu-l uşor de braţ.

– Alex, ai auzit ce-am spus?

El clipi.

– Îmi pare rău, ce?

– Ţi-am mulţumit pentru aniversarea asta intimă a zilei mele, care s-a transformat într-o petrecere surpriză cu optsprezece dintre cei mai nebuni oameni pe care i-am întîlnit. Bertram spunea că ai pus la cale asta de cîteva săptămîni.

Se apropie de faţa lui şi îşi încrucişară privirile.

– Îţi aminteşti vreunul din amănuntele astea?

El îi zîmbi.

– Da, bineînţeles. Mă gîndeam doar... la anumite lucruri. El îşi încleştă maxilarele, relaxîndu-le apoi din nou, şi din nou.

– Ce se întîmplă? Ai o privire atît de tristă!

El se retrase cînd li se turnă cafeaua în ceştile din faţa lor.

– Costa, adu-mi un pachet de ţigări şi trece-l în contul meu. Întinzîndu-se după cele două

pacheţele de zahăr, le bătu uşor de podul palmei, înainte de a le deschide.

– O privire tristă, zici, repetă el.

– Da. Îl privi punînd zahărul în cafea, apoi amestecînd lichidul negru. Şi, zău dacă pot înţelege de ce. A fost o petrecere atît de minunată şi, cu excepţia discuţiei cu Bertram, cînd l-ai trîntit la pămînt pentru că insista să îţi pui o fustă scoţiană de-a lui, credeam că te-ai distrat bine.

– Da, m-am distrat.

El o privi, observînd fiecare detaliu al feţei ei. Intensitatea privirii lui nu slăbi în timp ce îi mîngîie părul şi o strînse încet de obraz.

– Arăţi atît de sexy în asta, spuse el, privindu-i rochia albastru-marin, care se mula atît de bine pe corpul ei subţire. Eşti cea mai frumoasă femeie de aici.

– Ei bine, asta pare normal, de vreme ce stau cu cel mai plăcut bărbat.

Ea se aşteptă la o reacţie amuzantă din partea iui dar nu se întîmplă aşa. Din nou, el îi surîse trist, aproape amar, apoi privi din nou spre ceaşca cu cafea. El voia să spună ceva, era sigură, dar reuşise din nou să evite discuţia.

Ea privi spre vasul din care pasagerii

începuseră să coboare pe chei. Scena era magică şi misterioasă, dar nu o putea opri să se gîndească la starea ciudată a lui Alex. Făcuse tot ce putuse ca să facă din petrecerea ei ceva vesel şi amuzant. De ce, se întreba ea, se simţea acum atît de nelalocul lui alături de ea? Se întoarse spre el, hotărîtă să afle ce nu mergea.

– Alex, dacă e ceva care...

El scoase o cutie lungă, catifelată, din buzunarul bluzei şi o puse în faţa lui, pe masă.

– Voiam să ţi-o dau cînd vom fi singuri. Deschide-o.

Ea deschise cutia încet.

– Oh, Alex. Închise cutia repede. Dumnezeule, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Rîzînd pentru prima oară în jumătatea de oră de cînd erau acolo, el luă cutia din mîinile ei şi o deschise a doua oară.

– Doar n-ai de gînd să ţii cutia închisă, zise el, scoţînd colierul. Ar trebui să îl porţi.

El scoase colierul de perle albe de o mărime perfectă, cu doi de M din rubin în centru.

– Încearcă cerceii, pînă reuşesc eu să-mi dau seama cum funcţionează închizătoarea.

– Perle şi rubine. Le ador împreună, şopti ea, luînd cerceii.

– La fel ai spus şi cînd ai cumpărat inelul pentru mama ta.

– Cum de îţi aminteşti? întrebă ea, scoţîndu-şi cerceii din urechi şi înlocuindu-i cu micul chiorchine din perle şi rubine.

El o privi lung şi cu interes, încercînd să nu zîmbească.

– Încă de cînd ai spus cît de mult ţi-au plăcut, mi te-am imaginat de cîteva ori cu perle şi rubine. Şi, crede-mă, imaginile au fost de neuitat.

El îi prinse colierul în jurul gîtului, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, pentru a o privi. La fel şi cîţiva pasageri de pe vas, în timp ce îşi făceau loc să intre în restaurant.

– Ei bine, mă încadrez în imaginile astea? întrebă ea, cu un zîmbet uşor.

– Da şi nu, replică el, cu un aer incert, amuzant. Sandy, eşti atît de minunată, şopti el aplecîndu-se pentru a o săruta. Mîinile lui se aşezară pe coapsele ei.

– La fel eşti şi tu, spuse ea sărutîndu-l la rîndul ei.

Slavă Domnului că părea să-şi fi revenit din

starea de spirit în care se aflase. Îşi puse mîinile pe umerii lui şi îşi lipi fruntea de el, spunînd:

– Îţi mulţumesc pentru cadourile minunate de ziua mea. Mă faci să mă simt întotdeauna atît de bine.

Dar privirea aceea a lui, atît de serioasă, îi întunecă din nou privirea.

– Hei, continuă ea, la fel de entuziastă, ce e, de ce eşti trist?

– Vara asta a fost o vară deosebită pentru tine, nu?

– Doar ştii că a fost. Ai deschis o nouă lume pentru mine.

– A fost... foarte deosebită şi pentru mine, Sandy.

Ea îşi trecu degetele peste perlele de la gît. O preţuise cum nici un alt bărbat nu o mai preţuise pînă atunci. Şi ea îi dăduse, la rîndul ei, tot ce avea mai bun. Iar el îi adusese, în schimb, atîtea noi bucurii. O durea dorinţa de a-l vedea deschizîndu-şi sufletul şi mărturisindu-i ce era în inima lui.

Ea îl privi, în timp ce el îşi muşca buzele şi se mişca neconfortabil în scaunul lui. *Cere-mi să rămîn*, îi zise ea în gînd.

– Deci, cînd începe şcoala pentru tine?

– Şcoala mea? La paisprezece septembrie.

O tăcere plină de nelinişte se aşternu între ei. Va trebui să dau cîteva telefoane ca să aflu mai mult. Atingînd unul din cercei, ea respinse ideea că bijuteriile puteau fi cadoul de rămas bun.

– Şi cum rămîne cu Atlanta, Sandy?

– Atlanta? Ea îşi trecu limba peste buze. Ce e cu Atlanta?

– Ai încercat să le telefonezi părinţilor tăi de trei ori, înainte de petrecere. Spuneai că cea mai bună prietenă ţi-a scris şi că ar vrea să mergi la nunta ei. Anotimpul pentru lucrurile astea de-abia începe, acolo. El întorcea din nou şi din nou pachetul de ţigări de pe masă. Îţi lipseşte mult viaţa aia?

Deodată, mintea ei se lumină. Bineînţeles că el voia ca ea să rămînă. Pur şi simplu, nu mai fusese niciodată în situaţia de a solicita cuiva aşa ceva. Şi ştiind cît de mult fusese rănit în copilărie, fu sigură că nu voia să mai rişte nici un fel de alt refuz. Fusese grijuliu de-a lungul anilor, ori de cîte ori fusese vorba să se angajeze în vreo relaţie. Ea auzise cîte ceva din trecutul lui, prin intermediul prietenilor săi. Diverse femei încercaseră să intre în viaţa lui de nenumărate ori, dar el insistase să rămînă

singur.

– Alex, nu am de gînd să-mi reiau vechiul meu stil de viaţă. Cum poţi crede că, după tot ce s-a întîmplat în vara asta, aş mai putea s-o fac?

Expresia feţei lui se transformă într-un amestec tandru de speranţă şi confuzie.

Rîzînd încet, ea îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi clătină din cap.

–Şi acum, mai ai ceva să mă întrebi?

Tocmai în momentul în care el se simţi în stare să formuleze o frază coerentă, o voce cu un accent educat, sudic, strigă de pe faleză:

– Sandy? Tu eşti, dragă?

Apoi o alta, mai joasă strigă.

– Sandra Elizabeth Patterson, vino aici şi îmbrăţişează-ţi tatăl!

– Oh, Dumnezeule, Alex. Nu-mi vine să cred.

Îşi acoperi faţa cu palmele, dar nu înainte ca el să poată vedea bucuria din ochii ei.

Nouă

În timp ce Sandy îşi întîmpina părinţii printre lacrimi şi rîsete, Alex simţi o multitudine de emoţii conflictuale. Văzînd-o surprinsă şi fericită, inima lui se încălzi. Simţise acelaşi lucru cînd zîmbetul şi lacrimile ei îi spuseseră că nu mai avea de gînd să trăiască la fel ca mai înainte. Dar, cînd o văzu în braţele îmbietoare ale părinţilor ei, se simţi cufundat într-un fel de singurătate pe care nu voise să o mai simtă din

nou. Şi apoi, mai era sentimentul acela aspru şi tăios de gelozie. Nu îşi putea aminti să fi împărtăşit alături de părinţii lui, un asemenea moment plin de dragoste.

Vechiul sentiment că nu aparţinea nimănui, se cuibări din nou în inima lui. Se simţi ca un străin, un intrus care era martorul unui schimb intim de sentimente ce aveau loc în faţa lui. Tocmai cînd se gîndea să dispară în întuneric, rîsul lui Sandy îi aminti de căldură şi lumină. Ea încerca să şteargă o urmă de ruj de pe obrazul tatălui ei, în timp ce mama ei făcea acelaşi lucru cu ea. În timp ce tatăl ei îşi ştergea obrazul cu batista, Alex aruncă cîteva monede pe masă şi o porni spre cei trei. Păşind în jurul celor trei valize şi al sacului cu beţe de golf, el îşi luă batista şi o puse în mîna întinsă a lui Sandy.

După ce îşi şterse obrazul, Sandy îşi duse mîna la piept pentru a-şi potoli rîsul. Făcînd un efort pentru a respira normal, îl privi pe Alex.

– Tată, mamă, acesta este Alex Stoner.

Mama îi prinse mîna între ale ei. Ochii căprui îi sclipiră cu o afecţiune sinceră.

– Mă simt ca şi cînd te-aş fi cunoscut deja, Alex. Sandy ne-a scris atît de mult despre tine în scrisorile ei! E o adevărată plăcere să te întîlnim,

în sfîrşit.

Femeia subţire, cu părul argintiu, emana atîta căldură, încît îl făcu să se simtă vinovat de sentimentul de gelozie pe care îl simţise.

– E o plăcere să vă întîlnesc, doamnă Patterson, spuse el, acceptînd un sărut pe obraz.

Ceva familiar îl izbi ca un pumn, cînd inhală parfumul *Chantilly* al doamnei Patterson. Mama lui folosise întotdeauna *Chantilly*. Luptînd pentru a-şi recăpăta controlul, îi întinse mîna tatălui lui Sandy.

– Domnule Patterson!

Pe cînd tatăl lui Sandy îşi elibera un braţ din îmbrăţişarea fiicei sale, lui Alex nu îi scăpă rapida privire cu care domnul Patterson îl măsura.

– Spune-mi R.J.!

Mîna lui era puternică, nu era tipul ăla care să-ţi strîngă mîna formal, chiar dacă celălalt braţ rămăsese în jurul mijlocului lui Sandy.

– Nu ştiu cum să îţi mulţumesc îndeajuns că ai avut grijă de Sandy, după ce s-a rănit.

Alex reuşi să zîmbească, în timp ce domnul Patterson o luă pe Sandy de mînă.

– Ia spune-mi, scumpo, cum merge

încheietura? Eram atît de îngrijoraţi pentru tine. Mama ta a renunţat la vacanţa noastră de golf din Arizona, pentru a veni aici să îţi sărute rana să te faci bine. Opt zile de mers! R.J. îşi ridică braţul ca pentru a se apăra de o lovitură din partea soţiei lui.

Glumele continuară în jurul lui Alex.

– R.J., termină cu minciunile astea! De fapt, el a fost cel care a insistat să venim, zise doamna Patterson, întorcîndu-se spre Alex. Spune-i că există un teren de golf la hotelul *Apollo*. Acolo ne-am făcut rezervările.

Alex ridică din sprîncene.

– Nu există nici un teren de golf pe insula asta.

–Nici măcar un cîmp verde? întrebă R.J. încercînd să stabilească o relaţie cu Alex. Spune-mi că există un cîmp verde, Alex.

Alex scutură din cap.

– Sandy, cum ai putut să trăieşti într-un loc atît de primitiv toate săptămînile astea şi, după toate cele întîmplate, să arăţi atît de fericită? întrebă tatăl ei cu prefăcută severitate. Înainte ca Sandy să poată răspunde, acesta se întoarse spre mama ei.

– Ai avut dreptate, Olivia, trebuie să o ducem

pe fata asta acolo unde-i e locul. Înapoi, la *Clubul Stejarilor*.

Pe cît de nostim voia să pară R.J. Patterson, Alex simţi că era mai mult decît o falsă seriozitate în vocea lui.

Sandy îşi privi părinţii, apoi privi spre Alex. Nu se sfii să-şi ascundă zîmbetul.

– Veţi fi mai mult decît surprinşi să aflaţi cît de bine m-am simţit în locul ăsta primitiv.

Alex se simţi dintr-odată mai bine, cînd privirile lor se întîlniră. Sperînd ca momentul să continue, el privi spre familia Patterson.

– E suficient loc în casa mea şi, de vreme ce oricum nu e teren de golf la *Apollo*, nu mai are nici un rost să staţi tocmai acolo.

– Oh, dar nu am vrea să deranjăm..., spuse doamna Patterson.

R.J. îşi băgă mîna în buzunar. Deşi continua să zîmbească, vocea lui păru mai serioasă de data asta.

– Are dreptate, Alex. Ne-am gîndit să îi facem o surpriză lui Sandy, nu să te deranjăm pe dumneata.

– Nici un deranj, spuse el apucînd o valiză.

– Eşti sigur? întrebă Olivia Patterson. N-am vrea să vă încurcăm planurile.

– Nici o problemă, doamnă Patterson. Sîntem destul de adaptabili în privinţa programelor, pe aici. Nu-i aşa, Sandy?

– Desigur.

Alex se uită cum ea îşi muta privirea, ca un pendul, între el şi părinţii ei. Familia Patterson nu putuse să aleagă o zi mai nepotrivită, o oră mai nepotrivită, un moment mai nepotrivit pentru a veni. El tocmai străbătuse un cîmp minat cu emoţii ca să ajungă la un anumit punct cu Sandy, cu cîteva minute mai înainte. Cînd, în sfîrşit, ajunsese să creadă că orice era posibil pentru că ea renunţase la trecut, apăruseră în faţa ei, din senin, două tentaţii ale vieţii trecute. Faptul că, din întîmplare, cei doi erau nişte oameni drăguţi, nu prea îi era de folos.

– Priviţi în sus, zîmbiţi! Aşa, fetele mele, spuse tatăl ei. Şi acum, hai să facem o poză cum ne îmbrăţişezi tu pe fiecare dintre noi.

– R.J., asta-i ultima fotografie! insistă doamna Patterson, în timp ce îşi îmbrăţişa fiica.

– E absurd, Olivia. După asta, vreau să

facem o fotografie a voastră, lîngă frescele alea.

Îşi petrecuseră ultimele zile ale vacanţei lor vizitînd mănăstirea din secolul al XV-lea, de pe insulă. Săptămîna fusese deosebit de plăcută, plină de plimbări şi cumpărături, presărată cu fel de fel de discuţii, şi, slavă Domnului, fără aluzii neplăcute referitoare la relaţia ei cu Alex. Singura nemulţumire a lui Sandy fusese aceea că Alex nu îi însoţise în plimbările lor. El îşi petrecuse mai tot timpul acasă, ocupîndu-se de afacerile lui cu exportul.

Doamna Patterson o bătu pe mînă pe fiica sa, apoi îşi lăsă capul şi îşi aranjă inelul cu peridot de pe deget. Felul nervos în care o făcu îi atrase atenţia lui Sandy.

– Mamă, ai vrea să-mi spui ceva? E cineva bolnav acasă? Bunicul?

– Nu, draga mea. Aş vrea să te întreb ceva şi nu ştiu cum s-o fac.

Sandy rămase dreaptă şi îşi puse braţul în jurul umerilor mamei sale.

– Mă poţi întreba orice, spuse ea, simţindu-se mai mult ca un părinte decît ca un copil, pentru prima dată în viaţa ei. Trebuia să se obişnuiască cu sentimentul ăsta.

– Am făcut excursia asta în Grecia, pentru că

tatăl tău şi cu mine simţeam nevoia să putem vorbi, în sfîrşit, despre ce voiam să-ţi spunem de atîta timp.

Mama ei privi spre R.J. în timp ce îşi puse mîinile pe genunchi şi oftă. Apoi continuă:

– Poate că te-am cocoloşit cu prea multă atenţie în toţi aceşti ani din urmă. Cred că am continuat de acolo de unde te lăsase Jackson. Am încercat chiar să te căsătoresc cu acel Charles Taylor Richardson, aşa cum ne ceruse Jackson.

– Mamă, nu m-am mai gîndit la asta de mult timp. Sper că nu-ţi închipui că mai eram încă supărată, nu-i aşa?

– Ei bine, dar nu ăsta-i motivul pentru care ai venit în Grecia?

– Nu. Nu ăsta-i motivul, zise ea, ridicîndu-se şi sprijinindu-se de zidul curbat al scării. *De fapt, numai parţial*, se gîndi ea. Voiam să călătoresc. Voiam să pictez. Voiam să stau pe propriile mele picioare, măcar o dată.

– I-am spus eu mamei tale că dramatizează, zise tatăl ei apropiindu-se de ele. I-am spus: „Sandy a noastră nu ţine la nesfîrşit o supărare". Mă bucur să te văd pictînd din nou, scumpo. Afacerea cu familia Grimaldi şi vînzările tale la

galeria lui Bertram ne-au făcut să ne simţim mîndri de tine.

– Mulţumesc, tată.

Mama ei îşi strecură batista în interiorul mînecii puloverului.

– Dar ai rămas în Grecia mai mult decît ne aşteptam, zise ea, trecîndu-şi limba peste buze, nervoasă. Draga mea, nu numai vînzările te reţin aici, nu-i aşa?

Părinţii ei urmau să plece a doua zi. Ar fi fost incorect ca ei să fi plecat fără să le fi dat vreo explicaţie. Dar ce-ar fi putut să le spună? Ea privi vîrful tenişilor ei roşii, în timp ce îşi trecea mîinile peste pulpe. Cum, oare, putea să le explice că, deşi Alex nu îi ceruse să rămînă şi nici măcar nu îi spusese că o iubeşte, ea ştia că o va face în următorul moment cînd vor fi singuri. Ea îşi strînse ochii.

– Sandy!

Ea nu putea da nici un fel de detalii nici unuia dintre ei, dar putea să îi asigure cu toată sinceritatea:

– E vorba şi de Alex.

Tăcerea deveni mai puternică între zidurile mănăstirii, în timp ce părinţii ei schimbară o privire lungă. Deci asta era, se gîndi Sandy.

E minunat!

Acum putea să-şi dea seama cu adevărat dacă părinţii ei o considerau o persoană nouă, independentă, capabilă să ia propriile ei decizii.

Tatăl ei vorbi primul.

– Nu am să te stînjenesc în nici un fel dacă am să-l întreb pe Alex care îi sînt intenţiile? Vreau numai să ştii că nu te-am văzut niciodată mai fericită.

– Mulţumesc, tată, spuse ea, lăsîndu-se pradă îmbrăţişării lui ca de urs. Un val de afecţiune trecu peste ea.

– Asta înseamnă atît de mult pentru mine, şopti ea. *Una caldă, una rece*, se gîndi ea, aruncîndu-i o privire mamei sale.

Cu mai puţin entuziasm decît soţul ei, doamna Patterson se alătură îmbrăţişării. Ea îşi lipi obrazul de umărul fiicei sale.

– Sîntem mîndri de tine. Ne-ai lipsit atît de mult. Cînd vii acasă? După cîteva secunde, doamna Patterson îşi ridică privirea.

– Ce spui, Sandy?

– Nu ştiu.

– Nu ai menţionat nimic despre căsătorie. Şi şcoala? Asta o să înceapă...

– Cred că nu mai am nevoie de ea.

– Olivia! Tatăl lui Sandy privi în ochii soţiei

lui. Tocmai îi spuneam cît de mîndri sîntem de ea. Tocmai îi spuneam că nu am mai văzut-o niciodată atît de fericită. Să avem încredere în ea, în decizia pe care o va lua.

– În mod sigur de Crăciun, spuse mama ei, privind-o intens.

Domnul Patterson îşi plecă privirea, pentru a întări contactul cu ochii soţiei lui.

– Avem încredere în ea, nu-i aşa, Olivia?

Doamna Patterson îşi muşcă buza.

– Da.

– Şi nu vom insista să împartă cu noi nimic mai mult decît ce are de gînd deocamdată.

Doamna Patterson aprobă în linişte.

El îşi privi tandru fiica.

– Te-ai schimbat mult în vara asta, Sandy. Devii tu însăţi.

În după-amiaza următoare, Sandy stătea aplecată peste masa din bucătărie, tăind biscuiţi în formă de stea, împreună cu mama ei. În timp ce mirosul de brandy, migdale şi apă de trandafiri plutea în aer, ea îl putu auzi pe tatăl ei

lovind mingile de golf în sufragerie. Ca de obicei, Alex era în biroul lui.

– Cum spuneai că se numesc? întreba Olivia, aşezînd biscuiţii pe tava de copt.

– *Kourabiethes*. Sporovăiala nervoasă a mamei nu încetase deloc, toată ziua.

– Eşti sigură că aşa ai de gînd să-ţi petreci ultima ta zi în Grecia? Am putea face un picnic în pădurícea de măslini despre care ţi-am mai vorbit. Sau jos pe plajă.

– *Kourabiethes*. Vezi, ştiam că pot pronunţa. Nu, nu. Asta este exact ceea ce voiam să fac.

Sandy puse deoparte tăietorul de biscuiţi şi îşi şterse mîna de şorţ.

– Ce e? întrebă ea încet. Ce s-a întîmplat?

Doamna Patterson ezită, înainte de a ridica un alt biscuit în formă de stea şi de a-l pune în tavă.

– Nimic.

– Ba da, spuse ea.

Văzu cum veselia forţată de pe faţa mamei ei dispare încet.

– Ştiu că tatăl tău nu vrea să mă amestec în treburile astea dar mi-ai lipsit. Mi-au lipsit cumpărăturile pe care le făceam împreună şi coptul pîinii miercurea şi cina noastră de vineri

de la club. Olivia privi prin fereastra deschisă spre Marea Egee. Eşti supărată pentru că gîndesc în felul ăsta?

Ea ridică tava plină de pe masă, apoi se opri pentru a privi pe fereastră.

– Nu. Aş fi chiar surprinsă dacă nu ai simţi un pic lipsa lucrurilor ăstora.

– Îmi lipsesc, spuse mama ei, cu lacrimile curgîndu-i pe faţă.

Sandy îşi înghiţi nodul din gît şi spuse:

– Ştii, n-aş fi putut să rămîn toată viaţa văduva nobilă a lui Jackson sau fetiţa ta. A trebuit să ies în lume şi să îmi croiesc propria mea viaţă. Să mă recreez pe mine însămi. Trebuie să înţelegi şi să accepţi lucrurile astea, ca să putem merge înainte cu vieţile noastre. Şi, rîzînd încet, zise: Şi pentru ca tata să te poată lua înapoi în Arizona.

Pentru un lung moment, Olivia Patterson continuă să privească Marea Egee, cu lacrimile brăzdîndu-i obrajii. Apoi, aşezînd tava de biscuiţi din nou pe masă, îşi şterse ochii şi-i zîmbi fiicei sale.

– Dacă sînt în stare să învăţ să pronunţ numele prăjiturilor ăstora, *Kourabiéthes*, voi fi în stare să o accept şi pe noua Sandy.

E minunat!

Îmbrăţişînd-o pe mama ei, Sandy şopti:

– Ştiam că vei putea.

– Dar sper că vei fi acasă de Crăciun, Sandy. E un moment atît de important pentru noi toţi. L-ai putea lua şi pe Alex...

Ea o strînse încă o dată pe mama ei. De ce nu înceta să se teamă că rămîne pentru totdeauna aici? se gîndi Sandy.

– De Crăciun, spuse ea, imaginîndu-şi-l pe Alex lîngă ea şi pomul de Crăciun,... bînd lichior dintr-o cupă de argint... şi simţindu-se mîndră să-l prezinte fiecărei rude de pe o rază de cinci mile din jurul Atlantei... căsătorindu-se cu el în noaptea de Crăciun. O strînse pe mama ei mai aproape.

– N-aş putea lipsi de Crăciunul ăsta din Atlanta, pentru nimic în lume.

– Ce ai de gînd să faci cu toţi biscuiţii ăştia? întrebă domnul Patterson, intrînd în bucătărie. Trăgîndu-şi nasurile din cauza lacrimilor, amîndouă femeile se dădură într-o parte şi priviră una la alta.

– Habar n-am, spuse Sandy, înainte de a pufni în rîs.

Printre hohotele de rîs, Olivia spuse:

– Dacă nu mă arestează pentru furt, cred că

i-aş lua cu noi pentru tombola de Crăciun. Ce zici, Sandy?

Înainte de a răspunde, un tuşit uşor teatral răsună în bucătărie. Cei trei Patterson se întoarseră spre cea de-a doua uşă care conducea spre hol.

– Fără să lăsaţi nimic pentru mine, doamnă Patterson?

– Aici erai! Sandy se şterse pe şorţul ei, apoi se aruncă în braţele lui Alex.

Era tot atît de picantă ca şi un pahar de şampanie. El o sărută uşor pe buze, apoi o privi în faţă. Căuta ceva ce ar putea recunoaşte. Un semn de unde ar fi putut începe odată ce părinţii ei ar fi plecat. O privea, oare, prea intens?

– Am avut o săptămînă minunată împreună, îi spuse ea, întorcîndu-se spre părinţii ei.

– Nu îţi putem mulţumi destul pentru ospitalitate, Alex, spuse Olivia. Am petrecut minunat.

– Amin, adăugă R.J.

– A fost cea mai frumoasă perioadă, fu de acord Sandy, ţinîndu-l de mînă pe Alex. Se întoarse spre el. Într-adevăr, cea mai frumoasă perioadă, Alex.

El nu se îndoise nici o clipă. Mai ales văzîndu-i zîmbetul ăla pe buze şi tendinţa de a

continua să îi strîngă mîna şi praful de zahăr de pe nasul ei şi de pe mîini.

O lăsă să îl scoată din bucătărie şi să îl ducă în dormitor.

– Alex Stoner, spuse ea cu o voce amenințătoare, jucîndu-se cu nasturii lui. Ne-ai ignorat toată săptămîna.

Ce putea să îi spună? Că auzise rîsetul lor răsunînd în toată casa şi că de cincizeci de ori fusese gata să apuce clanţa dar că se retrăsese apoi de tot atîtea ori? Că se blestemase că intrase în relaţia asta? Că inima lui devenise ca o bucată de oţel din cauza golului de singurătate ce-l simţise în ultimele şase zile?

– N-aţi avut nevoie să mă amestec în reuniunea asta a familiei tale. Se pare că v-aţi distrat excelent.

Ea îi lăsă nasturii în pace şi îl prinse de mijloc.

– Alex, a fost minunat. S-au schimbat. S-au schimbat, de- adevăratelea.

– S-au schimbat?

Privind pierdut la zidul alb din faţa lui, simţi cum îl cuprinde singurătatea. Şi nu putea face nimic s-o oprească.

– Da, pentru că au acceptat, în sfîrşit, că nu

mai sînt fetiţa lor neajutorată. Totul e atît de destins între noi, acum. Tata a fost de-a dreptul minunat. Iar mama face deja planuri în privinţa mea, pentru Crăciun.

Crăciunul. *„N-aş putea pierde Crăciunul ăsta în Atlanta, pentru nimic în lume"*. El nu îşi putea scoate cuvintele astea din minte. Fuseseră primele pe care le auzise, cînd se apropiase de uşa bucătăriei. La dracu, de ce nu terminase cu povestea asta, cu săptămîni în urmă? Îşi băgă mîna în buzunar şi îşi scoase ţigările. După ce îşi aprinse una, îi zîmbi.

– Ştiam că, probabil, lucrurile vor merge spre bine.

Ochii ei se îngustară, bănuitori.

– E totul în regulă cu discuţia pe care ai avut-o la telefon?

– Desigur. De ce întrebi?

– Nu ştiu, spuse ea, ridicînd din umeri, dar pari cam încordat.

El îşi trecu degetele prin păr.

– Îmi pare rău. Am o grămadă de lucruri pe cap. Nu prea am trecut de mult pe la biroul din Atena, în vara asta.

– Înţeleg, spuse ea, întorcîndu-se şi mergînd spre focul din cămin.

E minunat!

Îşi trecu mîna peste faianţa albastru-verde din faţa căminului.

Ce Dumnezeu se întîmpla cu el?

Şi aşa se simţea că se pierde, mai era nevoie ca el să-i facă vînt?

Stingîndu-şi ţigara, el se îndreptă spre ea, prinzînd-o în braţe.

– Cînd am să te am singură?

Imediat, simţi cum ea se relaxă şi se lăsă în braţele lui.

– În seara asta.

Îl duru inima cînd se gîndi că şi ea va pleca în curînd. Inspirînd parfumul ei, o sărută pe tîmplă şi se întrebă cum ar fi să se trezească fără a-şi simţi corpul lui mulat pe al ei. Cîte nopţi va mai putea ţine paradisul ăsta în braţe? Ar fi bine să o întrebe, pentru ca apoi să se poată bucura de timpul care le mai rămînea. *Şi atunci, întreab-o, pentru Dumnezeu.* Ce spusese Jackson în toţi anii ăia, despre el? „Lui Alex Stoner nu-i e frică..." *Greşeală, prietene.*

După ce părinţii ei plecară, dispăru orice dis-

tracţie care ar fi putut masca adevărul. Ceva se schimbase în privinţa lui Alex. Nu-l mai interesa jocul ironic obişnuit. O sărutase de multe ori, după care însă nu-i apărea nici un zîmbet. Nu mai rămăsese nici o urmă din jucăuşul şi neastîmpăratul Alex. Ce se întîmplase? Unde îi era bucuria? Cînd îşi va reveni?

În timp ce se gîndea la întrebările astea, era sigură totuşi că un lucru nu se schimbase. Dorinţa unuia pentru celălalt era mai puternică decît oricînd. O citea în ochii lui, o vedea în felul în care buzele lui păgîne se deschideau de fiecare dată cînd o privea, în tremurul nărilor lui, cînd se uita spre ea. Dorinţa lui era aproape tangibilă. Şi a ei la fel.

Curiozitatea ei, ca şi excitaţia pe care o simţea, erau imense de cînd rămăseseră singuri. Era numai la cîţiva paşi de ea, scoţîndu-şi butonii de la mînecile cămăşii, descheindu-şi cămaşa... privind-o cu alţi ochi ai sufletului său. O privire adîncă, plină de dorinţă, tăcută, de care nu fusese conştientă pînă în noaptea aceea. Instinctul feminin o împinse să îl exploreze. Ştiind cît de mult îi plăcea să o privească dezbrăcîndu-se, ea o făcu încet, cu atenţie. După ce-şi scoase pantofii şi hainele,

încercă să prindă închizătoarea colierului. El clătină din cap. Atunci, ea îşi aminti ceea ce îi spusese cînd i-l dăduse. Păşind mai aproape, ea îşi trecu degetele peste colier.

– Aşa ţi-ai imaginat că voi arăta în perle şi rubine? întrebă ea, seducător

Dîndu-i mîna la o parte, el ţinu colierul între corpurile lor. Lumina de pe terasă accentuă intensitatea privirii lui şi el păru să o soarbă în întregime.

– Cam aşa! spuse el, ridicîndu-i mîna la buze şi apăsînd degetul ei mare pe gura lui.

Îi supse apoi încet degetul. În timp ce învîrtea limba în jurul lui, singurul sunet ce se auzea era respiraţia ei grăbită. Respiră şi mai repede, cînd el făcu acelaşi lucru cu alte două degete. Cînd termină, ea închisese ochii şi fiecare terminaţie nervoasă a corpului ei îşi dorea aceeaşi atenţie. Trecuse de punctul bunelor maniere.

– Spune-mi ce vrei, Alex. Spune-mi de ce ai nevoie.

El îi coborî mîna şi o presă de corpul lui.

– Am nevoie de plăcere, zise el, luînd-o jos pe cerga albă, lăţoasă. Trecîndu-şi mîna peste sînul ei, el îi mîngîie încet sfîrcul, întărindu-l, apoi întinse mîna spre căldura catifelată dintre

coapsele ei.

Ea ştia ce voia el, şi îi oferi totul. Mîngîieri... strîngeri... sărutări umezi, fierbinţi... rugăminţi şoptite... apoi mîngîieri înnebunitoare... şi apoi sfîrşitul acela nebunesc în care dai şi primeşti şi... şi simţi că trăieşti.

Cînd el încercă să iasă din ea, ea îl ţinu înăuntru.

– Alex, te voi iubi mereu.

El privi într-o parte şi înghiţi. Crezuse că poate rezista plecării ei, dar acum era un muribund. Ea îşi spusese fraza ca pe un glonte înfăşurat în satin, mama tuturor despărţirilor. *Te voi iubi mereu*. El se trase înapoi, dar ea nu îl lăsă.

– Alex! Alex, spune ceva! Vorbeşte-mi.

El ar fi vrut înapoi visul acela fără sfîrşit.

– Mai vreau, Sandy, spuse el, intrînd din nou în ea.

Vocea lui era o şoaptă răguşită.

– Vreau mai mult.

Şi ea îi dădu mai mult.

Zece

Locul din pat, de lîngă ea, era gol, dar ea ştia unde e Alex, înainte de a deschide ochii. Şi-l imagina făcînd ceea ce îi plăcea să facă dimineaţa, înotînd gol în mare. Zîmbi uşor. Era ceva magic în plaja aia şi în apa sărată a Mării Egee. De fiecare dată cînd fuseseră împreună acolo, Alex scosese la iveală ceva nou în privinţa lui însuşi. Poate că, în dimineaţa aceea, avea să termine discuţia pe care o începuse

săptămîna trecută. Şi să i se alăture la înot era un mod fabulos de a-i spune bună dimineaţa omului pe care îl iubea.

După ce îşi puse pe ea costumul de baie şi se înfăşură în halatul de plajă, ieşi din cameră. Şi, în timp ce un zîmbet începu să îi lumineze faţa, ea ieşi pe terasă şi se opri dintr-odată, împietrită. El stătea la capătul terasei, cu mîinile încleştate de balustradă. Şi era îmbrăcat cu costum şi cravată.

– Alex!

El privi peste umăr, apoi înapoi spre mare, înainte de a se întoarce spre ea.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa..

Cravata îi era înnodată, gulerul cămăşii, de un albastru deschis, era apretat şi pantofii lui negri erau perfect lustruiţi.

– De ce te-ai îmbrăcat aşa? întrebă ea, arătînd spre hainele lui. Cum el nu răspunse imediat, ea păşi desculţă spre el, oprindu-se la cîţiva paşi în faţa lui.

Briza îi flutură cravata, dar el şi-o aranjă înapoi în haină.

– Trebuie să prind avionul de zece pentru Atena.

– N-ai amintit nimic despre asta, ieri.

Ea învîrti în mîini o bucată a halatului de prosop alb, iar frica începu să i se cuibărească în stomac.

– Mă cunoşti. Urăsc să stric un moment bun, spuse el, încet, în timp ce îşi duse mîna la buzunarul de la haină după o ţigară. Putea să suporte asta, îşi aminti. Repede, curat, atît în exterior cît şi pe dinăuntru. Jucase scena asta de atîtea ori înainte, atît cînd era copil cît şi ca adult.

Ea îşi clătină capul încet.

– Înţeleg. Cînd te întorci?

El prinse ţigara între degete, aprinse un chibrit şi, cînd scoase fumul afară, o privi.

– Tocmai asta e. Nu peste puţin timp. Înţelegi, am neglijat inspecţiile la fabrici de prea mult timp. Pe urmă, am nişte probleme de rezolvat cu banca din Zürich, după care nişte prieteni m-au invitat în Corfu. Tu te vei întoarce la şcoala de arte din America, înainte ca eu să mă reîntorc aici.

Simţi că îi fuge covorul de sub picioare, dar, în acelaşi moment, manierele ei de societate, ca un reflex, se afirmară din plin. Îşi duse ambele mîini la piept.

– Nu pot să spun că nu e o surpriză, reuşi să spună, făcînd un efort pentru a zîmbi. Nu ştiu cum să îţi mulţumesc pentru... tot.

El privi spre capătul ţigării.

– N-ai pentru ce. A fost o plăcere să te am lîngă mine, Sandy. Îşi masă ceafa. Uite ce-i, urăsc despărţirile lungi. Poţi sta aici cît vrei. Spune-i numai lui Bertram cînd pleci. Şi am să pun pe cineva de la birou să te contacteze în legătură cu afacerea Grimaldi. Îşi privi ceasul. Taxiul meu e deja pe aici pe undeva, probabil. Îşi puse mîna în jurul umerilor ei. Mă conduci pînă la uşă, nu?

Ea inspiră adînc.

– Sigur, spuse ea, luptînd să îşi amintească de ce trebuia să fie curajoasă şi graţioasă, cînd el îi mînca inima, în loc de micul dejun.

– Nu te-am văzut toată vara, prietene, spuse Dimitri, punînd o ceaşcă cu cafea în faţa lui Alex. Zvonurile spun că ai fost răpit de o zeiţă, ţinut prizonier în propria ta casă şi torturat pentru secretele tale de dragoste.

E minunat!

Pe cît de rău se simţea, Alex nu reuşi să nu rîdă, măcar pe jumătate.

– Nu poţi da crezare la tot ce se aude, spuse el scoţînd o nouă ţigară.

Cînd îşi dădu seama că are deja una aprinsă în scrumieră, el o oferi pe cea de-a doua femeii de lîngă el. Trecuseră doar cîteva zile de cînd plecase Sandy şi deja se încurca la numărătoare. Îşi frecă tîmpla. Propria îndoială îl îmbolnăvise, încă de cînd decolase ieri dimineaţă de pe Zephiros. Simţea nevoia să se dea cu capul de pereţi. Ce dracu căuta acolo?

– Şi fumezi prea mult.

Dimitri îl privi pe Alex pentru un minut, apoi se aşeză lîngă el.

– Poate te-ai simţi mai bine dacă ţi-ai satisface dorinţa de ceva dulce.

Înainte ca Alex să poată răspunde, femeia de lîngă el, scundă şi cu părul buclat, produse un sunet dezgustător cu limba.

– Lui Alex nu-i plac dulciurile, Dimitri, spuse ea cu un puternic accent englezesc. Lui îi plac mai mult gustările exotice. Nu-i aşa, Alex?

Punîndu-şi mîna pe genunchiul lui, ea repetă întrebarea. Cum el nu răspunse, ea se întinse după ceaşca de cafea, bînd de-a dreptul din

ceaşca lui.

– Oricum, n-are de gînd să-mi spună unde a fost toată vara. Trebuie să fie un secret serios, dacă îl face să arate atît de trist, Dimitri. Ce ar trebui să fac ca să-şi uite tristeţea?

Alex îşi împreună braţele şi se aplecă înainte, punîndu-şi mîinile pe masă. Indiferent de motivul care-l împinsese să o sune pe Tina, acesta se pierdea sub strigătul unui singur gînd; fusese o greşeală stupidă. Cei doi oameni se priviră unul pe altul, apoi Dimitri se ridică şi dădu din umeri.

– Tina, nu cred să poţi face ceva pentru Alex.

– Ba, bineînţeles că pot, spuse ea, trecîndu-şi mîna peste coapsa lui Alex, pe sub tăblia mesei. Nimic nu s-a schimbat între Alex şi mine.

O greşeală de-a dreptul stupidă. Dar el îşi dădu seama de ce îi telefonase Tinei. Credea că putea uita totul alături de ea, în cîteva minute, şi astfel n-ar fi trebuit să se mai gîndească la Sandy. Pe undeva, în planul ăsta, era ceva greşit, idiot, dar aşa se hotărîse pînă în momentul ăsta, pînă îşi dădu seama cine fusese victima. El fusese acela.

Nu exista nici o forţă de pe pămînt care să-i poată abate gîndurile de la Sandy. Şi, cu

siguranţă, nu plăcerea lipsită de consistenţă pe care i-o oferea femeia de lîngă el.

– De fapt, Tina, spuse el dîndu-i deoparte mîna de pe picior, s- au petrecut nişte schimbări.

– Serios? Ea se dădu înapoi, trase adînc din ţigara ei şi aruncă apoi fumul vertical, deasupra capetelor lor. Şi schimbările astea te-ar putea împiedica să mergi cu mine în Corfu, săptămîna viitoare?

Alex îşi mută privirea de la Tina la Dimitri şi înapoi spre Tina. Bertram îi telefonase în dimineaţa aceea, să îi spună că Sandy avea de gînd să plece după-amiază şi, dacă el nu îşi venea în fire, s-ar fi putut să nu o mai vadă vreodată. Cînd Alex încercă să îl convingă că Sandy decisese deja să se întoarcă la vechiul ei stil de viaţă, Bertram îl numise tîmpit şi îi închisese telefonul. Bertram avea dreptate. Fusese un tîmpit. Fusese un idiot, cînd o lăsase să creadă că amintirile despre Jackson îi puteau ţine despărţiţi. Fusese nebun cînd îşi spusese că o salva pe Sandy de la durere şi confuzie, neapropiindu-se de ea. Şi ar fi un idiot desăvîrşit, dacă nu ar prinde-o înainte ca ea să iasă din viaţa lui, ca să revină la vechea ei viaţă.

– Alex, nu mi-ai răspuns. Tina îşi aranjă fusta ei scurtă, de piele albă, peste picioare.

– Îmi pare rău, Tina, nu cred că voi putea veni în Corfu, spuse el, stingînd ţigara. Îşi privi ceasul şi strîmbă din nas. Dimitri, trebuie să folosesc telefonul tău. E vorba de ceva urgent.

Înainte ca Dimitri să poată spune ceva, Tina îl întrebă:

– Cum adică, nu poţi merge în Corfu?

Alex îşi băgă mîna în buzunar.

– Cît costă consumaţia, Dimitri?

Dimitri zîmbi, făcînd cu mîna în sensul că trebuie să uite de nota de plată.

– Azi ai fost invitatul meu, iar telefonul e în bucătărie.

Ochii Tinei se îngustară de mînie.

– Ce-i cu toată urgenţa asta? Vreau să ştiu.

– E vorba de maică-sa, spuse Dimitri.

Alex îl bătu pe umeri pe proprietarul restaurantului, în timp ce se îndreptă spre telefon.

Mai devreme sau mai tîrziu, durerea inimii ei avea să atingă apogeul şi ea voia să fie departe

de insulă, înainte ca acest lucru să se întîmple. Sandy puse restul bagajului ei în portbagajul maşinii lui Alex şi se întoarse după pînze. Uitîndu-se de jur-împrejur prin sufragerie, ca pentru ultima oară, privirea i se opri pe peisajul marin pe care îl pictase pentru el. Nu reuşiseră să îl înrămeze pînă atunci şi încă mai stătea aşa, pe şevalet. Ea continuă să privească scena seducătoare, plaja bej, razele soarelui strălucind în apă şi umbrele în dungi roşii şi portocalii ale umbrelei de plajă. Nu că ar fi vrut să schimbe un fir de nisip de pe plaja aia, o picătură din apa mării sau o fibră din făptura lui Alex Stoner, dar voia ca el să ştie că ea va fi pentru totdeauna alta şi se va schimba mereu, datorită lui. Dar el nu va şti niciodată. Ea luă pînzele şi se pregăti să iasă.

Ezită o clipă. Aşezînd cutia cu vopsele pe masă, privi marea şi îşi simţi inima bătînd. Dacă ei nu vor mai fi împreună, cel puţin avea o posibilitate să-i arate că avea curajul, dacă nu inima, să reuşească şi singură. Înainte de a ieşi din casa lui şi de a păşi în viaţă fără el, îi va lăsa dovada de netăgăduit că ea continua să meargă înainte. Lucră repede şi, cînd termină, puse jos penelul şi ieşi pe terasă.

Alex îşi ţinu respiraţia în timp ce taxiul trecea încet printr-o turmă de capre care rătăceau pe drumul de peste coline. Răsuflă uşurat cînd maşina începu să prindă viteză. Nu fusese niciodată atît de bucuros şi totodată atît de neliniştit că se afla în drum spre casa lui de pe Zephiros. Nimeni nu-i răspunsese cînd telefonase de la Dimitri. În loc să-i treacă prin gînd că ea plecase deja, el încerca să fie optimist în privinţa reacţiei lui Sandy, cînd îl va vedea. Cînd i-ar fi vorbit. Cînd i-ar fi explicat. I-ar fi cerut scuze. Ar fi implorat-o, dacă ar fi fost nevoie, să rămînă. Mai era încă timp, îşi spuse, cînd zări maşina pe care o lăsase la dispoziţia ei, în faţa casei. Doar dacă Bertram sau vreun alt prieten nu o condusese.

În timp ce taxiul încetini pentru a opri, Alex aruncă cîteva bancnote pe scaunul din faţă şi ieşi din maşină. Şoferul părăsi aleea circulară şi se îndreptă înapoi, într-un nor de praf. Alex o strigă pe nume, cînd intră în casă. Cum ea nu răspunse, merse direct spre dormitor. Dormitorul lor. Apoi se duse în camera de oaspeţi,

pe care o folosise în primele săptămîni ale şederii ei. Nici un motiv de panică, îşi spuse. Trebuia să fie pe undeva, prin împrejurimi. Continuă în josul coridorului, deschizînd şi trîntind uşile în drum.

În zborul înapoi spre Zephiros, îşi repetase ceea ce avea să îi spună. Iar acum nu îşi putea aminti totul. Năpustindu-se în bucătărie, încercă să pună cap la cap fragmentele discursului plănuit. Cum era? De fapt, el se gîndea ca, la Crăciunul din Atlanta, să fie împreună cu ea. Părinţii ei erau minunaţi şi îi părea rău că uitase să îi spună asta. Datorită ei, el îşi chemase mama la telefon, de la aeroport, iar ea plînsese şi el simţise un nod în gît. Sandy, unde eşti? El îşi opri respiraţia cînd intră în sufragerie. Ce altceva voia să îi mai spună? Că era maleabil. Da, aşa era. Că ar fi putut trăi jumătate de an în America şi jumătate în Grecia. Că ar fi putut trăi oriunde voia ea, cît timp erau împreună. Se îndrăgostise de ea din primul moment cînd îl făcuse să rîdă. Şi ştia acum că nu avea de ce să îi fie frică să trăiască cu această dragoste.

Încercînd să găsească un fir logic în discursul lui, voise, de fapt, să uite de adevărul care îl imobiliză dintr-odată. Nu va discuta nimic

cu ea. Plecase. El căzu pe un scaun, îşi desfăcu cravata şi îşi lăsă capul pe spate, pe o pernă. Apoi îşi ţinu răsuflarea. Încet, ridicînd capul, privi spre peisajul marin de pe şevalet. Clipi de două ori, strîngîndu-şi ochii, se ridică şi se îndreptă spre şevalet. Se pictase pe sine în peisajul marin. Din semiprofil, cu braţele ridicate, părea gata să se arunce în valul care venea. Faţa ei strălucitoare, roz, sînii şi părul întunecat, umed, contrastau cu apa albastră care o înconjura. Privirea lui Alex se opri asupra cutiei deschise de culori şi a celor două peneluri uscate cu vopsea. El luă unul, întorcîndu-l între degetul mare şi arătător. De ce ar pleca şi nu şi-ar lua cu ea penelurile? Şi întotdeauna ea le curăţa cu mare grijă, după fiecare folosire. Parcă nu era vorba de Sandy. Penelul se opri brusc între degetele lui. Ea nu plecase. Dintr- o mişcare uşoară, el puse pensula înapoi în cutie şi se îndreptă spre terasă. Mai avea încă o şansă.

Se făcuse tîrziu, ea trebuia să plece. Trecîndu-şi degetele prin apă, privi în jur plaja şi

zidurile înalte de piatră. În curînd, sentimentul acesta cald, familiar, pe care locul acesta i-l dăduse, avea să dispară. La fel ca Alex. Tăind apa limpede, albastră, ea se lăsă să se scufunde încet în ea. Simți senzația unei ultime minuni în locul acesta al lui Alex, din Egee. Experiența de a înota goală fusese exact cum i-o descrisese el. Emoționantă, aproape spirituală, un fel de a fi una cu marea. Dacă, cel puțin, ar fi fost și el acolo, ca s-o împărtășească mereu. Lacrimile ei sărate se uniră cu apa rece, în timp ce își arcui spatele afară din apă.

– Am văzut peisajul.

Fixîndu-și picioarele pe fundul nisipos, ea se întoarse împrejur atît de repede pe cît îi permise apa.

– Alex!

Înaintînd prin apă, la cîțiva metri de ea, el o privi. O aștepta. Coborîndu-și bărbia și gura sub apă, ochii lui albaștri se concentrară asupra ei.

Ea înghiți.

– Eu... voiam să știi că m-am schimbat. Datorită ție. Se ridică puțin, așa încît sînii ei goi ieșiră din apă ca niște globuri roz, strălucitoare. Și încă mă mai schimb.

El o privi, pînă cînd ochii îl dureră și nodul

din gît dispăru într-atît încît să poată vorbi. Se ridică şi se apropie de ea.

– Ascultă-mă, nu mai pot rezista. Te iubesc, Sandy. Te iubesc atît de mult, încît gîndul că tu ai putea pleca mă face să înnebunesc. Spune-mi ce trebuie să fac ca să te conving să rămîi aici şi să te căsătoreşti cu mine.

– Să mă căsătoresc cu tine?

– Da, să te căsătoreşti cu mine. Te iubesc, Sandy. Vreau să fii soţia mea, vreau să fim o familie, să avem o familie. În timp ce vorbea, ochii ei se dilatau. Am să-ţi construiesc un club cu un teren de tenis şi cel mai bun cîmp de golf din toată Grecia.

Ea clătină din cap, plîngînd şi rîzînd în acelaşi timp.

– Ei, ce spui? întrebă el.

– De acord, dar numai dacă nu faci clubul ăla. Nu vreau să se schimbe nimic pe insula asta, cu excepţia noastră.

El închise spaţiul dintre ei şi începu un sărut care se termină sub apă. Cîteva secunde mai tîrziu, ţîşniră la suprafaţă, căutînd o gură de aer printre rîsete. El îşi alunecă braţul în jurul mijlocului ei şi înspre spate.

– Toată vara am încercat să te conving să

faci baie goală şi aproape că îmi pierdusem speranţa să reuşesc.

Trecîndu-şi degetele peste buzele lui, ea îl privi ironic, bătînd din pleoape.

– Ei bine, ţi-ar fi rămas peisajul.

– Peisajul, repetă el, trăgînd-o mai aproape.

Ea îşi prinse picioarele în jurul mijlocului lui.

– Pînza aia e perfectă, dar trebuie să-ţi mărturisesc că realitatea mă bucură şi mai mult.

O sărută zgomotos pe buze.

–Ce părere ai?

– Ce părere să am?

El o trase afară din apă şi o privi în faţă.

– Ce-ai spune de o baie, goală... cu mine?

În timp ce el se lăsă tandru pe spate în apă, ea se prinse cu picioarele de mijlocul lui, din nou, şi îşi trecu degetul peste nasul lui aristocratic.

– E minunat! şopti ea, înainte de a-l săruta.

Sfîrşit